SUZANNE DYE

Uraganul

ALCRIS

Capitolul 1

- Karin, spuse doamna Makepiece, după ce se întinse în pat... Daca-l vezi pe administrator, spune-i că am nevoie de bani lichizi în seara asta. Şi mai transmite-i că vreau să-mi iau colierul de diamante si cerceii care se află în caseta de valori. Dacă te întâlneşti întâmplător cu domnul Willoughby...

Avu un moment de ezitare după care pe buzele ei groase apăru umbra unui zâmbet.

- Vă ascult, doamnă, spuse Karin din pragul cabinei.

- Transmite-i că sper să-mi iau revanşa în seara asta. Aseară eu şi colonelul Ridley am pierdut toţi banii. Domnul Willoughby şi partenera lui, doamna Beaumont, ne-au lăsat pur şi simplu lefteri! Eu consider că aceasta este o faptă nedemnă din partea unui gentleman ca el! Şi cu toate astea, îl iert. E cel mai bun jucător de bridge pe care îl cunosc, dar şi cel mai frumos. în viaţa mea n-am întâlnit un bărbat atât de atrăgător.

- Vorbiţi serios?

Doamna Makepiece păru mirata de vorbele fetei.

- Ce copila eşti! îi răspunse ea uşor enervată. De unde să ştii tu, care ai trăit toată viaţa într-o veche casă parohială dintr-un sătuc uitat de lume, cum arată un bărbat frumos? Ascultă-mă pe mine, Kent Willoughby

e un tip excepţional. îmi place la nebunie părul lui cu reflexe roşcate. Şi are nişte ochi atât de verzi!... Pe timpuri, am mai cunoscut un bărbat cu ochii verzi. Femeile stăteau ciorchine în jurul lui şi el le respingea fără îndurare. Şi cu toate astea, se ţineau după el ca nişte sclave. Cred că era foarte mândru de puterea pe care o exercita asupra lor.

- Nu cred că domnul Willoughby se foloseşte prea mult de această calitate... dimpotrivă, pare mai degrabă să evite femeile, cu orice preţ. Circulă zvonul că este foarte bogat. Sunt convinsă că acesta este motivul pentru care se simt atât de atrase de persoana lui.

- Frumos şi bogat...

Doamna Makepiece îşi sprijini capul pe perne şi privi visătoare în tavan.

- ...Ah! Ce combinaţie fericită! Dar cred c-aş face mai bine să-mi văd de treburile mele!

Karin ieşi repede în coridorul îngust şi fu cât pe ce să dea peste un steward. Era îngândurată. Doamna Makepiece era o patroană plină de intenţii bune. Dar, după părerea fetei, aceasta era mult prea grasă şi mai ales, mult prea bătrână ca să-şi permită să mai amăgească vreun bărbat. Şi cu atât mai puţin pe Kent

Willoughby!... Probabil ca acesta nu avea mai mult de treizeci de ani! Era de-a dreptul indecenţă!

Doamna Makepiece voia să-şi ia la ea bani

lichizi si să poarte colierul şi cerceii... Deci era hotărâtă să se ţină de capul lui! Karin era convinsă că-şi va pune o rochie groaznic de scumpă şi de prost-gust ca să-şi impresioneze prada... Dar oare acest bărbat cu comportament arogant se va lăsa vreodată tulburat de stratagemele ei?

Cabina doamnei Makepiece se afla pe puntea A. La ora aceea domnea o linişte deplină în zona aceea a vaporului. Majoritatea pasagerilor de *o* anumită vârstă se odihneau după un prânz copios. în afară de bâzâi- tul produs de o gură de ventilaţie, nu se auzea nici un zgomot. Plecaseră din Anglia cu numai câteva zile în urmă. Vremea se îmbunătăţise simţitor după ce traversase golful.

Karin era unul din puţinii pasageri care nu avuseseră de suferit de pe urma apelor zbuciumate ale golfului. Tânăra avea deja reflexe de marinar. Se îndreptă încet spre puntea superioară. Mâncase puţin la masa de prânz şi avea de gând să profite din plin de după-amiaza ei liberă. Nu avea nici un chef să se întâlnească cu domnul Willoughby şi se gândea fără prea mare plăcere la discuţia cu administratorul... Acesta călătorea foarte mult cu vaporul şi se pricepea să descopere fetele drăguţe.

Karin era fermecătoare. înaltă, zvelt' şi gingaşă... Aşa cum stătea acum, cu faţa în bătaia vântului, părea o ramură de salcie mângâiată de briză. Părul ondulat

de culoarea aramaei îi înconjura chipul de un oval perfect, cu tenul strălucitor, şi-i scotea în evidenţă ochii cenuşii. în prima seară petrecută la bordul vaporului, un bărbat o descrisese vecinului său ca fiind „domnişoara cu pielea ca o magnolie”.

Lui Karin puţin îi păsa dacă era asemănată cu o piersică sau cu o magnolie. Totuşi, avea mare grijă de aspectul ei fizic. Se îmbrăca mereu cu mult gust şi rafinament. Tatăl ei îi lăsase moştenire o mică sumă de bani. Ea o folosise aproape în întregime pentru a se dota în vederea ocupării noului ei loc de muncă...

Doamna Makepiece căuta o damă de companie, o tânără care să fie în stare să-i dactilografieze corespondenţa, să se ocupe de treburile zilnice şi totodată să-i aline povara singurătăţii. Doamna Makepiece, în vârstă de vreo şaizeci de ani, era văduvă. Karin dactilografiase toate predicile tatălui său şi ştiuse întotdeauna să se facă utilă în casă parohială mică şi dărăpănată... Acum clădirea urma să fie renovată şi transformată în motel... Aşa că acceptase bucuroasă ideea de a o însoţi pe bătrâna doamnă până în Australia. O dată ajunsă acolo, va avea timp să ia o hotărâre. Avea destui bani puşi deoparte ca să poată trăi un an de zile. în cazul în care n-o va mai putea suporta pe patroană, ar putea să-şi ia bilet de întoarcere în Anglia. Dar dacă această ţară misterioasă îi va plăcea, va căuta un alt loc de muncă şi se va stabili acolo pentru o bucată de vreme.

în adâncul sufletului, ea păstra amintirea

unui tânăr care cultivase odinioară terenul învecinat cu pământul tatălui ei. La un moment dat, acesta vânduse tot şi plecase în Australia. Voia sa devină crescător de oi si spera să aibă mai mult succes acolo, în acest domeniu. Se numea Ian Maxton. Atunci când plecase, îi dăruise lui Karin un inel care fusese al mamei lui.

- E de proastă calitate, îi mărturisise el cu timiditate... Dar cred c-o să-ţi facă plăcere. Voi două vă înţelegeaţi foarte bine.

Era adevărat. Karin n-o cunoscuse niciodată pe mama ei si doamna Maxton se ataşase imediat de acea fetiţă atât de firavă şi drăgălaşă... în cazul în care evenimentele şi-ar fi urmat cursul lor firesc, probabil că Ian şi Karin s-ar fi căsătorit.

Dar doamna Maxton murise. Fiul acesteia, îndurerat de pierderea fiinţei pe care o^ adora, se hotărâse să plece spre o lume necunoscută. îi dăduse fetei noua lui adresă. Putea să se ducă la el când dorea. Totuşi, până acum Karin evitase să ia în vreun fel legătura cu el. Era convinsă că, oferindu-i acea mică bijuterie, simbolul unei legături dintre doi indivizi, acesta avea un gând ascuns.

Dar acela nu era un inel de logodnă, pentru că ei nu se iubeau. De fapt, nu vorbiseră niciodată despre dragoste... Nu... Karin considera cele câteva perle minuscule, montate în aur, ca pe un fel de talisman, ca pe o amintire a vremurilor trecute şi a unei

prietenii dragi.

Şi totuşi fusese cuprinsă de un fel de stare de agitaţie în momentul în care începuse să se pregătească pentru călătorie. Făcuse toate demersurile necesare gândindu-se la Ian. De fapt, acest lucru nu

era de mirare: ea avea douăzeci si doi de ani, iar el douăzeci si sase.

Douăzeci si sase de ani, înalt, blond, si mereu cu zâmbetul pe buze...

Totusi acum nu se mai gândea la el. îi transmisese administratorului mesajul patroanei. O lăsase să plece, după ce făcuse, ca de obicei, câteva glume pe seama ei. Acum acestea n-o mai supărau. De când sosise la bordul vaporului *Ariane,* mulţi bărbaţi o urmăriseră cu privirea si se străduiseră să găsească anumite pretexte ca să intre în vorbă cu ea. Unii avuseseră chiar curajul s-o urmeze pe puntea superioară după cină, pro- punându-i să petreacă împreună cu ea acel moment unic sub cerul înstelat.

Nici măcar o singură dată nu fusese tentată să-i ia de braţ pentru a le împărtăşi emoţia pe care o simţea în faţa acelui spectacol de liniste si calm. Colonelul Ridley, care juca în fiecare seară bridge cu doamna Makepiece, nu rata nici o ocazie ca s-o tachineze în legătură cu acest subiect.

Bătrânul era prototipul faimosilor comandanţi ai armatei indiene, cu părul alb, mustaţa stufoasă si monoclu. Acesta nu prea

se sfia să admire fetele drăguţe...

Doamna Makepiece nu-l interesa absolut deloc, cu toate că accepta să joace bridge împreună. în absenţa ei însă nu se putea abţine să facă observaţii răutăcioase la adresa acesteia. Karin dezaproba acest gen de comportament. Anthea Makepiece era într-adev'r ridicolă, cu toate astea, Karin ţinea la ea. Se înţelegeau foarte bine.

Acest fapt era si în avantajul ei. Statutul pe care-l

avea îi plăcea lui Karin. Munca pe care o avea de făcut nu era prea obositoare. Primea un salariu mare şi toate cheltuielile de la bordul vaporului îi erau plătite.

*

* *

Vremea era frumoasă. Briza uşoară mai domolea arşiţa produsă de razele fierbinţi ale soarelui. La orizont, cerul de un albastru strălucitor se unea cu marea.

Numeroşi pasageri se instalaseră pe şezlonguri pentru a se odihni. Alţii îşi menţineau forma alergând de câteva ori în jurul punţii. Balustrada de aramă strălucea în soare. Piscina se găsea cu un etaj mai jos şi deja pe marginea apei apăruseră câteva fete în costume de baie.

Karin se sprijini cu coatele de balustradă şi privi crestele albe ale valurilor. Se aplecă pentru a putea vedea dâra învolburată lăsată în urma vaporului. Cineva se apropie de ea. Karin aruncă o privire peste umăr şi-l zări pe

Kent Willoughby. Acesta zâmbi.

- Parcă ai fi o fetiţă fascinată de un spectacol neaşteptat.

- Ce spectacol?

Ea roşi. Poate că fusese puţin cam repezită...

- Spuma aceea de la pupa... nu te face să te gândeşti la nişte baloane de săpun?

- Se poate...

Ea îl privi câteva clipe. Omul acesta o antipatiza. De ce oare? Nu era în stare să priceapă. Zâmbetul lui

echivoc o enervase si ochii verzi, obraznici, o priveau insistent, din cap până-n picioare... Era foarte bronzat. Karin era convinsa ca trăise multă vreme într-o ţară tropicală. îi remarcă trăsăturile regulate, gura hotărâtă, bărbia voluntară, nasul drept si sprâncenele frumos arcuite.

îndeosebi părul atrăgea atenţia. Era tuns impecabil si reflexele roscate ale acestuia străluceau în lumina intensă a soarelui. Purta o cămasă de mătase, cu gulerul descheiat.

Era foarte bogat. Karin îi văzuse bagajele în ziua plecării. Ordonase să-i fie duse în cabină de către servitorul lui personal. Nu se mulţumea cu serviciile prestate de steward. în fiecare dimineaţă un tânăr îmbrăcat într-o tunică albă, foarte simpatic, îi aducea ceaiul. Se numea Roland. Cu o seară în urmă, acesta o abordase cu un zâmbet vesel.

- îmi cer scuze, domnisoară. Cred că

batista asta este a dumneavoastră. Uitaţi iniţialele de pe colţ: K.R.H. Lucraţi pentru doamna aceea grasă, doamna Makepiece? îi place la nebunie să-si piardă toţi banii în favoarea domnului Willoughby.

- Exact. Sunt însoţitoarea ei. Şi astea sunt într-adevăr iniţialele mele. Karin Rosalinde Hammond. Cum ai ghicit că batista e a mea?

- Oh! N-am nici un merit, domnisoară. V-am văzut urcând pe punte. V-a căzut din geantă. Din fericire, am reusit s-o prind la timp.

- Esti foarte amabil, mulţumesc.

îi zâmbi. Era clar că tânărul o găsea fermecătoare si

ea nu i-o luă în nume de rău. Era inofensiv. Roland îi vorbise imediat despre ea patronului său. Reusise chiar să-l uimească pe domnul Willoughby amintindu-si culoarea exactă a ochilor ei.

- Cenusiu... întunecat! concluzionase el entuziasmat. E adorabilă! Sunt sigur că aţi observat-o în spatele acelei uriase doamne Makepiece. Păcat că o vedem permanent în umbra acelei vrăjitoare bătrâne.

Kent Willoughby îi reprosase cu asprime obrăznicia, adăugând că ar face mai bine să se ferească de fete... Mai ales când sunt atât de frumoase...

- După părerea mea, e mai prudent să le eviţi, afirmase acesta cu amărăciune... Sau să-ţi alegi una mai neinteresantă. Astfel riscul pe care ţi-l asumi este mai mic.

- Dacă spuneţi dumneavoastră, domnule... Dar menţin cele afirmate mai înainte. Această doamnă Makepiece e o vrăjitoare bătrână!

Acum Karin se simţea studiată de stăpânul lui Roland. Acest om îi displăcea profund. Doamna Makepiece era topită de admiraţie faţă de el. Toate femeile de la bordul *Arianei* păreau s-o imite. însă lui Karin i se părea că individul e rece, arogant si sfidător...

- E o vreme splendidă...

Ea vorbise fără să vrea, ca să mai umple tăcerea care devenise stânjenitoare. El nu părea că e prea grăbit să-si vadă de drum.

- Fără îndoială, e asa din pricină că ne-am îndepărtat în sfârsit de golf.

- într-adevăr. De-acum încolo o sa fie din ce în ce mai cald.
- Nu prea îmi place căldura.

El îşi arcui sprâncenele mirat.

- în cazul acesta, ai fi făcut mai bine să te duci în Scandinavia... Apropo, unde mergi? Dacă nu mă înşel, călătoreşti împreună cu doamna Makepiece.
- Exact. O însoţesc până în Australia.
- Şi după aceea?
- încă nu ştiu.
- Totul depinde de ceea ce o să găseşti acolo, nu-i aşa?

’ - Da.

El se sprijini cu coatele de balustradă. Briza uşoară îi mângâia părul mătăsos. îi oferi fetei o ţigară.

- Nu, mulţumesc.
- Nu fumezi?
- Ba da. Uneori.
- Dar n-a devenit probabil un obicei.
- Urăsc dependenţa de un anumit obicei.

El îşi arcui din nou sprâncenele. De data asta părea că se amuză sincer.

- Eşti o fată total stăpână pe tine, nu-i aşa? Cu riscul că o să te superi pe mine, trebuie să-ţi spun că aşa şi pari. Eşti îmbrăcată întotdeauna impecabil şi ai un stil de a vorbi foarte indiferent. Nu te enervezi niciodată? Dacă ar fi să mă iau după culoarea părului tău, ar fi trebuit s-o faci adesea.

Ea ridică ochii spre el fără să vrea

- Mai bine te-ai uita la tine.

Kent Willoughby izbucni în râs.

- Ah! Dar tu ai parul roşu. Eu am doar câteva şuviţe arămii. Şi ca să fiu mai explicit, pot să-ţi spun că am trăit aproape toată viaţa cu climă caldă. Culoarea mea naturală s-a schimbat treptat datorită influenţei razelor soarelui. Dar tu e evident că te-ai născut roşcovană. Sau poate nu-ţi place acest cuvânt...

- Nu mă deranjează.

- Vezi c-am avut dreptate?

îi adresă o privire uşor dispreţuitoare.

- Eviţi din nou să-mi răspunzi. îţi place să ocoleşti întrebările. Mă rog, presupun că şi asta e o armă ca oricare alta.

- Nu înţeleg ce vrei să spui.

El făcu ochii mari. Ea avea o atitudine foarte încordată.

- Nu înţelegi? E posibil. Faţă de servitorul meu, eşti toată numai zâmbet. Faţă de mine, joci un rol. Cu Roland poate-ţi merge, dar cu mine...

Se opri şi aruncă chiştocul incandescent al ţigării peste bord. Acesta dispăru în vâltoarea înspumată a mării.

- Te afli în slujba doamnei Makepiece care probabil că te plăteşte regeşte. Şi cu toate astea, ca şi Roland, eu bănuiesc că o dispreţuieşti, pentru că nu-şi doreşte decât un singur lucru: să cucerească tot timpul pe câte cineva. E clar ca bună ziua! Sunt sigur că ţi se pare vulgară, dar n-ai avea niciodată curajul să i-o spui în faţă.

- Asta-i bună! exclamă ea, în ochi jucându-i o sclipire de furie. Nu ştiu ce vrei să spui, domnule... domnule Willoughby !

- Nu?... în cazul acesta, cu atât mai rău. Dar asta nare nici o importanţă. Numai că, dă-mi voie să-ţi mărturisesc încă de pe acum că am mai mult respect pentru patroana ta decât pentru tine. Esti la fel ca toate celelalte femei de vârsta ta. Cu cât te voi vedea mai rar în timpul călătoriei, cu atât mă voi simţi mai bine!

După ce termină de rostit aceste cuvinte, îi întoarse spatele.

- Sentimentul este reciproc, domnule Willoughby !

în seara aceea, atunci când se duse în cabina doamnei Makepiece ca s-o ajute să îmbrace rochia de seară prea strâmtă pentru trupul ei, aceasta îi adresă inevitabila întrebare:

- Apropo, copila mea, l-ai văzut cumva pe domnul Willoughby ? De obicei se plimbă pe puntea superioară între masa de prânz si ora ceaiului. Sunt sigură că te-ai întâlnit cu el.

- Asa este, îi răspunse ea aproape în soaptă. Dar nam avut ocazia să-i transmit mesajul dumneavoastră.

- De ce?

Doamna Makepiece se întoarse spre ea mirată.

- ... Dacă tot ai vorbit cu el...

Ezită câteva clipe.

- ... Vrei să spui că nu te-a lăsat deloc să vorbesti? E adevărat că se poartă extrem de nepoliticos cu tinerele de seama ta... Dar si cu cele mai puţin tinere, cu soţiile dezamăgite si cu văduvele prea curioase. Acesta este, fără îndoială, felul lui de a se apăra. Dar, de fapt, n-are nici un motiv să fie îngrijorat. Nu esti tu femeia căreia să-i placă să alerge după bărbaţi!

- Mulţumesc, doamnă Makepiece.

îi dădu sticluţa de parfum, apoi o ajută să-si pună brăţările la mâini.

- Sunteţi foarte amabilă, însă as prefera să evitaţi să rostiţi numele meu în prezenţa acestui domn.

Doamna Makepiece îsi încruntă sprâncenele desenate cu un creion de culoare gri.

- Dar de ce, copila mea? Poate că a avut o purtare obraznică în după-amiaza asta. Dar ăsta nu e un motiv ca s-o ţină tot asa. Sunt de părere c-ar fi mai bine să punem lucrurile la punct încă de pe acum. E posibil să te trimit din nou să-i transmiţi un mesaj din partea mea. în definitiv, pentru asta te plătesc, nu-i asa? spuse ea zâmbind.

- Ştiu asta, doamnă. Dar vă rog să-mi faceţi această favoare.

Doamna Makepiece dădu din umeri.

- Cum doresti. în seara asta o să-mi ţin gura. Dar nu pot să-ţi promit c-o să tac la infinit. în definitiv, esti însoţitoarea mea pe parcursul acestei călătorii. E foarte normal să doresc uneori să vorbesc despre tine...

îsi luă geanta brodată cu perle de pe pat.

- Ah! O să-mi iau capa de vizon. Vremea s-a mai încălzit, dar după ce apune soarele se face cam răcoare pe puntea superioară... îmi place să joc cărţi de obicei, dar mai stii?

Bătrâna doamnă îi zâmbi cu siretenie.

- ... Draga mea, simt că întineresc pe zi ce trece, de când am plecat din Anglia.

- Serios, doamnă? Mă întreb care ar putea fi cauza...

Doamna Makepiece o bătu uşor, cu afecţiune, pe umăr.

- Ce copil eşti! Aici găseşti de toate pentru toţi. Şi, ca să fiu sinceră, domnul Willoughby s-

a purtat întotdeauna foarte drăguţ cu mine. Noi suntem, aşa cum spun unii, suflete pereche...

Karin se înfioră.

Ce fel de om mai era şi acest domn Willoughby? Ce motiv ar avea să caute prietenia unei femei ca doamna Makepiece? Un bărbat inteligent ca domnul Willoughby probabil ar suporta cu greu palavrele ei lipsite de orice interes, pe durata unei seri întregi. Doar dacă, evident, n-ar vorbi decât despre bridge...

Atunci când rezervase cabinele la bordul *Arianei,* doamna Makepiece insistase să fie invitată la masa căpitanului. Era luna martie, aşa că se aflau puţini oameni celebri la bord. De altfel, cei mai mulţi dintre ei preferau intimitatea cabinei lor. De aceea dorinţa doamnei Makepiece fusese satisfăcută rapid. Şi, în calitatea ei de însoţitoare, Karin obţinuse un loc lângă patroana sa.

Tânăra s-ar fi mulţumit şi cu o măsuţă aşezată într- un colţ al sufrageriei vaporului. Cu rochiile ei excentrice şi bijuteriile zornăitoare, doamna Makepiece stârnea zâmbetul pasagerilor mai modeşti. Kent Willoughby le fusese prezentat în prima seară. Stătea în faţa ei. După ce-i adresase un salut scurt, se aşezase din nou. Doamna Makepiece îi dăruise cel mai fermecător zâmbet şi-l asurzise imediat cu un potop de cuvinte. Voia să ştie cine era, de unde venea şi dacă nu cumva ea îl cunoscuse pe vreunul din membrii familiei lui.

Ca un gentleman perfect, Kent Willoughby îi răspunsese cu cea mai aleasă politeţe. Provenea dintr- o familie cunoscută nu numai în Anglia, unde era proprietarul unor domenii, dar si în Australia si în unele ţări din Africa. Printre strămoşii lui se numărau mulţi ofiţeri. Doamna Makepiece spusese că sora ei mai mare îşi făcuse studiile în acelaşi colegiu cu mătuşa lui Kent. Pornind de la această afirmaţie, îşi descoperiseră numeroase cunoştinţe comune. Stătuseră la taifas pe toată durata mesei. Chiar şi căpitanului vaporului i-a fost greu să se amestece în conversaţia lor.

După masă, Kent acceptase să joace bridge. Ar fi urmat să continue jocul a doua zi, dar, din nefericire, pe doamna Makepiece o duruse capul şi se odihnea în cabină. De aceea Karin se trezise singură în faţa lui Kent Willoughby.

A treia zi, doamna Makepiece se întorsese în plină formă. Imediat după masa de prânz, ea dispăruse în sala de joc cu domnul Willoughby, colonelul Ridley şi doamna Beaumont.

De data asta, Karin fusese nevoită să facă un mare efort de voinţă ca să meargă să se aşeze în faţa lui Kent. Acest individ o jignise pe puntea superioară, chiar în acea după-amiază.

El părea mai rezervat decât de obicei. Doamna Makepiece abordă subiecte diverse de conversaţie: minele de diamante, situaţia

politică din Africa, marile hoteluri europene, sporturile de iarnă... în cele din urmă, dezamăgită şi cam supărată, se întoarse spre căpitan. Spera ca măcar el s'-i acorde întreaga lui atenţie.

Cu faţa încruntată, domnul Willoughby abia se atinse de mâncare, după care ceru voie să se retragă. Doamna Makepiece merse împreună cu însoţitoarea ei la toaletă pentru a-şi retuşa machiajul. Era foarte şocată de purtarea acelui om. Dar cu toate astea, se grăbise să-i acorde permisiunea. Dacă se purta în acest fel însemna că avea vreun necaz...

Karin nu-i răspunse. Poate era supărat din pricina obrăzniciei ei manifestate faţă de el. Cel puţin aşa spera că este... îi ceru voie patroanei să plece şi se îndreptă spre puntea superioară. De acolo, aşezată într-un colţ izolat, va putea să privească în linişte clarul de lună deasupra mării calme.

Un tânăr care o urmărea permanent de mai multe zile scoase un oftat de uşurare atunci când zări silueta ei zvelt' apărând pe punte. Se sprijini de balustradă lângă ea, fără să-i ceară voie. La etajul de jos se dansa. Valsurile lente erau urmate de melodii mai ritmate. Voia s-o invite pe Karin la dans. Dar deja cu o seară în urmă o călcase de câteva ori pe picior în timpul dansului. Karin îl refuză cu fermitate. Cu privirea aţintită asupra mării, ea acceptă să urce pe punte împreună cu el.

Cât de vrăjită era de acea imensitate

calmă! Simţea că se află într-o lume aparte, călătorind la bordul unui oraş plutitor în plin ocean. Singurele contacte cu viaţa din afară erau obţinute prin intermediul radioului. Karin se înfioră şi se apropie puţin de însoţitorul ei. Un gând cumplit îi veni în minte: dacă ar fi căzut peste bord, n-ar fi auzit-o nimeni, n-ar fi putut

fi găsită de nimeni în apa aceea neagră si ameninţătoare.

însoţitorul ei, inspirat de frumuseţea spectacolului făcu o miscare care i se păru foarte firească. îi cuprinse umerii firavi cu braţul si o trase la pieptul lui. Exact în acel moment, un bărbat înalt, cu o înfăţisare arogantă, îsi făcu apariţia.

Karin tocmai se pregătea să mai tempereze elanul tânărului, cu un gest revoltat. Totusi, după ce-l recunoscu pe pasager, se strădui să rămână în aceeasi poziţie. împinse îndrăzneala până acolo încât îsi strecură râzând mâna în cea a tânărului.

Un râs cristalin, dar fals...

Tom Paget, care pornise la drum ca să se ducă la fratele lui în Australia, voia să evite orice legătură stabilă... O privi intens pe Karin cu un aer curios, dar si usurat. Dacă reacţiona în felul acela si atât de repede, însemna că fata era mai puţin serioasă decât bănuise la început. De fapt, nu îndrăznise niciodată să se arate prea grăbit faţă de ea... Fata asta de preot ar fi putut să-l pălmuiască, dacă ar fi

încercat s-o sărute...

Oftă usurat si o trase deoparte, lângă o barcă de salvare. I se părea un moment potrivit pentru a face o primă încercare...

Dar primi drept răspuns un pumn puternic în umăr.

- Cum îndrăznesti?... Dobitocule...!

Ea se zbătea cu înversunare.

- Dă-mi drumul imediat, altfel încep să ţip!

- Dă-i drumul! Ţipă!

Reusi s-o prindă de mâini si o înlănţui. Ameţit de

parfumul părului ei arămiu, des si ondulat, îşi strivi buzele de ale ei.

în definitiv o căutase cu lumânarea. Refuzase să meargă cu el la dans şi după aceea îl provocase.

Reuşind în sfârşit să se elibereze din braţele lui, Karin nu stătu mult pe gânduri şi-i trase o palmă. Lovitura se auzi clar în liniştea nopţii. Cu obrajii în flăcări şi ochii scăpărând de furie, fata plecă alergând.

Kent Willoughby stătea în picioare la intrarea unuia din culoare. Ea trecu pe lângă el ca un fulger. Ceea ce a urmat va rămâne pentru totdeauna un mister pentru ea... Coborî, poticnindu-se scara mochetată şi o luă pe coridorul îngust care ducea la cabina ei. Kent apăru brusc în faţa ei. Pe unde venise oare? Făcu un pas înainte blocându-i drumul spre uşă.

- Ţi-ai cam meritat soarta, domnişoară

Hammond, spuse el pe un ton neutru. N-ar fi trebuit să-l pălmuieşti pe domnul acela. Ai reacţionat violent pentru simplu motiv că ţi-e ciudă că n-ai rezistat tentaţiei.

- Nu înţeleg.

Ea se sprijini de perete, şi-i aruncă o privire furioasă. Inima îi b'tea cu putere în piept.

- Orice s-ar fi întâmplat, nu te priveşte în nici un caz pe tine. Nu te priveşte absolut deloc.

- Aşa este...

El zâmbi.

- ... Şi totuşi, când te-am întâlnit ceva mai devreme, tu erai cea care-l provocai. De ce te-ai întors brusc împotriva lui? Te porţi ciudat. Să fie asta o modalitate modernă de a-ţi arăta timiditatea?

- Nu sunt timidă.

Niciodată în viaţa ei nu se mai simţise atât de furioasă! Se sufoca de indignare.

- Dar e absolut ridicol...

încercă să scape de el.

- Te rog... As vrea să mă întorc în cabina mea. Sper că nu te superi.

- N-ai să te întorci decât după ce ai să accepţi scuzele mele.

Ea făcu ochii mari de mirare.

- Ce vrei să spui?

- E foarte simplu. Am fost nepoliticos cu tine azi după-amiază si vreau să-ţi spun că regret cele întâmplate.

El o domina cu statura lui impunătoare.

- ... De fapt, am regretat până în urmă cu câteva minute. Acum stau si mă întreb dacă scuzele mele mai au vreun rost. Oricum, am făcut ce trebuia făcut. Am constiinţa împăcată. Poţi să-mi accepţi sau să nu-mi accepţi scuzele, mi-e indiferent. Orice s-ar întâmpla de acum încolo, sunt convins că vom reusi să ne purtăm unul faţă de celălalt cu o anumită demnitate. Propun să ne limităm la o relaţie distantă si politicoasă. Cu alte cuvinte, n-am timp de pierdut cu femei... sub patruzeci de ani. E evident că tu preferi bărbaţii grăbiţi. Şi cu toate astea, îi respingi cu o forţă nesăbuită atunci când vor să profite de ocazie. Şi eu sunt destul de dificil. De aceea nu sunt în măsură să te condamn. Totusi, îţi reprosez faptul că n-ai stiut să faci o alegere încă de la plecarea în călătorie.

- Esti un monstru! exclamă ea printre dinţi.

- îmi accepţi scuzele?

- Evident că nu! După tot ce mi-ai spus adineauri, ar trebui să cazi în genunchi în faţa mea. Dar, dat fiind că „scuzele” tale vor fi urmate si de alte jigniri, prefer să mă lipsesc de ele.

- Fii atentă ce spui...

O sclipire amenintătoare apăru în ochii lui verzi.

- ... Nu permit unei gaiţe ca tine să-mi vorbească pe tonul ăsta. Şi în nici un caz n-o să îngădui ca o aventurieră de teapa ta să se răţoiască la mine cu atâta obrăznicie! Eu îmi

cer foarte rar iertare, dar atunci când o fac...

- îţi place să-ţi chinuiesti din nou victima.

El o privi cu mare atenţie. Era evident că nu se asteptase la o asemenea reacţie din partea acelei fete fermecătoare. Stăteau amândoi sub un bec care răspândea o lumină puternică. Lui Karin i se păru că zăreste o sclipire ameninţătoare în adâncul ochilor lui verzi. El se încruntă si îsi muscă buzele.

- Am impresia că mi-am cam pierdut timpul discutând cu tine. Nu vorbim aceeasi limbă. Sunt convins că mă consideri un tip de modă veche, pentru că am venit la tine să-mi cer scuze. Poate c-ar fi trebuit să folosesc o tactică total diferită. Hotărât lucru, sunt un mare idiot! O să trebuiască să mă mai modernizez si eu!

Cu o miscare rapidă, o apucă de umeri si o trase spre el. Karin nu mai avu timp să reacţioneze.

Era prizoniera braţelor lui musculoase care o

striveau de pieptul lui puternic. O mâna brutala o forţă să ridice capul spre el. Clipi din pleoape, orbită de lumina puternică a becului. Avea impresia că în scurt timp trupul avea să-i fie făcut fărâme!... Apoi Kent o sărută. Un vârtej de senzaţii necunoscute până atunci puse stăpânire pe toată fiinţa ei... Buzele senzuale ale lui Kent le căutau pe ale ei. Voia numai s-o umilească.

După ce se eliberă în sfârşit din braţele lui, fata nu reuşi să mai facă nici o mişcare. Se

simţea jignită şi ameţită de violenţa îmbrăţişării lui. Kent Willoughby zâmbea... Se uita intens la ea cu o privire ironică.

- Genul ăsta de limbaj îţi este cunoscut? glumi el, după ce făcu un pas în lături ca s-o lase să treacă... în orice caz... mi se pare că e un mijloc excelent de a face cunoştinţă!

Pentru a doua oară în seara aceea, Karin p'lmui un bărbat. Tremurând de furie, îl lovi cu sete. îşi pierduse total stăpânirea de sine.

Exact în clipa aceea, doamna Makepiece apăru brusc în capătul coridorului. Se îndreptă spre ei cu paşi mărunţi şi se opri uluită să privească acel spectacol nemaipomenit. Domnul Willoughby şi Karin, însoţitoarea ei, se b'teau.

- Karin! exclamă ea.

Cu gura căscată de uimire, se întoarse spre partenerul ei de bridge.

- ... Domnule Willoughby...!

El era foarte palid. Ochii îi străluceau ca două smaralde.

- Bună seara, doamnă.

Fascinată, doamna Makepiece nu reusea să-si dezlipească privirea de la pata rosie de pe obrazul lui... Era vorba, cu siguranţă, de un accident... „Dumnezeule!” îsi spuse ea în gând în timp ce se întorcea spre Karin care avea părul răvăsit... „Nu se poate! Copila asta este fiică de preot. El ar fi trebuit să stie totusi acest lucru!”

- Domnule Willoughby, v-am căutat peste

tot.
Vorbise cu un glas timid, preferând să ignore atmosfera încordată dintre cei doi tineri.
- ... Nu-mi puteţi refuza o partidă de bridge în seara asta. Vreau să-mi iau revansa!
Dar Kent Willoughby le întoarse spatele amândurora si dispăru după ce le spuse „bună seara” pe un ton glacial.
- Dumnezeule! exclamă doamna Makepiece.
Se întoarse spre Karin.
- Ce naiba s-a întâmplat?

Capitolul 2

Ariane îşi vedea liniştită de drum. Acum depăşiseră strâmtoarea Gibraltar. Temperatura creştea din ce în ce mai mult.

Curând urmau să dea ocol Capului Bunei Speranţe şi să înceapă să traverseze Oceanul Indian. Karin se simţea în culmea extazului, bucurându-se din plin de zilele însorite şi nopţile liniştite petrecute pe vapor. Se ducea aproape în fiecare seară pe puntea superioară ca să privească stelele. Era însoţită în permanenţă de Tom Paget. îi iertase de mult tentativa stângace, dar o făcuse cu o condiţie: trebuise să promită că n-o va mai repeta niciodată. Cu capul dat pe spate, ca nişte copii uimiţi de frumuseţea peisajului, începeau să numere: una, două, trei...

De obicei, după o vreme, Karin începea să se clatine. Tom se repezea spre ea ca s-o sprijine. Ea îl respingea aruncându-i o privire ameninţătoare. însoţitorul ei îi răspundea cu

un zâmbet ruşinat: încheiaseră un pact. Tom îşi ţinea promisiunea, însă nopţile tropicale îi

stârneau imaginaţia... Se simţea frustrat. Se cunoşteau deja de prea multă vreme...

Dacă voiau să-şi întărească legăturile de prietenie, venise timpul să acţioneze. In curând va fi prea târziu. O dată ajunşi în Australia, riscau să nu se mai vadă niciodată.

Totuşi, Karin nu făcea parte din categoria fetelor cu care este uşor de legat mai strâns o prietenie... Tatăl ei era preot... Acest aspect îl impresiona foarte mult pe Tom Paget. Ea era frumoasă, sinceră, amuzantă... şi încântător de pură! Tom era îndrăgostit. Dar, din nefericire, sentimentul nu era reciproc... Era aproape sigur că nu se înşală.

Si avea dreptate. Karin nu se simţea încă pregătită să iubească pe cineva. In schimb, învăţase să urască. Il ura pe acel domn Willoughby care nu mai juca bridge cu doamna Makepiece.

Nu-i va ierta niciodată faptul că o lovise după ce o îmbrăţişase cu violenţă pe coridor. Oare chiar o lua drept o aventurieră nesăbuită? Era foarte posibil. In orice caz, era clar că o dispreţuia. Atunci când trecea pe lângă ea, şi acest lucru se întâmpla în mod inevitabil de câteva ori pe zi, Kent nu o saluta. Privea drept înainte, ca şi cum era nici n-ar fi existat. Ochii verzi şi reci, buzele subţiri îi trădau adevărata fire: era un tip dur, dominat de resentimente puternice.

Din nefericire, Kent se aşeza întotdeauna în faţa ei la masa căpitanului. Politeţea o obliga să-i adreseze câteva cuvinte. El se mulţumea să-i răspundă prin nişte banalităţi dictate de protocolul obişnuit. In schimb atmosfera încărcată dintre ei n-o afecta deloc pe doam-

na Makepiece. Totuşi, nici ea nu fu cruţată. El se purta faţă de ea cu o cordialitate glacială. Foarte nedumerită,A aceasta fu nevoită să-şi caute alţi parteneri de discuţie. îşi găsi fericirea în persoana unui văduv bătrân, care era mult mai amabil decât colonelul Ridley sau Kent Willoughby.

Viaţa la bordul vasului era foarte plăcută. Karin ar fi putut să profite din plin de binefacerile acesteia dacă n-ar fi fost obsedată permanent de acel individ... El nu lua parte la nici o activitate sportivă. Spre deosebire de majoritatea pasagerilor, care voiau să-şi amintească până la sfârşitul vieţii lor de acea călătorie memorabilă, el ducea o viaţă retrasă. Din când în când invita câte o tânără la dans sau bea un pahar la bar, împreună cu unul sau doi pasageri. Atunci când urca pe punte, părea că e total detaşat din cei din jur. Nimeni nu îndrăznea să se apropie de el.

Doamna Makepiece era foarte supărată pe el din pricină că o respinsese atât de brusc, fără să-i ofere nici o explicaţie. îl vorbea mai tot timpul de rău. încercase încă o dată să se împace cu el, însă Willoughby o respinsese cu asprime. Profund jignită, dăduse uitării iluziile

pe care şi le făcuse în legătură cu el. E adevărat că era asaltat şi acum de femei. Da, dar acestea nu erau atrase de persoana lui. După părerea doamnei Makepiece erau interesate numai de averea lui. Căci zvonurile circulau cu rapiditate la bordul *Arianei.* Se aflase deja că este putred de bogat. Doamna Makepiece era sceptică. Totuşi, îi cunoştea vag familia. Vorbiseră despre acest subiect în prima seară, la cină. Scotocindu-şi puţin prin memorie, îşi aminti că fusese căsătorit, sau măcar

logodit cu o femeie de o frumuseţe rară. Dar, din nefericire, iubirea lor nu durase prea mult.

Fie că se căsătorise cu ea sau nu, doamna Makepiece avea o mare simpatie pentru acea necunoscută. Scăpase ieftin. Bărbaţii de genul lui Kent Willoughby erau tare nesuferiţi. Toate usile le erau deschise. Era de ajuns să semneze un cec ca să obţină tot ce doresc. în acea lume dominată de bogăţie si oameni celebri, prieteniile îndelungate sunt puţine si succesul personal destul de rar întâlnit...

Cât despre Karin, aceasta ajunsese în faza în care nu mai suporta nici măcar să audă despre numele lui Kent Willoughby. Se străduia să-si păstreze stăpânirea de sine si încerca să uite chiar si faptul că acesta există. în prezenţa cavalerilor ei stângaci se simţea si ea stângace. Totusi, Karin voia să se convingă cu orice preţ că toate frământările ei erau inutile. în definitiv, se afla la bordul *Arianei*, un

vapor magnific a cărui atmosferă făcea viaţa extrem de plăcută. Măcar să profite din plin de ceea ce i se oferea.

Doamna Makepiece nu-i făcea niciodată observaţii deplasate. Cu toate că ar fi avut tot dreptul să-i reproseze tinerei felul în care se purta, deoarece toate cheltuielile făcute de Karin la bordul vasului erau trecute în contul ei. Şi totusi bătrâna doamnă nu spuse nimic atunci când, cu totul întâmplător, o întâlni pe Karin în compania unui bărbat îmbrăcat numai în sort, cu părul ciufulit si obrajii înrosiţi de efort după o partidă de tenis aprig disputată. Se arătase discretă si atunci când observase într-o seară privirea admirativă a unui curtezan cu care se cioc-

nise din neatenţie pe coridor. Cu ocazia unui bal mascat, Karin îmbrăcase un costum destul de provocator... Si atunci de ce Kent Willoughby îşi permitea s-o judece atât de nedrept?

Acesta părea şi acum foarte stăpân pe el. Dar asta nu era o scuză... Era în continuare îmbrăcat impecabil. Nici o clipă nu i-ar fi putut trece prin cap să joace tenis numai în şort! Apropierea de el îi provoca fetei cu trupul şi mintea sănătoase o stare de nervozitate insuportabilă. Imediat ce vedea că-i apare dinainte, se simţea cuprinsă de o senzaţie ciudată. Avea impresia că se face vinovată de o crimă cumplită... Dar care anume? De fiecare dată îi întorcea spatele şi o lua la picior

în direcţia opusă.

Karin stârnea admiraţia tuturor bărbaţilor. Toţi o urmăreau cu privirea oftând şi făceau orice ca să-i intre în graţii. Toţi erau de părere că e simpatică, frumoasă şi atrăgătoare, fără să fie provocatoare. Unii din pasagerii mai în vârstă se întreceau care mai care să-i ofere un scaun, s-o ajute să-şi pună haina, sau să schimbe câteva cuvinte cu ea.

Numai Kent Willoughby o evita, ca şi cum ar fi fost atinsă de ciumă.

Nici măcar nu se oferise s-o ajute atunci când ar fi avut într-adevăr nevoie. într-o după-amiază vântul îi luase eşarfa de mătase albastră. La câţiva paşi de ea, Kent stătea sprijinit de balustradă. Ar fi fost de ajuns să întindă mâna ca s-o prindă... Dar nu făcuse nici o mişcare. Cu o mână în buzunar şi cealaltă ţinându-şi pipa între dinţi, privea fix la valurile mării.

Nici măcar nu binevoise să-şi ceară scuze atunci când,

peste câteva secunde, fata urmărea cu privirea eşarfa care era pe cale de a fi înghiţită de valuri. Ţinea atât de mult la ea! I-o dăruise tatăl său de ziua ei de naştere, cu câteva luni înainte de a muri.

Ariane făcea o escală de o zi la Cape Town. Doamna Makepiece refuză să coboare de pe vas: o durea capul şi prefera să se odihnească. Karin coborî singură pe uscat. Toţi prietenii ei plecaseră ceva mai devreme să viziteze

oraşul. Se duse imediat la poştă. Doamna Makepiece îi dăduse o grămadă de scrisori care trebuiau să ajungă în Anglia în cel mai scurt timp.

Dar Kent Willoughby i-o luase înainte. Aplecat asupra ghişeului la câţiva metri de ea, acesta trimitea o scrisoare la Londra. Atunci când o zări, ridică uşor capul, dar n-o salută. Dar măcar o recunoscuse? Nu demonstra prin nimic că ar fi făcut-o.

Karin ieşi cu pas grăbit din clădirea poştei în soarele dogoritor. Curând se rătăci. Fusese avertizată să nu se aventureze în nici un caz singură în afara centrului oraşului. Dar, din nefericire, greşise drumul, şi acum se găsea în mijlocul unui labirint de străduţe întortocheate.

Nu-i era teamă. Oraşul avea un aspect modern. E adevărat că ar fi fost o imprudenţă s-o ia pe străzile mai întunecate, însă zona în care se găseau magazinele era foarte animată. Buticurile se înşirau la nesfârşit de o parte şi de alta a străzii. Mai existau şi câteva hoteluri, restaurante şi grădini pline de flori... Cerul era albastru şi clădirile de un alb imaculat străluceau în soare.

Stând la marginea trotuarului, Karin avu un moment de ezitare. Să ia un taxi? Îi stătea minunat în rochia albas-

tră de bumbac şi cu pălăria de pai cu boruri late pe cap. La un moment dat, tresări. Auzi în spatele ei glasul lui Kent Willoughby.

-Ai înnebunit de stai aşa, nemişcată, în

mijlocul unui port total necunoscut? Sau vrei cumva să atragi atenţia asupra ta? Dacă asta intenţionezi, află că te descurci admirabil!

Karin se întoarse spre el, cu ochii măriţi de uimire. Culoarea rochiei adăuga o nuanţă turcoaz ochilor ei cenuşii. Kent Willoughby o privea cu un aer aspru şi nemulţumit.

- Am... am făcu vreo prostie? Nu credeam că încurc circulaţia.

- Nu încurci nici o circulaţie. Dar dacă o să mai stai mult acolo, o să fii agăţată cât de curând. N-ai vrea să ţi se întâmple aşa ceva, corect?

Ea aruncă o privire în jur şi simţi că obrajii îi iau foc. Era înconjurată de o mulţime de oameni care o priveau pe furiş. în contrast cu soarele strălucitor, bulevardele răcoroase şi umbrite îi apăreau dintr-o dată într-o lumină sinistră. De jur-împrejurul ei nişte necunoscuţi îi zâmbeau cu subînţeles. Un bărbat îmbrăcat într-un costum de catifea reiată îi făcea cu ochiul. Un altul, mult mai tânăr, cu înfăţişare de vagabond, nu-şi putea dezlipi privirea de pe trupul tinerei englezoaice.

Karin păli.

- în... înţeleg ce vrei să spui.

- Mă bucur nespus.

Kent o apucă de braţ şi chemă un taxi. După ce-i dădu un ordin scurt şoferului, o ajută să ia loc pe

bancheta din spatele masinii. N-o întrebă nimic. Poate că voia să facă ceva cumpărături

sau să viziteze niste obiective turistice. Poate că n-avusese timp să termine cumpărăturile pentru doamna Makepiece... Toate astea i se păreau lipsite de importanţă. De altfel, Karin era mult mai emoţionată ca să mai aibă puterea să protesteze. Se ghemui în scaunul ei si asteptă momentul în care masina se va opri pe cheiul din faţa *Arianei*.

Spre marea ei mirare, soferul primise ordin să-i conducă la un mare hotel. Kent Willoughby stătuse aici de multe ori si cunostea foarte bine salonul lor de ceai, care avea o reputaţie mondială.

Uluită, dar nesimţindu-se în stare să reacţioneze în vreun fel, Karin se lăsă condusă spre scările impozante de la intrare si apoi în holul hotelului.

- Dar... De ce m-ai adus aici?

- M-am gândit că ţi-ar plăcea să bei o cească mare de ceai.

încă îi mai vorbea pe un ton aspru, dar atitudinea
ostilă faţă de ea dispăruse.

- Nu esti încă obisnuită cu clima din zonă. Aici căldura este istovitoare si creste si datorită încălzirii excesive a clădirilor de către razele fierbinţi ale soarelui. Bănuiesc că esti foarte obosită. Atunci când te-am întâlnit, nu te hotărâse si încă încotro s-o iei, sau te rătăcisesi?

- Mă rătăcisem, recunoscu ea rusinată.

Acceptă cu mare plăcere scaunul pe care i-l oferi el. Atmosfera era răcoroasă în acel salon imens, pardosit cu marmură si împodobit cu

palmieri pitici.

- ... Dar în cele din urmă cred că m-as fi descurcat, adăugă ea imediat.

El se aşezase în faţa ei, cu o figură încruntată. Karin îşi scoase pălăria şi scutură din cap. Părul buclat şi arămiu îi căzu pe umeri.

- ... Aşa e, îţi garantez! Mă rătăcesc foarte rar. Am un simţ de orientare foarte dezvoltat.

- Serios?

O răsplăti cu un zâmbet îngăduitor. Karin roşi. Avea impresia că redevenise dintr-o dată o şcolăriţă timidă.

- Dar recunosc că nu observasem privirile curioase ale trecătorilor.

Se înfioră când îşi reaminti de figurile acelor necunoscuţi care o studiau cu foarte mare atenţie.

- ... A... a fost foarte neplăcut.

- E o nebunie să te aventurezi singură în oraş.

- Nu putea nimeni să vină cu mine. Iar doamna Makepiece se odihneşte în cabina ei. O doare capul şi nu s-a simţit în stare să iasă în oraş.

- Dar ce s-a întâmplat cu curtezanii tăi care te însoţesc mereu peste tot? se interesă el zâmbind misterios... Cred că mulţi dintre ei şi-ar fi oferit cu plăcere serviciile...

Karin simţi că obrajii îi iau foc. Kent Willoughby îşi dădea toată silinţa să pară amabil, dar nu se putea abţine să fie sarcastic...

- I-am lăsat să plece fără mine, pentru că

voiam să rămân lângă doamna Makepiece. în sfârşit... Credeam că e de datoria mea să am grijă de dânsa.

- Dar ea a făcut un sacrificiu hotărându-se să se lipsească de prezenţa ta.

- E o femeie minunată. E foarte amabilă faţă de mine şi mă lasă să trăiesc cum îmi place.

- Patroana ideală, cum s-ar spune...

- Nici eu n-as fi putut găsi cuvinte mai potrivite pentru a o caracteriza, îi răspunse ea.

O chelneriţă puse ceainicul pe masă. Kent Willoughby îi făcu semn să înceapă să toarne ceaiul în ceşti. Karin se miră când văzu că acceptă si el să bea. Nu şi-l imaginase niciodată pregătindu-se să bea ceai într-un salon la ora patru după-amiază. Se servi cu câteva bucăţi de zahăr.

- Cum ai cunoscut-o pe doamna Makepiece?

- M-am dus la o agenţie de plasare a forţei de muncă. Ea depusese deja o cerere prin care căuta o secretară. Eu nu am calificarea necesară. N-am făcut studii în acest domeniu, dar mă descurc. De altfel, doamna Makepiece nu e o persoană prea dificilă. Am avut mare noroc.

- înţeleg.

în ochii lui verzi apăruse o sclipire jucăuşă. Karin nu-l mai văzuse atât de relaxat din seara în care îl pălmuise. El n-o scăpa nici o clipă din ochi, hipnotizat de culoarea rochiei ei care-i

scotea în evidenţă părul şi pielea feţei... Doar i se păruse sau descoperise într-adevăr în ochii lui ca smaraldul o sclipire de admiraţie? Totuşi, nu era posibil... Kent Willoughby nu era în stare să nutrească un asemenea sentiment...

- Vorbeşte-mi puţin despre tine, îi spuse el dintr-o dată. De unde eşti? {tiu că n-am dreptul să-ţi pun întrebări indiscrete, dar pur şi simplu mi-ai stârnit curiozitatea.

Apoi adoptă un aer ironic.

- ... în definitiv, dintre toate femeile pe care le-am

întâlnit de-a lungul vieţii mele, tu eşti singura care a avut îndrăzneala să-mi tragă o palmă. Si cu cinci minute mai înainte, de acelaşi tratament se bucurase şi alt bărbat.

Karin se înroşi puternic.

- în seara aceea ai venit la mine să-ţi ceri scuze şi acum... E rândul meu să-mi cer iertare. Dar recunoaşte totuşi că ai căutat ceartă cu lumânarea.

în privire i se citeau nişte reproşuri mute.

-... Si dacă vrei neapărat să afli părerea mea, te-ai purtat ca un bădăran!

Pe buzele lui Kent apăru umbra unui zâmbet.

- Dar iubitul tău prieten Tom Paget? Si lui i-ai administrat acelaşi tratament în seara aceea. S-a purtat şi el ca o brută?

Ea se gândi câteva clipe, apoi clătină din cap.

- Nu. A fost vina mea. Ne întâlniserăm cu

tine ceva mai devreme. Stiam că mă dispreţuieşti. Am simţit dintr-o dată nevoia să-ţi confirm acea primă impresie. Tom se purtase până atunci cu mine ca un gentleman desăvârşit. Cred că-l intimidam puţin. Tatăl meu a fost preot... Dar nu i-a trebuit decât un mic semn de încurajare din partea mea şi şi-a pierdut imediat capul. Nu reuşesc să-mi explic de ce, dar atunci când a vrut să mă sărute m-am înfuriat. L-am pălmuit cât am putut de tare. în sfârşit, el a uitat toate astea de multă vreme.

- Si, după părerea ta, ar trebui să fac şi eu la fel?

Ea se bosumflă şi-şi aţinti privirea asupra mâinilor sale crispate, aşezate pe genunchi.

- Asta e problema dumitale, domnule Willoughby. Nu crezi?

Kent se aplecă spre ea si-si scutură ţigara în scrumiera de cristal. îi oferise si ei o ţigară, dar Karin o refuzase. Acum el se legăna cu scaunul pe care stătea si o studia uimit prin norul gros de fum.

- Deci asa, tatăl tău a fost preot.

Ea dădu din cap.

- As fi avut oare dreptul la ceva mai mult respect din partea ta, datorită acestui fapt?

Nu putuse rezista tentaţiei de a-i pune acea întrebare...

Kent se încruntă si o sfredeli cu privirea.

- Cum e posibil să nu respecţi o persoană ca tine? La vârsta ta, cu înfăţisarea pe care o

ai, esti extrem de respectabilă!
- Mi-ai spus că sunt o aventurieră.
- Pentru că te văzusem cu câteva minute mai înainte purtându-te destul de dubios.
- Dar atunci când m-ai sărutat tu, nu ţi s-a mai părut că am un comportament „dubios”?
El îsi stinse furios ţigara, apoi o privi drept în ochi.
- Ascultă-mă cu atenţie. N-am de gând să-mi cer scuze pentru felul cum m-am purtat în seara aceea. Sunt convins că de fapt voiai să mă provoci si ai reusit. Poate că esti într-adevăr fiică de preot. Se vede că ai primit o educaţie aleasă... Altfel nu te-ar fi angajat doamna Makepiece. Spune mereu despre tine că esti o fată manierată... Dar dacă ai fi fost fiica mea si dacă te-asi fi prins în momentul acela cu Tom Paget, as fi...
- Bine, dar si tu ai fost în aceeasi situaţie, îl întrerupse ea brusc, cu o tentă maliţioasă în glas. Ce mai ai de zis acum?
El îi adresă un zâmbet plin de farmec.

- ... Esti încântătoare. Probabil că stii acest lucru. De altfel, în cazul în care nu-ţi cunosteai dinainte puterea de seducţie, bănuiesc că unii din curtezanii tăi ţi-au spus-o deja de când am plecat din Anglia. Inclusiv Tom Paget. Am impresia că te iubeste foarte mult.
- Serios?
Zâmbi încântată si pe obraji îi apărură două gropiţe adorabile.

- Esti o mică vrăjitoare, stiai?
Kent oftă.
- ... De fapt, trebuia să mă astept la asa ceva. Este imposibil să întâlnesc vreo tânără care să mă intereseze cât de cât si despre care să nu aflu mai devreme sau mai târziu că e o mică vrăjitoare!
Karin păli si îl privi drept în ochi, cu seriozitate.
- Ce vrei să spui?
El dădu din umeri.
- E de domeniul trecutului.
Era evident că nu voia să spună mai multe. Părea extrem de încordat. Karin nu-si putu stăpâni un fior. Ce se ascundea oare în spatele acelei priviri reci si distante?
Ea vru să mai destindă puţin atmosfera.
- Spuneai adineauri că „dacă ai fi fost fiica mea si dacă te-as fi prins cu Tom Paget... ”
- Ti-as fi tras câteva la fund si te-as fi închis în camera ta cu pâine si apă timp de cincisprezece zile.
Zâmbi cu un aer posomorât.
- ... Asa as fi reacţionat dacă as fi fost tatăl tău. Dar dat fiindcă nu sunt, ţi-am aplicat o altă pedeapsă. Te-am sărutat.
Karin îi înfruntă privirea fără să clipească o bună

bucată de vreme. în cele din urmă, nemaiputând rezista, întoarse capul în altă parte.
- Hai să uităm acest episod, ce zici?

- După părerea mea, e unica soluţie, răspunse el.

- Acum ar fi mai bine să ne întoarcem pe vapor.

- Ai dreptate.

Se ridicară de la masă amândoi o dată. Kent achită nota de plată, apoi ieşiră în stradă ca să cheme un taxi. Pe drum Karin nu scoase nici o vorbă. Nu îndrăzni să vorbească decât în momentul în care zăriră primele lumini ale portului. Tânăra îi mulţumi pentru că o salvase dintr-o situaţie extrem de neplăcută şi pentru că o invitase la ceai.

Privind drept înainte, Kent o ascultă fără să spună nimic. Gândul de a se urca la bordul *Arianei* nu părea să-l încânte prea mult. Dar n-avea încotro. în cele din urmă, se hotărî totuşi să spună ceva, cu un aer vizibil supărat:

- Ar fi preferabil să nu mai procedezi niciodată ca azi. Dacă n-o să găseşti pe nimeni care să te însoţească pe uscat, spune-mi mie. O să vin eu cu tine.

- Tu?

El se întoarse spre ea şi-i zâmbi cu un aer jenat.

- Cel puţin în felul acesta n-o să te expui nici unui pericol. Si-ţi promit c-o să mă port ca un gentleman desăvârşit. în orice caz, ar fi bine să nu te bată gândul să pleci în vreo excursie împreună cu banda aia de descreieraţi care te-au părăsit ca nişte laşi azi-dimineaţă. Ei ar fi incapabili să te apere.

Capitolul 3

In seara aceea Karin se îmbrăcă pentru cină cu mult mai multă grijă decât de obicei. Nu-şi putea explica motivele gestului ei. Totuşi, fu nevoită să constate acest lucru atunci când îşi văzu imaginea reflectată în oglindă.

Doamna Makepiece nu mai suferea de migrenă. Căpitanul o invitase la un cocteil oferit în cabina lui. Plecă foarte grăbită, după ce se dăduse din belşug cu un parfum foarte scump. Clinchetul brăţărilor strălucitoare se mai auzi o vreme pe culoar. Rămasă singură, Karin aşeză în ordine lucrurile patroanei, apoi începu să se pregătească şi ea. Avea suficient timp la dispoziţie...

Se spălă mai întâi pe cap. Apoi se hotărî să-şi facă unghiile. Aflase din întâmplare$_A$ că lui Kent Willoughby nu-i plac ojele de culoare roşie. Işi aplică deci un strat de un roz pal, care se asorta cu rujul de buze.

După ce probă mai multe haine, îşi puse o rochie lungă, din mătase roz. Croiala simplă a acesteia îi punea în valoare formele suple şi-i dezgolea umerii deja bron-

zaţi. încălţă o pereche de sandale negre de antilopă şi-şi prinse o broşă splendidă pe panglica de catifea pe care şi-o fixase în jurul gâtului.

Venise vremea să coboare în sufrageria

vasului. Oare acordase prea multă atenţie în seara aceea felului în care se îmbrăcase? Pe culoar se ciocni de doamna Makepiece care se întorcea din cabina capitanului. Văduva se opri brusc şi-şi ridică o sprânceană, parcă acuzator.

- Draga mea! întotdeauna îmi face plăcere să te privesc, dar în seara asta eşti adorabilă!

Era o observaţie foarte măgulitoare, dat fiind că venea din partea unei femei care în general era preocupată numai de felul cum arăta ea însuşi.

- ... Păcat că n-ai fost invitată la cocteilul căpitanului! Dar bietul de el a fost copleşit. A fost atâta lume!... Apropo, cum te-ai distrat azi-după-amiază? Te-ai întors mai târziu decât mă aşteptam şi începusem să-mi fac griji.

- A fost bine, mulţumesc.

De fapt, nici ea nu ştia dacă se distrase sau nu.

- ... Ca să fiu sinceră, trebuie să mărturisesc că m-am rătăcit. Domnul Willoughby m-a adus înapoi.

- Domnul Willoughby?

- Da.

Karin aruncă o privire stânjenită spre unghiile ei proaspăt lăcuite.

- ... E foarte drăguţ din partea lui, nu ţi se pare?

Doamna Makepiece stătu pe gânduri câteva secunde.
Părea uluită.

- De fapt, tocmai începuserăm să vorbim despre el. E singurul pasager care a refuzat invitaţia la cocteil.

Fireşte, poate nu se simte obligat să vină, dar oricum, ar fi putut măcar să-şi ceară scuze. De altfel, cu numai câteva minute înainte să pleci, l-am auzit spunându-i servitorului pe coridor că el cunoaşte oraşul Cape Town pe dinafară. Avea de gând să-şi petreacă ziua în biblioteca vaporului. Mă întreb de ce s-o fi răzgândit...

îşi privi angajata pe furiş.

Karin îi răspunse grăbită că habar n-avea.

în momentul în care ajunseră la uşile de sticlă ale sufrageriei, îl zăriră pe domnul Willoughby Ca întotdeauna, era foarte elegant îmbrăcat. Razele soarelui dăduseră o tentă arămie feţei lui. Avea o înfăţişare foarte impozantă. îşi croia drum printre mese, cu o ţinută dreaptă şi capul înălţat într-o atitudine trufaşă.

Doamna Makepiece îl salută ostentativ şi respectuos. Spre uimirea ei, el se opri şi le aşteptă să ajungă şi ele la masa care le fusese rezervată. Le zâmbi, apoi o întrebă pe tânără ce părere are despre îmbulzeala care devenise un ritual ce se repeta în fiecare seară.

- Mă simt ca un animal dintr-o grădină zoologică la ora mesei.

Cu o mişcare discretă a capului îi arătă un pasager care tăbărâse deja asupra listei de bucate.

- ... Slavă Domnului că măcar englezii ştiu să-şi păstreze demnitatea...

Doamna Makepiece nu era un om ranchiunos. Ea îi răspunse cu entuziasm:

- Câtă dreptate aveţi, domnule Willoughby! Dar probabil că aerul marin e de vină că ne este atât de foame. Cred că m-am îngrăşat cu vreo trei kilograme de

când ne-am îmbarcat. Nici nu îndrăznesc să mă cântăresc... Zău, nu îndrăznesc!

Kent se întoarse spre Karin si o privi ciudat. Se apropie puţin de ea si-i sopti la ureche:

- Asadar greutatea ta nu se schimbă niciodată, domnişoară Hammond? Esti atât de subţire, încât poţi intra cu totul printr-un inel de logodnă.

Imediat după ce termină de mâncat, Karin se duse în cabina ei. Se întrebă cu ce să-si mai ocupe timpul în seara aceea. Ar putea să meargă împreună cu doamna Makepiece în salonul de jocuri si s-o privească jucând bridge, sau să se ducă în una din biblioteci si să se instaleze într-un fotoliu confortabil ca să citească o carte. Până la urmă se hotărî să se aseze în colţul ei preferat de pe puntea superioară si să privească la manevrele pe care le făcea *Ariane.*

Era convinsă că apusul de soare va fi splendid. Tom Paget se număra printre ultimii pasageri care se întorseseră pe vas... Fără îndoială că se rătăcise si el prin oras. Se afla probabil si acum în sufragerie. Asadar Karin se mai putea bucura de liniste cel puţin un sfert de ceas. După aceea era sigură că va veni si el după ea.

Se rezemă cu coatele de balustradă,

fascinată de spectacolul oferit de amurg. Aerul se mai răcorise puţin. După o zi întreagă de plimbări pe străzile orasului Cape Town sub un soare dogoritor, aproape toţi pasagerii erau probabil istoviţi, ca si Karin de altfel. Chiar si în momentul acela, după ce se odihnise, făcuse baie si se delectase cu o cină excelentă, era bucuroasă că se putea sprijini de balustrada din aramă.

Soarele dispăruse la orizont, lăsând în urma lui o dâră roşiatică pe cer. Atmosfera era calmă. Karin îşi dădu capul pe spate ca să poată privi apariţia primelor stele. în curând vor străluci acolo sus câteva mii, precum tot atâtea diamante aşezate pe catifeaua neagră a nopţii...

Apa mării mângâia flancurile vaporului. Karin lăsă capul în jos. *Ariane* pornea din nou la drum. Puntea vibra din cauza trepidaţiilor produse de motoare. Atunci când, în dimineaţa aceleiaşi zile, se opriseră motoarele, Karin se simţise cuprinsă de o ciudată senzaţie de pace. Abia apucase să se obişnuiască cu zumzăitul fermecat al acestora, când dintr-o dată se făcuse linişte.

Dar acum vaporul prinsese din nou viaţă. Se aventura în noapte, lăsând în urmă o mulţime de alte vapoare luminate. Karin mai zărea încă, în depărtare, farurile automobilelor.

Auzi zgomot de paşi în spatele ei. Probabil că Tom se hotărâse să nu-şi mai bea cafeaua,

ca să poată veni pe punte mai repede... Nici măcar nu catadicsi să se întoarcă pentru a-l întâmpina. Briza uşoară îi mângâia părul mătăsos. Era cucerită total de farmecul momentului...

- E nemaipomenit, nu-i aşa? Noaptea dispare tot ce e urât pe lume.

- Deci Cape Town ţi s-a părut urât?

Asta nu era vocea lui Tom Paget...

- ... Atunci când m-am apropiat azi după-amiază de tine, păreai totuşi fascinată.

Ea se întoarse brusc spre el.

- Tu eşti? Credeam că e Tom.

- Stiu. I-am spus că te-am văzut îndreptându-te spre

cabina ta. Sper că nu esti prea supărată pe mine din cauza asta.

Ea clătină din cap.

- Nu, de ce-as fi?

El o privi în ochi cu curiozitate.

- Nu pot să-ţi răspund la întrebarea asta, recunoscu el în cele din urmă.

Se sprijini de balustradă si-si căută tabachera de argint în care-si ţinea ţigările.

- ... Totul depinde de felul cum au evoluat relaţiile dintre voi în ultimele zile.

- Vrei să spui, în cursul acestei lungi săptămâni.

Ea accentuase ultimele cuvinte, ca si cum ar fi fost vorba de o corecţie extrem de importantă.

- De acord. Totul depinde de felul cum au

evoluat relaţiile dintre voi în cursul acestei „lungi săptămâni”.

- Suntem foarte buni prieteni, îi răspunse ea adoptând o poziţie defensivă.

- Perfect. înţeleg... spuse el cu o voce languroasă.

- Nu suntem amanţi, dacă asta vrei să stii.

- Perfect, repetă el... Priveste!

îi arătă cu mâna cum dispar ultimele lumini ale orasului.

- ... N-o să mai vezi niciodată Africa de Sud. Apropo, ce anume voiai să spui adineauri? Vorbeai despre urâţenia care e risipită de apariţia nopţii. Te gândeai cumva la aspectul social? Sau nu ţi-a plăcut arhitectura orasului? Majoritatea oamenilor găsesc clădirile extrem de reusite.

- Nu mă refeream nici la aspectul social, nici la

clădiri. Mi-am amintit numai de momentul în care m-ai găsit pe stradă. Toţi bărbaţii aceia care mă pândeau... De când m-am întors pe vapor nu reuşesc să-mi scot din minte imaginea aceea.

Se înfioră de groază. Kent scutură scrumul ţigării de balustrada din aramă.

- Nu te mai gândi la asta. De fapt, îi şi înţeleg, pentru că eşti într-adevăr fermecătoare. E o plăcere să se uite omul la tine. Nu trebuie să le-o iei în nume de rău.

- Nu-mi place deloc ce-mi spui.

El aruncă chiştocul ţigării peste bord, iar

acesta dispăru rapid în apele învolburate. Puse cu blândeţe o mână pe umărul ei...

- Linişteşte-te!... Bărbaţii aceia te admiră... De altfel, adăugă el cu o uşoară asprime în glas, e şi vina ta. îţi interzic să te mai duci singură în port la viitoarea escală.

- Ah! Serios?

Ea nu-şi putu stăpâni un zâmbet. îşi puse o mână pe balustradă. O rază de lună făcu să-i sclipească inelul de pe deget. Kent se uită le el câteva secunde.

- E foarte frumos. Văd că-l porţi permanent. Are vreo semnificaţie specială pentru tine?

- Poftim?

Nu reuşi să-şi ascundă surprinderea. Era vorba despre cadoul de despărţire din partea lui Ian Maxton. Insistase foarte mult să-l primească.

- Ăăă... nu, nu prea.

- Cu alte cuvinte, are...

Karin ezită puţin înainte de a răspunde, apoi clătină din cap.

-E o amintire.

-De la un prieten?

-Da

-înţeleg.

El se întoarse cu spatele la ea. Acum oare o va părăsi? Părea să se pregătească de plecare, dar se răzgândi brusc si se întoarse spre ea.

- Ah...

El oftă resemnat.

- ... Ti-am mai spus o dată. E o plăcere să se uite omul la tine. E evident că acel tânăr n-

a vrut să rateze ocazia.

- Dar nu e vorba despre tânăr... Vreau să spun că nu era...

-E de la un bărbat?

- De fapt cadoul mi-a fost dăruit de un tânăr, dar piatra aparţinuse înainte mamei lui. După părerea lui, ea ar fi fost fericită să-l vadă pe degetul meu. E o amintire foarte dragă.

-Vă înţelegeaţi bine?

- Eram foarte bune prietene.

- Dar n-ai de gând să te măriţi cu fiul ei numai ca să îndeplinesti dorinţa mamei lui? Dorinţa exprimată înainte de moartea ei...

- Nu, nu... Absolut deloc. Nu văd de ce m-as mărita cu el, pentru un asemenea motiv!

Kent îsi lăsă capul pe spate si izbucni în râs. Nu-l mai văzuse niciodată până atunci râzând atât de tare. Părea că se amuză cu adevărat. Ea fu cu atât mai surprinsă cu cât i se păruse că observă o anumită amărăciune în vocea lui, în urmă cu câteva clipe.

în cele din urmă el se linişti şi se sprijini de balustradă,A cu privirea aţintită asupra mării.

- Stii... în seara asta mă simt perfect relaxat. Nu mi s-a mai întâmplat aşa ceva de foarte multă vreme... de o veşnicie! Dintr-o dată nimic nu mi se mai pare important.

Se uită în ochii ei şi-i zâmbi cu blândeţe.

- ... După părerea ta, oare mă simt aşa din cauză că suntem singuri, total izolaţi pe puntea asta?

Ea îl privi lung, apoi dădu din cap.

- Nu cred că ăsta e motivul.
- Eşti prea modestă, copila mea.

Ridică iarăşi ochii spre cer.

- ... Ai ceva cunoştinţe de astronomie? Se pare că e o ştiinţă pasionantă. Eu nu mă pricep deloc, dar ştiu un singur lucru: îmi place la nebunie să privesc cerul înstelat. Habar n-am să identific diversele constelaţii. Totuşi, am învăţat să recunosc Crucea Sudului. Dacă vrei, o să ţi-o arăt. Poate vom avea norocul s-o zărim când o să ajungem în mijlocul oceanului Indian.
- Oh! O să-mi facă o mare plăcere, exclamă ea încântată...

Ariane plutea încet pe o mare foarte calmă. Deodată,
motoarele părură să accelereze şi vaporul începu să se legene. Karin se dezechilibra şi ar fi căzut, dacă n-ar fi fost Kent acolo ca s-o sprijine. O prinse repede de talie şi o ţinu lipită strâns de el.

- A fost de-ajuns să părăsesc o zi vaporul ca să-mi pierd reflexele de marinar, spuse ea amuzată.

El nu-i mai dădu drumul. Karin privea spre orizont, cu părul mângâiat de o briză uşoară, învăluită în liniştea nopţii. Ea simţi că el se încordează puţin, dar nu făcu

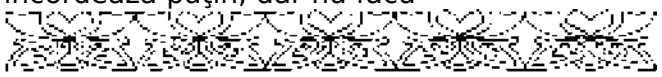

nici o miscare ca să se desprindă din îmbrăţişarea lui.

Se întoarse încet spre Kent. Luminat de o rază de lună argintie, părea a avea o figură

mohorâtă.

- Nu prea îţi plac femeile, nu-i asa?

El o privi îndelung. O strângea si mai tare în braţe, însă avea o privire absentă.

- Ce vrei să spui?

- Că nu-ţi plac... nu-ţi prea plac... femeile! Sau poate ai suferit o mare dezamăgire în trecut. Probabil că rana încă nu s-a cicatrizat complet...

- Chiar dacă ar fi asa, treaba asta nu te priveste pe tine.

- Totusi, eu port un inel care e un cadou de la un prieten pe care tu nu-l cunosti. Si mi-ai pus o mie de întrebări pe tema asta.

- Unu-zero pentru tine!

Se întoarse cu faţa la ea si continuă cu o voce plină de tristeţe si furie:

- ... Si totusi n-am de gând să-ţi dezvălui secretele trecutului meu, dragă copilă. Asa că te sfătuiesc să nu mai fii asa de curioasă. Oi fi tu frumusică, seducătoare si generoasă, dar dacă voi simţi vreodată nevoia de a mă confesa cuiva, nu pe umărul tău firav o să vin să-mi plâng de milă.

Karin se crispă brusc. îi era ciudă că-i căzuse în capcană.

- Poţi să fii linistit în privinţa asta, îi răspunse ea enervată.

îsi recăpătase într-o clipă tonul aspru, specific femeilor care se simt acuzate pe nedrept. Până atunci nu se crezuse în stare să se exprime cu atâta agresivitate.

- Umărul meu firav, asa cum spui tu, nu se va oferi

niciodată să consoleze un om de teapa ta! Am afirmat că nu-ţi plac femeile, dar nu ţi-am cerut să-mi demonstrezi cât de mult le urăşti. încercam numai să te fac să înţelegi ce impresie le creezi celor din jur, adoptând aerul ăsta sfidător.

Lui Kent îi trecuse deja furia. Se întoarse spre ea, zâmbind cu blândeţe.

- Iartă-mă, dar nu eşti decât un copil.

- în cazul ăsta, nu te paşte nici un pericol, nu-i aşa?

îi răspunse atât de rapid, încât el începu să râdă şi mai tare.

- Ai dreptate. Nu mă paşte nici un pericol!

De pe puntea inferioară se auzeau nişte acorduri muzicale. Lui Karin îi plăcea enorm să danseze. Melodiile interpretate de orchestra vaporului *Ariane* se potriveau atât de bine cu spectacolul oferit de o noapte petrecută în mijlocul oceanului... Dar omul de lângă ea o considera un copil! Cu câteva minute în urmă ar fi acceptat bucuroasă să se arunce în braţele lui. Toate femeile de la bordul vasului s-ar fi simţit măgulite de o asemenea onoare. Totuşi, Kent spusese că e frumuşică şi manierată... dar atât. Si în plus, după părerea lui, ea nu reprezenta nici un pericol pentru el! Se simţi cuprinsă de o senzaţie incontrolabilă de furie. Sub ei se auzea zgomotul produs de picioarele dansatorilor. Bateristul bătea în tobe cu frenezie. Toate astea reprezentau o jignire pentru urechile tinerei. O umilea şi frumuseţea

catifelată a nopţii. Era supărată că se dăduse de gol prosteşte şi primise în schimb un răspuns grosolan.

- Mă întorc în cabina mea, îi spuse ea pe un ton aspru... S-a făcut cam răcoare.

- Da?

Kent îsi aprinse o ţigară si se sprijini de balustradă privind în gol.

- în mod sigur o să te întâlnesti pe drum cu Tom. Cred că te caută deja de mult timp. S-ar părea că l-ai tulburat foarte tare.. Dar ţin să te avertizez asupra unui singur lucru: încearcă să eviţi orice relaţie serioasă cu el. Niciodată nu e indicat să te îndrăgostesti de un bărbat în timpul unei croaziere!

Karin îl privi pe furis. îsi bătea joc de ea! Se îndreptă grăbită spre scara vaporului si ceea ce trebuia să se întâmple se întâmplă: îsi prinse tocul sandalei în tija metalică ce proteja marginea unei trepte. S-ar fi trezit cu siguranţă la câţiva metri mai jos, cu un picior rupt, dacă Kent nu s-ar fi aflat chiar în spatele ei ca s-o prindă la timp. O apucă de mână si o sprijini până când ajunseră la baza scării înguste.

Când ajunseră pe puntea inferioară, Karin vru să se desprindă de el. Kent dădu din cap cu un aer ameninţător.

- Ti-am mai spus o dată: de vină e culoarea părului tău. Stiu că n-ai ce-i face, dar te înfurii prea usor! Mai devreme sau mai târziu o să ai necazuri. Data viitoare, aruncă-mi în faţă toate insultele posibile, dar evită riscul de a cădea

peste bord.

Apoi, după ce-i aruncă un zâmbet, dispăru. Rămasă singură si dezorientată, Karin se îndreptă spre cabina ei. Pe drum se ciocni de Tom Paget care se pregătea să-i explice cum a căutat-o el peste tot... Ea îsi muscă buzele si-l respinse cu un gest agresiv.

- Oh, Dumnezeule! Lasă-mă odată în pace!

Capitolul 4

Cei mai mulţi pasageri sufereau din pricina climei tropicale, cu care nu erau obişnuiţi. Prieteniile se legau şi se desfăceau în funcţie de temperatură... Karin nu le lua deloc în nume de rău admiratorilor ei faptul că, descurajaţi de atitudinea ei rece, se hotărâseră să-şi îndrepte atenţia asupra altor tinere. Si cu toate astea, Tom Paget nu abandonase încă lupta.

Dar în mijlocul oceanului Indian, vremea avea asupra tuturor un efect mai mult sau mai puţin stimulator. în timpul zilei, soarele dogorea îngrozitor. Nopţile erau adesea sufocante. Si totuşi, dimineaţa şi după apusul soarelui, era foarte plăcut pe punte. începea să bată uşor vântul, o briză răcoroasă de care se bucura toată lumea de pe vas.

La bordul *Arianei* Karin întâlnise mulţi copii, mai ales din cei de clasa întâi. Era mereu gata să se ocupe de eişi să-i distreze. Uneori zilele sunt foarte lungi pe mare. în felul acesta făcea un mare serviciu părinţilor istoviţi.

Doamna Makepiece nu vedea în asta nici un inconvenient. Se întindea adesea pe un şezlong si stătea nemişcată toată ziua. Cheful de viaţă îi revenea abia seara, dar numai atât cât să se delecteze cu o masă bună şi să joace o partidă de bridge. Avea foarte rar nevoie de secretara ei particulară. Karin avea deci mult timp liber la dispoziţie ca să trăiască după placul inimii.

Era prea cald ca să joace tenis sau să alerge la nesfârşit în jurul punţii. Dar căldura nu reprezenta un impediment pentru a descuraja perechile de îndrăgostiţi să meargă pe punte după cină şi să se retragă într-un colţ ferit de ochii curioşilor... Sălile de joc şi bibliotecile rămâneau seara din ce în ce mai goale. Piscina atrăgea ziua un mare număr de pasageri. Dar noaptea era acoperită cu o prelată uriaşă ca să se evite producerea vreunui accident. Totuşi, existau multe persoane cărora le plăcea să se aşeze pe marginea ei şi să privească cerul înstelat.

Kent Willoughby începuse să aibă anumite dificultăţi... Nu reuşea întotdeauna să ţină la distanţă femeile care-l asaltau. După trei săptămâni de călătorie pe mare, timiditatea unora dintre ele dispăruse, aceasta fiind înlocuită curând de o hotărâre înverşunată. Mai multe făpturi de vis puseseră ochii pe el de când plecaseră din Anglia. Aveau de gând să-l seducă cu orice preţ şi nu păreau să se lase descurajate prea uşor. Kent nu ducea

niciodată lipsă de partenere de dans pe puntea inferioară... Sau poate că nici nu-şi dădea osteneala să le trieze în prealabil... Totuşi, atunci când Karin îl zărea seara, acesta era însoţit când de o blondă superbă, când

de o roşcată sau de o sud-americană splendidă, cu părul negru ca abanosul. Una mergea agăţată de braţul lui cealaltă sorbea dintr-un cocteil, lipită de el pe o canapea... Toate păreau că se distrează la nebunie, ameţite de speranţă la gândul că sunt iubite de un bărbat atât de frumos... şi atât de bogat. Cât despre Kent, acesta părea relaxat şi fericit. Nu avea impresia că intrase într-o capcană diabolică întinsă de nişte femei dornice de celebritate. El pur şi simplu se lăsase ispitit de plăcerile oferite de o croazieră în mările tropicale. Crezuse că se va plictisi, dar acum descoperea că se putea distra după pofta inimii...

Karin îl studiase în mai multe rânduri în timp ce dansa. Kent era un partener ideal. Avea simţul ritmului şi se mişca foarte graţios în paşi de vals sau de tango. Tânăra se trezise de multe ori fără partener. Era convinsă că el o observase stând singură la marginea ringului, dar nici măcar o singură dată nu avusese amabilitatea de a o invita la dans. într-o seară o privi ca şi cum şi-ar fi exprimat mirarea... Oare unde era Făt-Frumosul Cenuşăresei în seara aceea?... Se uita la perechile înlănţuite din sală, dar nu se ridică pentru a-i propune să

fie partenera lui...

După ce o studiase fără jenă, se întorsese cu spatele la ea şi-şi aprinse o ţigară. Apoi dispăruse. Era evident că nu mai suporta atmosfera încinsă din sala de bal şi ieşise pe punte să ia o gură de aer proaspăt.

Karin se albise la faţă de furie. Câtă neobrăzare! O luă încet spre cabina ei, întrebându-se de ce se purta mereu aşa faţă de ea. Uneori era politicos, ba chiar cordial, atunci când se întâlneau întâmplător pe punte. O dată

sau de două ori îi adresase unul din cele mai fermecătoare surâsuri si schimbaseră câteva cuvinte la masa căpitanului. Dar, după câte se părea, ţinea cu tot dinadinsul să evite o apropiere mai îndelungată. Refuza cu încăpăţânare orice relaţie amicală cu ea.

De ce?... De ce?... se întreba Karin uimită. încerca mereu să se convingă pe ea însăsi că atitudinea lui o lăsa rece. îl ura. Era arogant, prea sigur pe el si dădea dovadă de un egoism revoltător! Era sigură că în anumite împrejurări putea să fie de o duritate extremă. Si totusi, situaţia în care se găsea îi displăcea profund. De fapt, aceasta nu era deloc măgulitoare pentru ea. Dintre toate femeile tinere si frumoase de la bordul *Arianei*, ea era singura pe care Kent n-o putea suferi!... Singura pe care o sărutase si apoi o respinsese fără nici o explicaţie!

Si cu toate astea, nu si-l putea imagina jucând rolul de Don Juan. Era prea rece, prea rezervat. Poate era chiar îngrozit de gândul ca nu cumva să se lase antrenat fără voia lui într-o aventură pasională... Asta ar putea explica motivele purtării lui. Nu-si dădea osteneala să aleagă pe cineva anume dintre ofertele pe care le primea. Prefera să-si schimbe partenera în fiecare seară... în felul acesta, el nu suferea în nici un caz...

Niciodată până atunci Karin nu-si închipuise că putea exista vreun loc pe lume în care vremea să fie frumoasă tot timpul. în mijlocul oceanului Indian era o vreme splendidă, cu

soare în fiecare zi. Cerul era permanent albastru, marea calmă se întindea la infinit. Ar fi putut să se plângă de monotonia peisajului... Dar n-o făcea. îi plăcea prea mult să se întindă la soare si să petreacă ore

în şir pe puntea superioară. Pielea feţei căpătase o tentă arămie care se potrivea de minune cu părul ei roşcat.

Acum nu mai regreta că făcuse o mulţime de cumpărături înainte de plecare. îşi luase costume de baie, rochii subţiri, tricouri decoltate şi rochii de seară. La cină era întotdeauna elegant îmbrăcată în rochii din organdi şi mătase. în ciuda pielii bronzate şi a părului roşcat, semăna şi acum cu o statuetă de porţelan chinezesc, fragilă şi vulnerabilă. De fapt, aparenţa era înşelătoare. Căci Karin, deşi era tânără şi delicată, se simţea suficient de puternică pentru a se apăra singură. Doamna Makepiece nu mai înceta cu laudele la adresa ei. Era conştiincioasă, mereu zâmbitoare, mereu gata să ajute pe cineva... Călătoria se apropia de sfârşit.

- Când vom ajunge în Australia, îi spuse doamna Makepiece, o să te prezint tuturor prietenilor mei. Cu puţin noroc, o să te măriţi cu un bărbat dotat cu o avere considerabilă.

Karin izbucni în râs. Dar în sinea ei, gândul de a se căsători cu unul din crescătorii aceia de oi cu temperamentul aprig o îngrozea. Doamna Makepiece dădu nemulţumită din cap.

- ... Doar nu-ţi închipui că toţi australienii

sunt nişte necioplţi!

Ţinea cu orice preţ să ia apărarea prietenilor ei.

- ... E o impresie falsă. Cunosc unul sau doi oameni absolut fermecători! O să ai un succes nebun. Ai un stil de a te purta tipic englezesc... Pun pariu încă de pe acum că n-o să te întorci singură în Anglia. O fată ca tine nu scapă aşa de uşor de măritiş.

Karin nu se grăbi să-i dea dreptate. Doamna Makepiece repetă de mai multe ori aceste profeţii. Se întrebă dacă nu cumva patroana ei vorbise despre planurile sale si în prezenţa domnului Willoughby. Bătrâna doamnă avea tendinţa să devină cam palavragioaică în anumite momente. Mai ales după o masă copioasă udată cu sampanie.

- Karin e atât de minunată! le spusese ea celor din jurul ei, câteva seri mai târziu. Am de gând să fac în asa fel încât Karin să se distreze din plin după ce ajungem la capătul călătoriei. Cele câteva săptămâni petrecute pe mare au fost îngrozitoare...

Si îi aruncase o privire plină de subînţeles lui Kent Willoughby, ca si cum pe el îl socotea răspunzător de acel esec.

Acesta răspunse zâmbind amuzat:

- încă n-am ajuns la destinaţie, doamnă Makepiece.

- Nu, dar nici nu mai avem mult! Oricum, până si mie a început să-mi pară fără sfârşit această călătorie. Chiar dacă ai de-a face cu oameni într-adevăr interesanţi si veseli, până la urmă tot te plictisesti. E păcat, mai ales pentru o fată drăguţă cum e Karin...

Si aruncase din nou o privire plină de repros spre Kent Willoughby.

- Să fim seriosi, doamnă Makepiece! Poate mă însel, dar mi se pare c-am văzut-o pe domnisoara Hammond înconjurată de o grămadă de admiratori.

Se întoarse spre Karin cu un zâmbet siret.

- ... Uneori sunt atât de mulţi, încât nu îndrăzneste nimeni să pătrundă până la ea!

- Ce mai admiratori!

Doamna Makepiece oftă.

- ... Toţi sunt prea tineri! O fată cum e Karin are nevoie de un bărbat mai copt. Nu se poate mulţumi cu un student care nu ştie nimic despre viaţă!

Căpitanul zâmbise ca şi cum o aproba pe doamna Makepiece. Dar de fapt, femeia aceea îl amuza la culme. Domnul Willoughby se prefăcu foarte surprins.

- E incredibil! Mă uluiţi, doamnă. Dar bietul Tom Paget? E adevărat că e tânăr şi mai are încă multe de învăţat. Dar ce importanţă are acest fapt, dacă e îndrăgostit?

Kent se uită ironic la Karin, apoi la inelul de pe degetul ei. Ea roşi, revoltată.

- ... Nu crezi în dragoste, domnişoară Hammond? Nu eşti romantică?... Eu sunt sigur că eşti...

Karin nu catadicsi să-i răspundă. N-avea nici un rost. După desert, se ridică de la masă cât putu de repede şi plecă grăbită din sală. Se îndreptă spre puntea superioară, dominată de o agitaţie extremă. Deodată fu străbătută de un fior. Kent Willoughby se afla chiar în faţa ei. Rămase pe loc şi îl privi în ochi, cu sprâncenele încruntate. în loc să-i vorbească, el îi zâmbi şi o luă de braţ.

- Scăpasem din vedere faptul că, totuşi, călătoria noastră se apropie de sfârşit. Peste câteva zile ne vom despărţi. Vom mai avea

ocazia să ne întâlnim după ce ajungem la Sydney?
Karin se smulse brusc din îmbrăţişarea lui.
- Habar n-am.
El o studie îndelung. Puntea era luminată de razele

argintii ale lunii. îmbrăcată într-o rochie din mătase bej, Karin avea o înfăţisare aproape ireală. îsi dăduse cu un parfum delicat cu miros de caprifoi.

- ... îmi place foarte mult produsul cu care ţi-ai dat pe păr.

Karin nu-si putu stăpâni un gest de enervare.

- Nu-mi dau cu nimic pe păr.

- Deci e parfumul lui natural?

- Nu stiu! Poate e de la sampon. Dar te asigur că nu-i aplic nici un tratament special.

- Aha! în cazul ăsta, trebuie să-ţi spun că-mi place la nebunie samponul tău.

Avea chef de glume în seara aceea. Karin era furioasă la culme. Se hotărî să-si păstreze calmul si adoptă o poziţie rece si distantă.

- ... Apropo, continuă el după câteva clipe de tăcere, ai de gând să-l lasi pe bietul Tom Paget să debarce fără nici un semn de încurajare? Cred că va avea nevoie de puţină îmbărbătare. Din câte am înţeles, în Australia nu-l asteaptă nici o slujbă. E foarte greu să-ţi găsesti un loc de muncă atunci când te trezesti singur într-o ţară necunoscută.

- Tom nu va fi singur. Are mulţi prieteni acolo. Prieteni care vor face tot posibilul să-l

ajute.

- Dar n-aţi discutat încă despre eventualitatea de a vă reîntâlni după ce se va stabili undeva? N-aţi făcut schimb de fotografii?

- Evident că nu!

El zâmbi si în ochii lui verzi apăru o sclipire răutăcioasă.

- Serios?
- Nu fi ridicol!
- Nu sunt ridicol, dar mi-e cam milă de sărmanul Tom. E un tânăr foarte simpatic. încă de la începutul călătoriei ţi-a acordat o atenţie deosebită. Deci nu crezi că l-ai putea suporta lângă tine până la sfârşitul zilelor tale.
- Asta-i bună!

Ce tip impertinent! E clar că nu voia să renunţe la subiectul ăsta de discuţie.

- ... Si de ce te-ar interesa pe tine treaba asta, mă rog? El dădu din umeri.
- Nu mă interesează deloc. Pur şi simplu am o mare compasiune pentru bărbaţi atunci când femeile abuzează de amabilitatea lor. Recunoaşte că de câteva săptămâni ai avut numai avantaje de pe urma lui. Ţi-a făcut nenumărate servicii, te-a invitat la dans şi l-ai pus adeseori într-o situaţie neplăcută refuzându-i avansurile şi petrecându-ţi timpul cu alţii. Orice-ai spune, pare foarte îndrăgostit de tine, lucru care riscă să-i afecteze întreaga viaţă. îţi este indiferent ce-o să se întâmple cu el?

Karin rămase fără grai. îl privi în ochi furioasă.

- ... Ei, ce spui de asta? o întrebă el.
- Tu pari a fi mai îngrijorat decât mine de soarta lui, reuşi ea să îngaime.
Se albise la faţă de indignare.
- ... Totuşi, poate o să fii mai liniştit după ce-ţi voi spune următoarele: Tom e destul de mare ca să-şi poarte singur de grijă şi să-şi asume responsabilităţile. N-are

nevoie nici de compătimirea si nici de intervenţia ta. După părerea mea, el ar fi chiar jignit dacă te-ar auzi interesându-te atât de amănunţit de problemele lui personale.

- Sunt îngrijorat de soarta acestui tânăr numai pentru că mi se pare nedrept să-l las să devină o victimă a disperării. Ca bărbat se pare că am o atitudine foarte firească, faţă de alt bărbat.

O privi îndelung, cu o figură ameninţătoare. îsi căută nervos tabachera în buzunar si-si aprinse o ţigară. Flacăra tremurândă a brichetei îi lumină pentru scurtă vreme chipul cu trăsăturile crispate.

- Am avut deseori ocazia să observ asemenea situaţii. Si cred că nu mai e nevoie să-ţi spun că îmi displac profund!

- înţeleg...

O tăcere apăsătoare se lăsă între ei. Apoi ea îl privi pe furis.

- ... Si ce mă sfătuiesti, domnule Willoughby? Ar trebui oare să mă hotărăsc să mă mărit cu Tom Paget, chiar dacă el nu m-a cerut încă în căsătorie? După părerea ta, crezi că i-ar plăcea să mă arunc în braţele lui

implorându-l să anunţe oficial logodna noastră? în definitiv, în cazul în care încă n-o să aibă destui bani ca să-mi dăruiască un inel, până atunci as putea să-l folosesc pe ăsta...

- Nu te mai juca într-una cu bijuteria aia! exclamă el.

Fără voia ei, Karin îsi răsucea de o vreme pe deget
inelul mamei lui Ian Maxton.

- Se pare că faci colecţie de asemenea obiecte. Si o

să-ţi reuşească, dacă ţi se va oferi ocazia! Faci parte din acea categorie de femei care, în aparenţă pure şi inocente, încearcă să-i deturneze pe bărbaţi din drumul pe care şi l-au ales. Si atunci când nu mai au nevoie de ei, îi resping fără drept de apel... Păstrându-şi însă cadourile de la ei.

Ea întinse mâna ca să-i arate piatra strălucitoare de pe deget.

- Eşti convins că inelul ăsta mi-a fost dăruit cu ocazia logodnei, nu-i aşa?

Kent dădu din umeri, enervat, şi se întoarse spre ocean privind în gol.

- Habar n-am, şi-mi este absolut indiferent dacă este sau nu aşa. De fapt, stau şi mă întreb de ce-mi pierd eu timpul discutând cu o scorpie ca tine!

- Eşti foarte amabil! îi răspunse ea cu asprime. îmi permit totuşi să-ţi amintesc că ai deschis discuţia ca să-i iei apărarea acelui „sărman” Tom Paget.

- Taci din gură!

Se întoarse brusc spre ea. Era alb ca varul la faţă. Karin începea să se nelinişteasc㠍 Oare cum va reacţiona acum? Spre marea ei mirare, el reuşi să-şi recapete calmul. Pe buzele lui apăru un zâmbet.

- Da, eşti o mică scorpie... dar o scorpie adorabilă... Ce-o să faci după ce ajungi în Australia? Să nu-mi spui c-o să urmezi sfaturile scumpei tale doamne Makepiece şi-o să începi să-ţi cauţi un soţ. Cunosc o mulţime de australieni care posedă averi substanţiale.

- Nu-mi plac bărbaţii bogaţi.

El înălţă din sprâncene.

- Serios?

Ea dădu hotărâtă din cap.

- Mi-e scârbă de ei.

Ezită câteva clipe, ca pentru a sublinia importanţa spuselor ei.

- ... De fapt, as prefera să mă mărit cu un australian sărac lipit si necioplit. N-as putea să trăiesc lângă un bărbat provenit dintr-o familie respectabilă, care face colecţie de seifuri pline cu diamante. Fiind constienţi de relativa lor superioritate, acestia se consideră o specie aparte de oameni. Mi-ar fi foarte greu să-l suport fie si pentru scurtă vreme.

După ce rosti aceste cuvinte, se pregăti de plecare. Deodată, Kent o prinse de mâini râzând.

- Ar trebui să mă simt si eu vizat?

Părea că se amuză copios.

- Te priveste.

- De unde stii că mă trag dintr-o familie

respectabilă?... în treacăt fie zis, as vrea să fac o mică precizare, continuă el pe un ton ironic. Noi n-avem seifuri pline cu diamante. Nu zic, o fi existând vreo bijuterie pe ici, pe colo. De fapt, as putea fi considerat chiar un om bogat. Dar, ca să fiu sincer, nu văd de ce te-ar interesa pe tine treaba asta.

- Ai dreptate.

Se smulse din braţele lui.

- în schimb, mi-ai stârnit curiozitatea, cred că ţi-am mai spus... Mă gândesc că ţi-as putea fi util după ce vom ajunge în Australia. Am mulţi prieteni acolo. Eu însumi sunt proprietarul câtorva oi si a unei ferme... E foarte

confortabil, trebuie să recunosc. Administratorul fermei s-a însurat cu o tânără minunată care ar fi încântată să te găzduiască pentru câteva zile. Se cam plictiseşte. Proprietatea este foarte izolată. Ai putea să-i ţii de urât şi să-i redai cheful de viaţă. Ce părere ai? îmi dai voie s-o anunţ că vii, şi apoi să te conduc la tren?

- Nu, mulţumesc. Ar fi inutil.

El o privi intens în ochi.

- Păcat...

De ce oare ochii lui verzi se întunecaseră brusc?

- ... Când era de vârsta ta, Sarah îţi semăna ciudat de mult... Sarah cu „h” la sfârşit. Acest prenume i se potrivea de minune. Cred că e şi acum la fel de frumoasă. Dar nu pot să fiu sigur. N-am văzut-o de foarte multă vreme.

Sunt convins c-a îmbătrânit frumos.

Karin adoptă o atitudine rece.

- Vrei să spui că sunt şi eu o fată frumoasă şi că voi îmbătrâni la fel de frumos ca ea?

El păru surprins şi chiar... supărat.

- Dumnezeule mare! Nu.

îşi dădu seama prea târziu de gafa pe care o făcuse şi încercă s-o repare.

- Vreau să spun, adică *voiam* să spun, că persoana ta mă face să mă gândesc din când în când la ea. Era cea mai frumoasă dintre toate fetele la balul debutantelor de acum zece ani. Dacă nu s-ar fi grăbit, ar fi putut să întâlnească un bărbat cu studii, sau, în orice caz, ceva mai bogat. De fapt, soţul ei era plin de datorii atunci când s-au căsătorit.

Avea sprâncenele încruntate şi trăsăturile feţei i se crispaseră.

- Si atunci i-ai oferit un post în Australia si tânărul a luat-o cu el pe încântătoarea ta prietenă?

- Da, recunoscu el după o scurtă tăcere. Privirea îi rătăcea prin întunericul nopţii.

- Asadar, singurul motiv pentru care îmi acorzi din când în când atenţie e usor de înţeles. Pentru că semăn... foarte vag... cu femeia aceea. Si tot asta e cauza pentru care nu-mi suporţi prezenţa mai mult de câteva minute.

Karin nu exprima o părere, ci o constatare. în vocea ei se citea dispreţul.

Kent păru surprins de vorbele ei.

- Asa crezi?

Deci nu era sigur pe sentimentele lui...
- E evident!
- Ah-.
A
De data asta zâmbi. întorsătura pe care o luase discuţia îl amuza.
- Asa se explică si de ce m-ai urât din prima clipă când m-ai văzut. Probabil că frumoasa ta Sarah şi-a produs o mare durere, de pe urma căreia încă nu te-ai refăcut complet.
Ea făcuse analiza situaţiei cu o luciditate neobisnuită pentru o fată de vârsta ei. Acum părerea lui Kent îi era total indiferentă. Putea s-o critice cât voia, oricum purtarea lui i se părea demnă de dispreţ. De altfel, nici nu mai suporta să-l vadă stând atât de aproape de ea. Se depărtă usor de el.
- Sarah a avut noroc, continuă ea. Nu numai că a refuzat să se mărite cu tine, dar probabil că e foarte fericită alături de soţul ei, în Australia. Dar tu speri să nu fie

aşa. în cazul în care intenţionezi să-i răscoleşti amintirile si să semeni discordie în căsătoria lor...

Trăsăturile feţei lui Kent se înăspriră din nou.

- Opreşte-te... Nu ştii ce spui.

Ea îl privi cu dispreţ.

- Nu? Ba eu cred că ştiu... Un singur lucru mă face să mă simt mai liniştită, şi anume faptul că Australia e o ţară imensă în care ţi se poate pierde urma. Sunt sigură că nu vom mai avea niciodată ocazia să ne întâlnim. Tu o vei

apuca pe drumul tău, iar eu pe al meu. De altfel, începând din seara asta, am de gând să nu-ţi mai adresez nici un cuvânt.

Făcu un pas înapoi, după care se întoarse, cu gândul să plece.

Dar Kent nu voia ca lucrurile să se oprească aici. Se luă după ea şi o însoţi până la scară, pentru a o ajuta la coborâre. Se mai împiedicase o dată în locul acela şi voia să evite producerea unui accident neplăcut.

- Te porţi copilăreşte, îi spuse el pe un ton îngăduitor. }i-am spus că nu eşti la fel de frumoasă ca Sarah. Si ăsta este adevărul. Dar tu, în loc să te porţi ca o tânără serioasă de douăzeci de ani, te înfurii ca o şcolăriţă îndărătnică. în concluzie, trebuie să recunosc că aveţi amândouă aceeaşi culoare a părului şi... acelaşi temperament vulcanic.

Ea îi aruncă o privire dispreţuitoare şi-şi eliberă braţul din strânsoarea lui.

- Te rog să nu mai discuţi cu mine de acum înainte, îi răspunse ea printre dinţi... îţi interzic să-mi mai adresezi vreun cuvânt!

Ajunseseră deja pe puntea inferioară. Kent o lăsă să se întoarcă în cabina ei. Dar când veni momentul să se despartă, el o privi îndelung, cu un aer dispreţuitor si usor răutăcios.

- Copilă dragă, dacă asta e dorinţa ta, o voi respecta. Voi rămâne mut ca un peste până la sfârsitul călătoriei. Si dacă se va întâmpla vreodată să aluneci peste bordul vasului, îţi promit să nu fac nici o tentativă ca să te

salvez.

- Bună seara, domnule Willoughby.

El zâmbi, apoi îi adresă un salut solemn.

- Ai folosit formula cea mai frumoasă pentru a-ţi lua rămas bun, glumi el. Bună seara, domnisoară Hammond... De fapt, dă-mi voie să-ţi spun Karin, întrucât prietenia noastră ia sfârsit acum. Ce păcat! A fost atât de scurtă! Oricum, am petrecut clipe minunate împreună. De asta poţi să fii sigură.

Karin plecă alergând si, după ce o urmări cu privirea, Kent urcă încet pe puntea superioară ca să fumeze o ultimă ţigară, în compania stelelor. Pe buze îi apăru un zâmbet usor. Avea o presimţire...

*

* *

După ce ajunse în cabina ei, Karin îsi dădu seama cât de cald era în seara aceea. Senzaţia de sufocare se datora, fără îndoială, în mare parte revoltei care o cuprinsese. Sângele i se zbătea în tâmple si obrajii parcă-i luaseră foc. Isi frângea degetele cu nervozitate. Deodată

trupul îi fu străbătut de un fior. Ce rost avea oare să se frământe atât? Era supărată, umilită... disperată. Atmosfera care domnea în cabină era sufocantă. Aruncă o privire spre termometru. Noaptea urma să fie lungă si aerul era încărcat de umezeală. Probabil va fi noaptea cea mai grea din întreaga călătorie.

Se aplecă pe marginea patului ca să-şi scoată sandalele. I se umflau întotdeauna picioarele atunci când stătea mai mult în

picioare. In seara aceea, îşi petrecuse ore în şir mergând în neştire. O dureau picioarele şi era ameţită de furie. Işi simţea gâtul uscat din pricina enervării dar şi din cauza unui alt sentiment... deruta. Nu era capabilă să-şi explice motivele acelei stări. De-acum încolo, nu va mai fi obligată să vorbească deloc cu Kent Willoughby, iar el va fi liber s-o ignore. Gândul acesta o apăsa...

Se hotărî să se mai învioreze puţin făcând un duş. Poate se va simţi mai bine... Ieşi curând din baie, îmbrăcată cu o cămaşă de noapte transparentă.. Se aşează în dreptul unui hublou ca să privească marea.

Era abia miezul nopţii. Probabil că doamna Makepiece se afla în cabina căpitanului care invitase câţiva pasageri la o mică petrecere. Fusese invitată şi Karin, dar refuzase. In ultimele zile, el o studia adesea cu un aer ciudat. Ii stârnise curiozitatea. Cum era posibil ca o fată atât de drăguţă să rămână nemăritată până la terminarea călătoriei? Pe vas se găseau totuşi o mulţime de tineri simpatici... Karin regreta că plecase atât de repede de la masă. Ar fi fost mai bine să rămână alături de doamna Makepiece, care probabil ar fi reuşit s-o convingă s-o însoţească la petrecere...

Unde era mândria ei de altădată? Cum de-i putuse permite lui Kent să-i vorbească atât de urât? I se părea că ea seamănă vag cu o femeie pe care o iubise odinioară... Poate că o iubea şi acum... Apoi îi spusese nitam-nisam

că ea nu valorează nici două parale în comparaţie cu Sarah... Ar fi trebuit să se aştepte la aşa ceva. Bănuise întotdeauna că Kent Willoughby este un om crud şi insensibil căruia îi plăcea să obţină un profit din orice situaţie.

în loc să facă un pas în lături şi s-o lase să plece, fără s-o mai facă să sufere, el îi aţinuse calea, aruncând-o în braţele disperării şi umilinţei.

Dar de^ ce-a făcut-o? în ce scop? Fără îndoială ca să se amuze... îi era din nou foarte cald. Nici o adiere nu pătrundea prin hubloul deschis. Pusese în funcţiune ventilatorul. Elicea acestuia se învârtea deasupra patului ei fără nici un rezultat. începuse s-o doară capul cumplit. îşi dădu cu puţină apă de colonie pe tâmple, luă două aspirine şi începu să măsoare cabina în lung şi-n lat.

Niciodată până atunci nu mai urâse atât de tare pe cineva. Căci ea îl ura cu adevărat pe Kent Willoughby. Nici măcar o singură dată nu-l văzuse fâstâcindu-se, nici chiar în seara în care îl pălmuise. Doar o sclipire ameninţătoare apăruse în ochii lui verzi, dar, în afară de asta, nu avusese nici o altă reacţie. Mereu elegant... în ciuda căldurii sufocante de afară... Mereu stăpân pe sine, calm, rezervat, arogant şi distant... întreaga lui fiinţă exprima o indiferenţă totală atunci când îl rugase să nu-i mai adreseze niciodată vreun cuvânt!

Aflase aproape din întâmplare despre existenţa unei

femei frumoase cu părul roscat, cu numele de Sarah. Acum înţelegea atitudinea glacială a lui Kent faţă de persoanele de sex opus. Asta era arma lui, felul lui propriu de a se apăra. Se simţea în siguranţă, în spatele măstii lui nepăsătoare. Nu se va mai lăsa niciodată dominat de slăbiciunea de a iubi pe cineva.

Devenise imun datorită lui Sarah, care preferase să se mărite cu alt bărbat. Intreaga viaţă a lui Kent fusese afectată de acest eveniment. Această aventură din trecutul lui îi va rămâne gravată pentru totdeauna în memorie. In viitor se va teme de toate fetele cu părul roscat care ar fi semănat, fie si foarte vag, cu iubirea vieţii lui.

Karin se vârî sub cearsaf. De fapt, îi era ciudă si pe Sarah... In timp ce se străduia să doarmă, A îsi puse o ultimă întrebare... o întrebare tulburătoare... In definitiv, ce putea ea să-i reproseze lui Sarah...?

Cu ce o deranja pe ea această necunoscută pe care n-o va întâlni niciodată în viaţa ei?...

Trecuseră probabil trei ore. Karin se trezi brusc tresărind. In ciuda efectului de somnifer al aspirinelor. Atmosfera era sufocantă. Nu numai că în cabină era o căldură insuportabilă, dar aerul mai avea si un miros înţepător... asemănător cu acela produs de un incendiu...

La bordul *Arianei* se declansase un incendiu! Sări din pat, îsi puse repede un halat si se năpusti spre usă.

Acum era din nou stăpână pe sine. Pe coridor domnea o stare de confuzie generală. De pe puntea de deasupra capului ei se

auzeau zgomote de pasi si de voci... fraze scurte ale pasagerilor înnebuniţi de spaimă,

câteva ordine rostite pe un ton hotărât... Aruncă o privire spre hublou. Marea, neagră ca smoala, se întindea la nesfârşit. Sub picioare simţi vibraţia produsă de activitatea motoarelor.

în uşa ei bătu cineva. Karin îşi strânse mai tare cordonul halatului înainte de a deschide. în faţa ei apăru Kent, cu o înfăţişare de nerecunoscut.

- îmbracă-te repede! îi ordonă el cu asprime. Ia-ţi şi o haină mai groasă... Nu uita mai ales haina groasă!

- Dar... de ce?

începuseră să-i clănţăne dinţii, în ciuda căldurii excesive.

- O să ai nevoie de ea. Peste câteva ore va fi foarte frig. Vor fi lăsate în apă bărcile de salvare.

El o împinse cu un gest violent.

- Grăbeşte-te!

- De ce?

El oftă, enervat la culme.

- A izbucnit un incendiu. N-ai simţit nimic?

O aşteptă pe culoar. Cu mintea înceţoşată, Karin acţiona ca un automat. Mâinile i se mişcau fără voia ei. îşi puse o rochie care se găsea pe spătarul unui scaun şi înhăţă în fugă o haină matlasată.

După ce se îmbrăcă, deschise uşa. Willoughby făcu un semn din cap în chip de aprobare.

- Halatul de casă nu ţi-ar fi fost de nici un folos la bordul unei bărci de salvare.

O luă de braţ şi o conduse spre punte. Karin nu-şi putu stăpâni un strigăt de groază atunci când constată dimensiunile dezastrului. Nu o impresionaseră atât

flăcările portocalii care cuprinseseră prora vasului, cât mai ales panica din rândurile pasagerilor.

„Mai întâi femeile si copiii”... Karin crezuse întotdeauna în această formulă. Cât de naivă fusese!

Pe cerul de un negru catifelat străluceau stelele si *Ariane* îsi vedea mai departe de drum. Femeile urlau de groază. Din cauza îmbulzelii, copiii se trezeau despărţiţi de părinţii lor. Chiar lângă Karin, un bărbat bondoc, îmbrăcat într-o pijama în dungi si cu un halat din satin, era cuprins de o adevărată criză de isterie. Se zbătea cu disperare ca să-si croiască drum printre pasageri. Inne- buniţi de spaimă, oamenii se năpusteau în toate părţile, gata să se arunce peste bord. Toată lumea uitase de instrucţiunile în caz de accident. Si totusi comandantul organizase, înainte de plecarea navei, o repetiţie a manevrelor ce trebuiau efectuate într-o asemenea situaţie...

Dar acum nimeni nu se mai gândea la dispoziţiile legate de siguranţa navei. Fiecare se lupta să-si salveze propria viaţă.

Karin înţelese curând motivul agitaţiei. Incendiul nu se afla încă sub control... Pierduţi cum erau în mijlocul oceanului Indian,

pasagerii aveau o singură scăpare: bărcile de salvare. Toţi voiau să ajungă la una din aceste ambarcaţii fragile si să se îndepărteze cât puteau de repede de pericol. Nu mai aveau timp să se gândească si la oamenii de lângă ei.

Uluită, Karin se agăţa de braţul lui Kent. Incă nu se trezise de-a binelea. Se întrebă dacă nu cumva visa... Aruncă o privire disperată în jurul ei.

- Dar doamna Makepiece...? întrebă ea deodată.

Kent se grăbi s-o liniştească.

- S-a urcat deja într-o barcă. Roland, servitorul meu, s-a ocupat de ea în timp ce eu mă aflam în drum spre tine.

El nu-i explică motivul pentru care, în pofida pericolului la care se expunea, se dusese s-o ia din cabina ei. Cu un calm desăvârşit, o conduse spre un bord al vaporului, deşi în jurul lor agitaţia era din ce în ce mai mare. Câteva minute mai târziu, auziră în spatele lor un glas vesel, cu un uşor accent provincial. Karin nu-l recunoscu pe individ pentru că era ameţită... Se simţi ridicată de două braţe puternice şi urcată pe un fel de scară. I se ordonă să-şi dea drumul în jos. Execută comanda şi se trezi stând în picioare într-o barcă ce se legăna la cea mai mică atingere.

- Stai jos şi nu face nici o mişcare!

De data asta recunoscu vocea lui Kent Willoughby. Se ghemui lângă o grămadă de

colaci de frânghie. Tremura din toate mădularele. Se uită la apa neagră şi liniştită. Vocile de pe punte se auzeau din ce în ce mai slab. Flăcările de la prora vaporului nu se mai vedeau. Nu mai zăreau nici un alt vas în preajma lor. îşi miji ochii, ca să vada mai bine... Nimic...

începea să-i fie din ce în ce mai frică. Rămăsese pe loc, nemişcată, aşa cum i se ordonase. Nu venise nimeni lângă ea. Deodată în faţa ei îşi făcu apariţia, Roland.

- Totul e-n regulă, domnişoară?

Se uită curios în ochii ei.

- ... Vine şi stăpânul imediat. Acum dă o mână de ajutor pe vapor.

- O mână de ajutor?

Chiar în clipa aceea apăru Willoughby. Ii ordonă lui Roland să dezlege parâmele bărcii.

- N-am reusit să fac nimic. Nu vor să asculte de nimeni.

Dădu din cap, cu o expresie mohorâtă pe chip.

- ...Sunt atât de înnebuniţi, încât se comportă ca o turmă de oi. De fapt, incendiul va fi repede stins. Totusi, nu ne putem asuma nici un risc. Singura soluţie e să rămânem aici. Poate vom reusi să salvăm pe cineva din mare. Trebuie să fim pregătiţi să ne depărtăm foarte repede, în cazul în care incendiul se va extinde. Hai să plecăm Roland.

- Am înţeles, căpitane.

Roland, care făcuse armata la marină, se distra de minune, desi situaţia în care se găseau era destul de tragică.

Kent se aseză lângă Karin. Se scotoci prin buzunare si scoase tabachera de argint. Din fericire, o umpluse cu puţin timp în urmă...

- Pot să-ţi ofer o ţigară? îi propuse el pe un ton calm. Stiu că nu fumezi prea mult, dar orice lucru are un început.

Ea dădu din cap.

- Nu, mulţumesc.

Ii clănţăneau dinţii de frig. El găsi o bucată de prelată si i-o puse pe umeri.

- E mai bine asa?
- Da, îţi mulţumesc.
- Dacă vrei, pot să-ţi împrumut haina mea.

Incepu să-si descheie nasturii hainei.

Karin refuză clatinând energic din cap.

- Nu, nu! O să ai şi tu nevoie de ea. De altfel, o să mă încălzesc repede.
- Eşti sigură?
- Absolut.

El dădu din umeri. Fură învăluiţi de o tăcere apăsătoare, întreruptă din când în când numai de rateurile motorului. în depărtare, deasupra lor, strigătele disperate se auzeau din ce în ce mai slab.

în sfârşit, motorul porni. Roland îndepărtă ambar- caţia fragilă de flancurile *Arianei.* El şi Kent scrutau întunericul nopţii în cautarea naufragiaţilor. Mulţi din pasagerii cuprinşi de panică săriseră peste bord încă de la declanşarea incendiului. Unii dintre ei se mai găseau probabil în apă. Totuşi ei nu zăriră nici unul. în jurul lor se auzea zgomotul produs de motoarele celorlalte bărci de salvare. Reuşiră

chiar să desluşească şi câteva siluete în întunericul din jur.

Flăcările din depărtare îşi mai reduseseră intensitatea. Pompierii de pe *Ariane* îşi dădeau toată silinţa să pună incendiul sub control. în curând se vor ivi zorii. Era foarte frig, mai ales după caldura sufocantă de la bordul vasului. Karin îşi înfăşură mai bine prelata în jurul umerilor, silindu-se să nu mai clănţăne din dinţi. Kent s-ar oferi să-i cedeze haina lui, dacă o vedea în starea aceea. Dacă s-ar fi dezbrăcat, era sigură că s-ar fi ales cu o pneumonie. După o jumătate de oră, care i se păru fără sfârşit, cerul căpătă spre răsărit o nuanţă cenuşie.

Karin privi spre orizont.

- în curând se va lumina de ziuă, constată ea.

în loc de răspuns, Kent se mulţumi doar să dea din

cap. Se uita, cu ochii mijiţi, după *Ariane.* Se părea că se depărtaseră mult de ea de când se mai luminase puţin. Cerul se umplu de nori rozalii, gălbui si violeţi. Kent se întoarse spre Roland.

- Am intrat în derivă. Ar trebui să verificăm direcţia curentului. In caz contrar, ne vom trezi de cealaltă parte a oceanului Indian înainte de răsăritul soarelui. Porneste din nou motorul, Roland, si nu te opri până n-o să ne aflăm la mică distanţă de *Ariane*. Mi se pare că acum s-au mai linistit lucrurile. Vom putea să cerem ajutor.

- Din nefericire, lucrurile nu stau prea bine nici la bordul acestei ambarcaţiuni, domnule!

Roland se agita în jurul motorului.

- ... Sau am rămas în pană de benzină, sau s-a stricat ceva la el... După părerea mea, s-a terminat benzina din rezervor.

Se uită împrejur ca un animal încolţit.

- ... Dar în bidonul ăsta ce este, domnule?

Kent luă recipientul si-l agită cu putere. Din nefericire constată că era gol. Roland înjură printre dinţi si se uită la figura posomorâtă a stăpânului său.

- Cine o fi avut ideea genială să aleagă barca asta? O avea măcar niste vâsle?

- Sigur, domnule... Ah! Uitaţi acolo!

Roland se năpusti asupra lor.

- Din nefericire nu sunt decât două. In fine, sper să ne fie de folos ca să ne putem întoarce la vapor. El evaluă, ca un om cu experienţă în domeniu, distanţa pe care o aveau de parcurs.

- ... O jumătate de milă marină. Nu e chiar atât de mult.

- în cazul ăsta, ar fi bine să nu mai pierdem timpul. Vâsleşte!

Roland execută ordinul. O jumătate de oră mai târziu, el încă mai trăgea cât putea tare la rame. Pe frunte îi apăruseră stropi de sudoare. Nu se găsea într-o prea bună formă fizică şi gemea tot timpul din cauza efortului. Cât despre *Ariane,* în loc să se apropie, dispărea treptat la orizont...

Kent Willoughby luă situaţia sub control. Timp de încă o jumătate de oră, cu preţul unui

efort supraomenesc, încercă să ajungă la vapor. Dar totul fu în zadar... *Ariane* dispăruse cu desăvârşire...

Karin stătea în continuare sprijinită de maldărul de frânghii, dar îşi dădu jos bucata de prelată şi haina pe care şi-o luase de pe vapor.

în vremurile bune, cam pe la ora aceea, în fiecare dimineaţă venea un steward să-i aducă o ceaşcă de ceai şi un suc de mere. Uneori se mulţumea numai cu o banană dulce ca mierea. Dar alteori voia şi una şi alta... Ce se va întâmpla oare cu toţi trei, dacă în orele următoare căldura se va intensifica? Nu aveau nimic cu care să se apere de soarele necruţător din emisfera de Sud...

Deodată, Kent se opri din vâslit. îşi aplecă fruntea pe genunchi, epuizat din pricina efortului. Apoi se întoarse spre Karin, cu un zâmbet forţat pe buze...

- Aseară mi-ai spus că nu mai vrei să vorbeşti niciodată cu mine. Se pare că soarta a decis altfel. Zeii din ceruri n-au fost de acord. După umila mea părere, o să

avem o groază de timp la dispoziţie ca să stăm la taifas... Bineînţeles, dacă o să avem chef de asa ceva...

Roland începu să studieze o cutie de metal în care se găseau câteva alimente si bidoane cu apă. Cu o veselie falsă în glas, acesta îi propuse stăpânului său să-i permită să pregătească micul dejun.

- întrucât tot plutim în derivă, eu cred... De fapt nu stiu dacă si dumneavoastră sunteţi în

aceeasi situaţie, dar eu unul sunt mort de sete!

Tocmai se pregătea să ducă bidonul la gură, când îsi dădu seama că era pe cale să încalce cele mai elementare reguli de politeţe. Ii întinse fetei bidonul de plastic.

- Beţi dumneavoastră prima, domnisoară Hammond. După aceea, onoarea vă revine dumneavoastră, domnule. Eu pot să mai astept un minut până să gust din sampanie.

Zâmbi, cu ochii plini de siretenie.

- Sunt sigur că va fi excelentă, chiar dacă nu e destul de frapată!

Capitolul 5

Niciodată în viaţa ei Karin nu mai avusese o zi atât de grea. Orele treceau una după alta. Pielea i se jupuise din cauza soarelui puternic. Ceafa, braţele si picioarele
o ardeau. Nici nu se punea problema să se apere de soare cu bucata de prelată... I s-ar fi făcut mult prea cald.

Cu ajutorul unei batiste pe care o găsise în buzunarul pantalonilor lui, Kent îi confecţionase un turban, dar acesta nu-i fusese de nici un folos. Si el avea faţa rosie din pricina razelor necruţătoare ale soarelui. Dar cu toate astea, Kent nu părea deloc afectat, spre deosebire de servitorul lui si de Karin.

Buna dispoziţie a lui Roland se risipea pe măsură ce orele treceau. Si totusi nu-si pierduse curajul. Incercase să-i ajute prin orice mijloace. Incropise un adăpost din bucata de

prelată, la prora bărcii. Tot scotocind pe sub băncile ambarcaţiei, dăduse peste un aragaz de voiaj. Le făcuse cafea si le deschisese o cutie de sardele în ulei.

Containerul de metal mai conţinea şi o mare cantitate de ciocolată. Dar nici unul din cei trei naufragiaţi n-aveau chef de dulciuri pe canicula aceea...

Nici măcar nu-şi mai vorbeau, simţindu-se prea istoviţi şi dezorientaţi ca să mai poată deschide gura. în primele ore ale dimineţii, Kent făcuse un mare efort ca să se poarte politicos faţă de Karin. Părea atât de speriată...! Dar spre prânz, ea adormise ca o pisicuţă, ghemuită sub prelată. O privise îndelung, cu un aer posomorât. Părea atât de vulnerabilă, stând cu braţul în dreptul feţei şi cu gâtul deja înroşit de soare. Si barca fragilă plutea tot în derivă...

Ar fi fost total inutil să continue să vâslească, din moment ce nu aveau busolă. Habar n-aveau încotro trebuiau să se îndrepte. *Ariane* dispăruse cu mult timp în urmă. Dacă la bordul acesteia revenise totul la normal şi dacă radioul mai era în stare de funcţionare, ar putea fi transmise mesaje către toate navele... Poate că nu erau ei singurii pasageri care acţionaseră pripit, fără să se gândească la consecinţe...

Kent regreta amarnic faptul că se grăbise să plece. Ar fi trebuit să se informeze mai serios înainte de a-i ordona lui Roland să caute o barcă. Dar, fireşte, nu se gândise c-ar putea

rămâne fără benzină. Nu avusese în vedere nici posibilitatea de a fi luaţi de curent... în confuzia generală, singura soluţie rezonabilă i se păruse aceea de a se depărta cât mai repede de *Ariane...* Incendiul s-ar fi putut extinde... în cazul ăsta, dacă s-ar mai fi aflat încă pe punte, n-ar fi mai avut nici o şansă să scape cu viaţă.

Căci, pe mare, cea mai mare dramă o reprezintă incendiul. Nimeni nu reuşeşte să scape, decât dacă are o barcă de salvare...

Si Roland o privise pe Karin în timp ce dormea... Se simţea vinovat. Si totuşi nu era vina lui că bidonul era gol... dar stăpânul lui îi purta pică. în fond, n-avea dreptate... Acum se treziseră plutind în mijlocul oceanului Indian, având pe cap răspunderea pentru viaţa unei tinere. Va avea ea puterea necesară ca să facă faţă situaţiei? Atunci când se va trezi, va descoperi cumplitul adevăr. Cum va reacţiona? Va face oare o criză de nervi?... Nu... Domnişoara Hammond nu părea să fie o femeie capabilă de o asemenea reacţie. Avea un caracter prea autoritar şi nişte ochi mult prea inteligenţi. îi va fi frică... Dar în definitiv şi acesta este un sentiment firesc, inspirat de gândul că urma să petreacă o vreme plutind în derivă sub soarele dogoritor. Era însă sigur că nu-i va dezamăgi făcând o criză de isterie. ...De altfel, nu credea că se îndepărtaseră prea mult de ruta maritimă frecventată de vapoarele care mergeau spre Australia... Simţindu-se mai liniştit de această

ultimă constatare, se gândi să-l convingă şi pe stăpânul lui de faptul că nu e cazul să-şi piardă speranţa...

Vor fi găsiţi în câteva zile, doar trăiau în secolul douăzeci! Nu le rămânea altceva de făcut decât să aştepte liniştiţi acest eveniment...

- Peste cât timp? îl întrebase Kent posomorât... Au trecut deja atâtea ceasuri...

- Da, dar... Oh! în sfârşit, ştiţi foarte bine ce vreau să spun.

Roland făcuse un gest spre oceanul nesfârşit. înce-

puse din nou să vâslească, însă eforturile lui disperate nu duceau la nici un rezultat.

- ... Nu mai e ca pe timpuri, când naufragiaţii dispăreau pentru totdeauna. Doar trăim în secolul douăzeci...

- {tiu, mi-ai mai spus, îl opri Kent.

- Da, domnule.

- Si totuşi, încă nu mi-am pierdut orice speranţă.

Pe buze îi apăruse un zâmbet forţat. Se îndreptă, tiptil, spre prora bărcii şi se uită la Karin.

- ... Mâine se va simţi rău din cauza arsurilor. Poate ar fi mai bine s-o trezesc...

Puse o mână pe umărul ei şi o zgâlţâi uşor.

- ... Karin...

Ea deschise ochii. Timp de câteva secunde, încercă să înţeleagă unde se află. Cine era omul acela aplecat asupra ei, cu ochii încercănaţi de oboseală şi cămaşa udă?... Se

ridică brusc.

- Unde suntem? Tot în...

El încuviinţă cu un semn din cap.

- Da. Chiar aşa.

Ea aruncă o privire în jur. Marea se întindea la nesfârşit. îşi ridică o mână deasupra ochilor, ca să se apere de soare. Strălucirea apei o orbea. Peste puţin timp se va înnopta, dar era încă foarte cald.

- Probabil că am visat. Se făcea că mă aflam la bordul *Arianei* şi doamna Makepiece mă întreba cum ar trebui să se îmbrace pentru cină.

Nu-şi putu stăpâni o grimasă de suferinţă. O durau toate membrele...

- ... Mă... mă întreb unde s-o găsi acum? Ce s-o fi întâmplat cu ea?...

- Sunt sigur că se află din nou la bordul *Arianei.*

Kent se uită furios spre servitorul lui.

- ... Si am fi fost si noi tot acolo, dacă un individ căruia n-o să-i dau numele n-ar fi încercat să ne demonstreze calităţile lui de marinar.

Roland îsi stăpâni indignarea, cu preţul unui efort vizibil.

- Peste vreo jumătate de oră se va face mai frig, domnisoară. O să aveţi cu siguranţă nevoie de pardesiu. Până atunci, bănuiesc că vă e sete. Pot să vă ofer ceva de băut?

Ea sorbi o înghiţitură de apă călduţă, fără nici un gust. Simţea pe buze gust de sare si limba i se umflase. Kent o privea îngrijorat.

- Te rog să mă crezi că, dacă as putea, as face orice ca să-ţi ofer condiţii mai confortabile. Dar, din nefericire, e imposibil.
- Stiu.
- Mă asteptam la o reacţie mai violentă din partea ta.
Ea se sprijini într-un cot, fiind oarecum apărată de
soare de umbra lui Kent.
- ... Roland avea încredere în tine. M-a asigurat că nu esti tu femeia care să devină isterică.
Ea îl privi cu o expresie gravă pe faţă.
- O criză de nervi pe o barcă aflată în plin ocean Indian... n-ar servi la nimic, nu-i asa?
Kent nu-si putu stăpâni un hohot de râs.
Roland se întoarse triumfător spre stăpânul lui.

- Aţi văzut? V-am spus eu. Nu vom avea nici o problemă cu domnisoara Hammond... Am avut dreptate.

Karin îi mulţumi printr-un zâmbet.

- Ce bine ar fi dacă ai putea să prevezi viitorul cu aceeasi siguranţă.... Aventura asta ar putea dura la ne- sfârsit. După părerea ta, va veni curând cineva să ne salveze?

Se uită atentă la Kent. El îi puse un braţ protector în jurul umerilor. O trase mai aproape de el si Karin îsi lăsă capul pe pieptul lui.

- Da. Vor veni să ne caute, îi spuse el încrezător.

- Si dacă nu vor veni?

- O să căutăm o insulă. Trebuie să fie

vreuna în toată marea asta.

Toţi trei se relaxară, simţindu-se ceva mai înviorаţi. Soarele dispărea încet la orizont. Uriasul disc portocaliu cobora în apele întunecate. Imediat aerul se mai răci. Stând în continuare cu capul pe pieptul lui Kent, Karin oftă. El îsi aprinse o ţigară. Ceva mai devreme le numărase. Orice s-ar întâmpla, trebuia să-si pună deoparte câteva...

Fură învăluiţi de întunericul nopţii. Pentru o clipă, Karin se simţi coplesită de o senzaţie de spaimă. Se agăţă de braţul lui Kent. El o strânse mai tare în braţe si-i sopti la ureche:

- Nu te speria. Ochii ţi se vor obisnui repede cu întunericul... De altfel, curând o să apară luna. Peste un ceas se va face iar lumină, dar măcar în următoarele ore n-o să mai suferim de căldură.

Roland se uită gânditor la aragazul de voiaj.

- Pot să pun de cafea? Sau preferaţi să aşteptaţi apariţia lunii?

- Da, mai aşteptăm, îi spuse stăpânul lui. Măcar în felul ăsta nu rişti să răstorni aragazul.

în noaptea aceea, Karin dormi bine. Se ghemuise la pieptul lui Kent. Era singurul mijloc prin care puteau să se apere de frig. Fiind nevoit să stea într-o poziţie incomodă, Kent înţepenise de tot, dar nu se clintise din loc. Karin deschise ochii de câteva ori. Simţea că e privită de cineva... Nu putea să fie Roland. El sforăia de zor la distanţă de ei... Simţi pe ceafă răsuflarea caldă a lui Kent.

Se trezi din nou chiar^ înainte de răsăritul soarelui. Barca se legăna pe valuri. începuse să bată vântul. Karin căzuse pe gânduri. Măcar dacă ar fi avut o velă! Ar fi putut s-o înalţe şi să se lase mânaţi de vânt... Dar însoţitorii ei încă dormeau. Braţul lui Kent, de care-şi sprijinise capul, toată noaptea, atârna acum moale lângă ea. El răsufla uşor... foarte uşor.

Ce situaţie stranie! Se găsea în mijlocul unei mări necunoscute, în braţele unui bărbat pe care nu-l putea suferi...

De cealaltă parte a bărcii, Roland sforăia în continuare. Se instalase sub motorul care nu le era de nici un folos şi părea că se uită la cer... Parcă ar fi dormit cu ochii deschişi.

Karin se ridică în picioare ca să privească în jur. Se culcă imediat la loc, pentru că era încă foarte frig. Fără voia ei, se apropie de Kent şi-şi puse capul pe umărul lui. Probabil că-l trezise, întrucât el îi şopti numele.

- Karin...?
- °a-

îşi înălţă capul spre el.

Spre marea ei mirare, Kent începu să râdă. Deci se trezise de-a binelea! Sau avea o capacitate neobişnuită de a se dezmetici rapid.

- Ti-ai găsit o poziţie comodă? se interesă el.

I se părea foarte firesc să pună acea întrebare, deoarece mai aveau la dispoziţie câteva ore bune de somn...

- Foarte comodă.

Ea zâmbi, stânjenită.

- ... Din nefericire, presupun că nu e şi cazul tău.
- Dimpotrivă, o asigură el. Niciodată n-am dormit mai confortabil.
îi atinse gâtul cu degetul.
- ... Toate întâmplările astea mi se par fantastice, nu crezi? Dacă acum două zile ne-ar fi prezis cineva că vom avea parte de o asemenea aventură, nu l-am fi crezut nici unul din noi!
- Crezi cumva în preziceri?
El îi mângâie tandru părul roşcat...
- Acum da.
- De ce?
- Odată am întâlnit o femeie ciudată. Asta s-a întâmplat probabil la un cocteil sau la o petrecere oarecare. Mi-a spus să mă feresc de roşcovane şi de călătoriile cu vaporul.
îi luă o şuviţă de păr şi şi-o înfăşură în jurul degetului.
- ... Dar tu nu eşti roşcovană. Ai un păr minunat... minunat.

Karin închise ochii, cuprinsă de o senzaţie stranie de furie.

„Dar e mai puţin frumos decât cel al lui Sarah”, îşi spuse ea în gând.

Era un gând nesăbuit. în definitiv, Kent îi făcuse un compliment.

Barca de salvare începu să se clatine. Vântul sufla mai tare decât de obicei.

- De fapt, continuă Kent după câteva clipe de tăcere, nu-mi pare rău că te-am sărutat. A fost o experienţă interesantă...

Karin nu-şi dădu osteneala să răspundă. Probabil Kent îşi închipuia că doarme. La capătul celălalt al bărcii, Roland sforăia nepăsător. După ce va răsări soarele, nu vor mai putea să doarmă. Barca se legăna ritmic. Kent închise ochii şi se cufundă într-un somn adânc. Se mirase şi el de calmul care-l cuprinsese. Luase drumul Australiei ca s-o vadă pe Sarah. Acum nu mai era sigur că o va mai revedea vreodată...

Toţi trei se treziră aproape în acelaşi moment. Pleoapele lui Karin se deschiseseră cu greutate după ce petrecuse ziua anterioară sub razele soarelui dogoritor.

Visa... Avea în faţa ochilor un spectacol magnific şi paşnic. O insulă plină de verdeaţă, plutind parcă pe ocean. Valurile albăstrui udau plaja cu nisip fin. Apa lagunei era aproape transparentă.

Dar nu! Nu i se năzărise! Descoperi acest lucru în aceeaşi clipă cu Roland. Servitorul aruncă de pe el bucata de prelată şi scoase un chiot de bucurie.

- Pământ!

Willoughby se ridică repede în picioare si clipi din pleoape din pricina luminii orbitoare. Apoi mijii ochii. Pe figura lui indiferentă apăruse un zâmbet.

- Vedeţi? V-am spus eu! Eram sigur că odată si odată tot o să găsim o insulă!

Cu entuziasmul unui scolar care porneste în prima lui excursie, Roland sări din barcă si se îndreptă spre plajă. Se întoarse curând spre

ei, făcând un gest larg cu mâna... Puteau să meargă prin apă. Nu existau rechini prin preajmă. Tot felul de pesti în culori vii înotau prin lagună, care semăna cu o minunată grădină acvatică în care se găseau alge ciudate si corali.

Kent aruncă vâslele si apropie cât putu mai mult barca de uscat. Roland se uitase la ei ca să-si ajute stăpânul să împingă ambarcaţia pe nisip. Dar, înainte de asta, întinse braţele spre Karin.

- O duc eu pe domnisoara Hammond. N-are nici un rost să se ude la picioare.

Kent se opuse, făcând un gest scurt din cap.

- Nu-ţi face griji. îmi asum eu sarcina de a veghea asupra confortului domnisoarei Hammond.

Roland se retrase dând din umeri.

- Cum doriţi, domnule.

Apoi, spre surprinderea fetei, el îi făcu cu ochiul. Willoughby o luă în braţe.

- ... Mai devreme sau mai târziu oricum va fi nevoită să-si bage picioarele în apă. Sunt sigur că laguna asta ne va ţine loc de cameră de baie o bună bucată de vreme. Aici apa e linistită si caldă. Cred că o să fac imediat o baie matinală...

După ce termină de vorbit, Roland se ascunse în spatele unui tufiş plin de flori, fără să mai aştepte permisiunea stăpânului său. Se dezbrăcă rapid şi se aruncă în apă. Willoughby încruntă din sprâncene.

- Prima lui grijă ar fi trebuit să fie aceea de a verifica dacă insula e locuită sau nu.
Aruncă o privire îngrijorată spre jungla înverzită.
- ... în definitiv, ar putea foarte bine să fie locuită.
Karin se apropie de el şi-l apucă de braţ, cuprinsă
brusc de panică.
- Vrei să spui că...
El zâmbi.
- Nu, nu în vremurile noastre. Acum toţi sunt civilizaţi. Sau cel puţin aşa mi s-a spus. Si totuşi, în afară de fiinţele umane, am putea avea parte şi de alte întâlniri neplăcute.
Puse mâna pe braţul lui Karin şi se uită spre muntele în formă de con care se înălţa în faţa lor. întreaga insulă era învăluită într-un nor de ceaţă. Soarele tropical urma să-l risipească în curând... Era un spectacol ireal, feeric. Prin perdeaua de ceaţă se zăreau nişte pete uriaşe în culori vii şi nişte frunze de palmier care se legănau datorită brizei din zorii zilei.
Kent oftă satisfăcut.
- Măcar aici am putea să găsim ceva de mâncare.
Se întoarse spre Karin zâmbind.
- ... Sper că-ţi plac nucile de cocos.
- Nucile de cocos?
- Da! Si bananele. Până la plecare cred că o să ţii

regim. Dar, oricum, o să ai ce mânca. Ieri, pe la ora asta, nu prea mai eram sigur că se va

întâmpla asa ceva. Iar azi-noapte nici atât.

Ea se uită la el pe furis. Tonul serios al lui Kent o mira.

- E adevărat, era o situaţie îngrijorătoare, nu-i asa? îsi întinse braţele arse de soare si se strâmbă de
durere.

- Credeam c-o să mor de căldură...

- La început si mie mi-a fost foarte teamă.

Privirile li se întâlniră pentru o clipă. Karin începu să
tremure, desi temperatura era în crestere.

- Uneori naufragiaţii înnebunesc în bărcile de salvare.

Ea lăsă ochii în jos.

- ... Am fi putut să murim de sete si...

- Mai aveam destulă apă ca să supravieţuim douăzeci si patru de ore.

- Numai douăzeci si patru de ore?

El clătină din cap.

- Cutia de metal...

Făcu un semn spre barcă.

- ... conţine o cantitate mare de alimente deshidratate si de ciocolată. Dar cine poate să mănânce asa ceva când are gâtul uscat si limba umflată?

Niciodată nu-l auzise vorbind atât de serios. Avea aerul că mai trăise cândva o asemenea aventură. Si de altfel, asa si era, după cum va afla Karin ceva mai târziu. Ea făcu ochii mari, îngrozită.

- ... Eram tare îngrijorat pentru soarta ta, încheie el.

Karin rămăsese fără grai. Scăpaseră ca prin minune de o moarte cumplită. îşi dădu seama deodată că se agăţa cu disperare de braţul lui. Făcu o mişcare bruscă şi-i dădu drumul.

- Oare există apă potabilă pe insula asta?

Ea aruncă o privire îngrijorată în jur.

- ... Cum ne putem asigura că e bună de băut?

- în cel mai rău caz, o să ne astâmpărăm setea cu laptele din nucile de cocos. Dar, după părerea mea, vom descoperi repede şi un izvor. Din cauza asta îi reproşez eu lui Roland că e superficial. A trăit vreme de patruzeci şi opt de ore fără să facă baie. Putea să mai aştepte puţin. Cu cât vom pleca mai repede, în căutarea apei potabile, cu atât va fi mai bine.

începu să strige:

- Roland...! Roland...!

- Vin imediat, domnula Willoughby!

îl auzeau pe servitor bălăcindu-se în apropiere. Kent strigă din nou la el:

- Dar nu uita să te îmbraci! Mai ştii unde ţi-ai lăsat hainele?

- Da, căpitane!

Roland plutea ca un dop pe apele transparente ale lagunei.

- {tiu că nu suntem singuri. Dar m-am gândit la toate!

Le zâmbi fericit.

- ... Pantalonii mi se vor usca foarte repede.

Veni curând lângă ei. Karin îl privi cu invidie.

- E bună apa?

- E minunată, domnisoară!

îi făcu semn cu ochiul râzând.

- Vreţi să faceţi si dumneavoastră o baie?

Ea încuviinţă fericită.

- Cu cea mai mare plăcere!

Se întoarse spre Kent, cu o privire rugătoare.

- Oh... Te rog!

- Bine, îi răspunse el.

Kent inspectă tufisul în spatele căruia se dezbrăcase Roland. Reveni peste câteva minute si-i spuse lui Karin că se poate duce acolo. I se părea că n-o paste nici un pericol... Apoi se hotărî să se scalde si el. Timp de aproape un sfert de oră se bălăciră veseli, fiecare în câte un capăt al lagunei. Se simţiră cu adevărat bine pentru prima oară de la izbucnirea incendiului pe *Ariane.*

înviorați si relaxați, se duseră pe plajă după Roland. Acesta aprinsese aragazul de voiaj si în aer plutea deja un miros delicios de cafea. îi salută pe fiecare ceremonios si-i invită pe amândoi să ia loc si să se servească. Karin se aseză pe jos. îi era o foame de lup.

Roland descoperise niste cutii de conserve. Atacară deci un mic dejun original pentru acea oră a dimineţii, compus din fasole cu cârnaţi. Flămânzi cum erau, înfulecară totul într-o clipă.

Karin se dezbrăcase de toate hainele înainte de a face baie, dar atunci când si le pusese din nou pe ea, trupul îi era încă ud... N-avea prosop la ea ca să se poată sterge... Când Kent îsi aprinse ca de obicei ţigara după masă, iar apa de pe ea se evapora formând o

aburind'. Dar c'ldura creştea cu fiecare minut care trecea. Soarele era acum în înaltul cerului albastru. Fur' nevoiţi s' se refugieze la umbra unui palmier... Copiosul mic dejun le d'dea o stare de somnolenţ'.

- Ar trebui s' explor'm împrejurimile, spuse Kent. Dar deocamdat' treaba asta poate s' mai aştepte.

Se culc' pe spate şi se întinse cu voluptate.

- ... înc' nu m-am trezit de-a binelea...

îi arunc' o privire cu subînţeles fetei.

- ... Si cu toate astea, am impresia c' n-am dormit de-o s'pt'mân'.

Si ca s'-şi dovedeasc' buna-credinţ', începu s' caşte.

- ... Roland, dac' nu m' trezesc într-o jum'tate de or', d'-mi un ghiont în coaste. Unul dintre noi trebuie s' stea de paz'. Stai tu primul, dup' care o s' te schimb eu.

- Bine, c'pitane.

Servitorul se scotoci prin buzunarele pantalonilor şi scoase o pip' veche şi un s'culeţ cu tutun umed. I le ar't' lui Karin.

- ... Nu v' deranjeaz' dac' fumez, domnişoar'?

- Te rog.

Se simţea puţin îngrijorat' şi nu prea îndr'znea s' se cufunde într-un somn adânc. Erau trei. Va veni vremea când va trebui s' stea şi ea de paz'... în cazul în care i-ar fi ap'rut dinainte vreun necunoscut, ar fi fost mult prea îngrozit' ca s' mai reuşeasc' s' urle

m'car. Totuşi, când simţi c' e pe cale s' adoarm', ea ţinu s'-şi ofere serviciile...

- Ar trebui s' m' l'saţi...

Roland f'cu un gest larg cu mâna.

- Dormiţi, domnişoară, şi nu vă mai gândiţi la nimic.. Dacă insula asta e locuită de canibali, o să am eu grijă de ei.

- Ai vreo armă? se interesă Willoughby.

în ochii lui Roland apăru o umbră de teamă. Aruncă o privire peste umăr.

- Ah! Mi-aţi dat o temă de gândire cât stau de veghe, domnule.

Karin era prea obosită ca să se mai gândească la eventualele pericole. Dar chiar înainte de a adormi, se apropie uşor de Kent. El n-o văzu, dar o simţi.

- Dă-mi mâna...

Stătea în continuare întins pe spate. Nu se întoarse spre ea. Niciodată nu-i va putea exprima întreaga ei recunoştinţă... Apucă mâna lui întinsă, aşa cum un naufragiat se agaţă de un colţ de stâncă.

Roland îşi aprinsese pipa. Se sprijini de trunchiul unui palmier şi se prefăcu că nu văzuse gestul spontan al fetei... Acum dormeau adânc amândoi. Roland îi privea visător. Mormăi câteva cuvinte în şoaptă.

- Dacă ne vom salva vreodată, s-ar putea să... Dar e prea devreme să fac o asemenea afirmaţie.

Karin dormi liniştită ore în şir. Si ar fi putut să mai doarmă, dacă visele nu i-ar fi fost întrerupte de nişte şoapte nedesluşite. Reveni

treptat la realitate şi fu cuprinsă brusc de o senzaţie cumplită de groază. Era noapte... Unde se găsea? Ah, da... lângă ea, Willoughby şi servitorul lui se certau.

- Ce înseamnă asta? Roland, ţi-am cerut totuşi să mă trezeşti peste o jumătate de oră. S-a făcut deja noapte!

Se uită la cadranul luminat al ceasului.

- ... Dou'sprezece şi un sfert! Am dormit toat' ziua! Unde e Karin?

începu s' caute cu ochii prin întuneric.

- Sunt aici, îi r'spunse ea aproape în şoapt'.

Spre marea ei uşurare, îl simţi apropiindu-se de ea. îi puse o mân' pe um'r şi o trase la pieptul lui.

- Pentru o clip' am crezut...

Roland îl întrerupse.

- E dou'sprezece şi un sfert. Si ce dac'? Ce r'u am f'cut? Nimic. Stiu foarte bine c' nu trebuia s' adorm, st'pâne. Dar... deh... De vin' e micul dejun. Nu mân- casem aproape nimic de dou' zile.

- N-are importanţ'! Nu trebuia s' adormi.

Karin se înfior' când auzi tonul furios al lui Kent.

- ... Am eşuat pe insula asta. Nu ştim înc' dac' e locuit' sau nu. De fapt, nu cunoaştem deloc locurile. Hot'râser'm s' st'm de paz' cu schimbul... Cu toate c' eram obosiţi, trebuia s' ne str'duim s' r'mânem treji.

Roland l's' capul în jos, învins.

- Da, domnule.

Kent o strânse şi mai puternic în braţe pe Karin

- Dac' i s-ar fi întâmplat ceva domnişoarei Hammond...
- îmi dau seama, domnule...
Auzir' zgomotul paşilor lui pe nisip. îi c'uta prin întuneric.
- ...Dar v' simţiţi bine, domnişoar', nu-i aşa? Aţi dormit bine, ca şi noi?
- Am dormit buştean! recunoscu ea.

Se uită în sus, la stelele care străluceau departe, pe cer. în seara aceea păreau că sunt mai puţin strălucitoare decât de obicei. Nu mai era atât de frig. Un val de ceaţă se asternuse asupra insulei. Noaptea era acum înspăimântătoare. îi era recunoscătoare lui Kent că o ţinea la pieptul lui si dorea să i-o spună. Dar Roland ajunsese deja lângă ei...
- Noaptea trecută nu era atât de întunecată, oftă ea
Faţa nerasă a lui Kent se găsea la câţiva centimetri de
a ei.
- Stiu. Sper că nu se schimbă vremea.
Inspiră aerul încărcat de umezeală.
- ... Vântul nu mai bate din aceeasi direcţie. în partea asta a globului ăsta e un semn rău. Poate să anunţe apropierea unei furtuni.
- Un... un uragan?
- E posibil.
- Mi se pare că în regiunea asta i se spune taifun, zise Roland.
Chiar în clipa aceea, primii stropi de ploaie căzură pe frunzele de palmier de deasupra

capetelor lor în rafale. Aveau impresia că se află în apropierea unei avalanse care se rostogoleste de pe coasta unui munte. Karin se ghemui la pământ. Kent vru s-o apere aplecându-se asupra ei, dar furtuna făcea ravagii. Picăturile de ploaie amestecate cu grăunţe de nisip le zgâriau feţele. îngrozită, Karin se întoarse spre Kent si-si puse capul pe umărul lui.
întreg pământul părea cuprins de o criză de nebunie. Parcă un urias fantastic si invizibil se năpustise asupra

lor, reversând g'leţi mari de ape asupra insulei, dezr'd'cinând copacii şi m'turând jungla cu un vânt devastator.

în dep'rtare se auzea zgomotul valurilor care se izbeau de recife. Pretutindeni în jurul lor copacii se pr'buşeau la p'mânt smulşi din r'd'cini de c'tre o forţ' necunoscut'. Imaginea creat' de uragan putea s'-l îngrozeasc' pe cel mai curajos dintre p'mânteni.

Karin nu-şi putea explica de ce, dar avea impresia c' lui Kent nu-i era niciodat' fric'. Cât despre Roland, acesta p'rea a fi un individ robust care f'cuse faţ' cu succes unor evenimente mult mai dramatice... Probabil că temerile îl p'r'seau imediat ce trecea pericolul... Tân'ra reuşea cu greu s'-şi ascund' spaima, Kent o strângea tare în braţe. Abia putea s' mai respire.

Erau înconjuraţi de vârtejuri de nisip şi crengi smulse din copaci. Karin îşi simţea pl'mânii pe punctul de a face explozie. Cel mai

mic efort de a inspira o gur' de aer devenise o încercare dureroas'. Nu mai reuşea nici m'car s'-şi înghit' saliva. începuser' s-o doar' oasele de la strânsoarea de fier a lui Kent.

în cele din urm', nemaiputând suporta, încerc' s' se elibereze din braţele lui. Kent reuşi s-o prind' din urm' tocmai la timp. O forţ' s' se întind' la p'mânt şi se rostogoli peste ea ca s-o apere de crengile care trosneau deasupra capetelor lor.

îl auzi strigând la ea, încercând s' acopere urletul vântului:

- Ai înnebunit? Nu mai face nici o mişcare! Ai înţeles? E prea periculos.

îşi pierduse orice urmă de politeţe din cauza furtunii dezlănţuite. Kent Willoughby redevenise bărbatul arogant şi autoritar pe care-l cunoscuse la bordul *Arianei.* Karin nu mai avea puterea să se lupte. Era în zadar... Era dominată din toate punctele de vedere.

După multă vreme, vântul se opri. Ploaia încetă. Insula fu învăluită într-o linişte ciudată. Kent se ridică în picioare, se dădu puţin înapoi şi o privi cu atenţie.

- Te simţi bine, Karin?

De cauza ameţelii, nu reuşi să-i răspundă imediat. El se aplecă asupra ei îngrijorat.

- ... Era gata-gata să te sufoc, dar n-am avut încotro. Am făcut-o spre binele tău. Sper că nu eşti rănită.

- Nu... bineînţeles...

Reuşi chiar să scoată un sunet răguşit, ce se voia a fi jalnica imitaţie a unui hohot de râs.

- ... De altfel, n-ar fi avut nici o importanţă dacă m-aş fi rănit. îmi era mai frică să nu fiu luată pe sus de vânt! La un moment dat, am crezut că ne va ridica pe amândoi de la pământ!
- Te înţeleg.

Vorbea foarte serios.

- Si eu am simţit la fel.
- Dar cel mai neplăcut a fost faptul că nu puteam să respir!
- Nu e de mirare.

O ajută să se aşeze şi o sprijini uşor de un trunchi de copac ... Unul din puţinii copaci care mai rămăseseră în picioare după furtună.

- ... De fapt, eu am mai avut ocazia să trec printr-o

aventur' asem'n'toare. în astfel de împrejur'ri, unica soluţie este s' te întinzi la p'mânt, s'-ţi protejezi capul şi s' aştepţi... N-ai fi avut forţa s' te lupţi pân' la cap't. Te-am ap'rat cât am putut mai bine. Din nefericire, cred c' te-ai umplut de vân't'i. Adoptase un ton protocolar, de parc' îşi cerea scuze faţ' de ea.

- Nu e prea grav. Sunt mulţumit' c' s-a f'cut în sfârşit linişte.

Se repezi brusc spre el.

- ... Sper c' n-o s' înceap' din nou, nu-i aşa?
- E puţin probabil. Uraganele se deplaseaz' cu o vitez' uluitoare. Putem fi liniştiţi, coşmarul nu dureaz' niciodat' prea mult. Dar nu vom putea s' evalu'm pagubele pân' mâine dimineaţ'. E posibil ca acestea s' fie destul de mari...

Deodat' îşi aminti de fidelul lui servitor. Arunc' o privire peste um'r.

- Roland...? Unde eşti?

Acesta nu r'spunse imediat. Se ridic' de jos f'r' grab' şi veni spre ei clatinându-se pe picioare. Curând se vor ivi zorii. Cerul începea s' se lumineze treptat... Acum Karin şi Kent reuşir' s'-l vad' mai bine. Roland avusese mai puţin noroc decât ei. Avea o ran' mare pe obrazul drept, era ciufulit, palid şi ab'tut. Sângera abundent. P'rul şi genele îi erau pline de nisip.

- Sincer s' fiu, st'pâne, n-aş putea s' spun c' sunt într-o form' prea bun'. Dar m'car sunt în viaţ'. Si dup' cum v'd, aţi sc'pat şi dumneavoastr'. Bine c' aţi fost aproape de domnişoara Hammond. Altfel cred c' nu s-ar mai fi num'rat printre cei vii.

îsi sterse faţa cu o batistă murdară. Karin vru să se ridice si să meargă spre el. Roland îi refuză ajutorul, sfătuind-o să stea jos ca să mai prindă puteri.

- Dacă nu vine nimeni să ne caute în seara asta, am de gând să găsesc un adăpost solid, spuse el... O grotă de exemplu. N-as avea curajul să mai trăiesc încă o noapte ca asta sub cerul liber.

- Eu unul sunt mai mult ca sigur că noaptea următoare ne va prinde tot aici.

Kent oftă adânc.

- ... Ba mai mult... Va trebui să petrecem chiar mai multe nopţi pe insula asta. Doar dacă n-o să avem un noroc nemaipomenit!

Roland, amărât, îsi stergea în continuare faţa. încet- încet îsi regăsea buna dispoziţie dintotdeauna. Adoptă un aer glumeţ.

- Dar eu cred, stăpâne, că n-o să prea avem parte de acest noroc extraordinar. De fapt, există mai multe feluri de a interpreta norocul... De exemplu, tânărul acela, Tom Paget, care o însoţea pe domnisoara Hammond peste tot pe vapor, ar fi probabil încântat să se afle într-o asemenea situaţie! Singur pe o insulă pustie, împreună cu iubita lui...

Se întoarse spre stăpânul lui cu o sclipire sireată în ochi, apoi se depărtă de ei... Cerul cenusiu se transforma într-o uriasă pată portocalie. în sfârsit, răsărea soarele.

- Mă duc să fac o baie, îi anunţă Roland. După aceea, în cazul în care alimentele noastre n-au fost luate de vânt, o să pregătesc micul dejun.

*
* *

Ca prin minune, cutia de metal scăpase neatinsă, dar barca fusese împinsă de vânt pe plajă si fusese oarecum apărată de o stâncă de pe faleză. Ambarcaţia fragilă, suferise puţine stricăciuni, care urmau să fie repede reparate. Cel puţin asa spusese Roland, după ce o inspectase de la un capăt la celălalt. Avea nevoie numai de câteva unelte si de o cutie de vopsea. Kent Willoughby era mai puţin optimist.

Servitorul se grăbi să aprindă aragazul de

voiaj. După ce mâncă, se hotărâră să cerceteze insula. După o noapte furtunoasă, peisajul se schimbase foarte mult. Kent era nerăbdător să afle dacă vor găsi ceva de mâncare pentru perioada pe care urmau s-o petreacă pe insulă. Era posibil să fie nevoiţi să rămână acolo câteva săptămâni... sau câteva luni! Si în afară de asta, aveau nevoie cu orice preţ de apă potabilă. Rezervele lor erau pe terminate.

In ciuda evenimentelor dramatice prin care trecuseră, toţi trei se simţeau în formă. Erau mai puţin obosiţi decât la sosire, cu o seară în urmă, după noaptea petrecută în barca de salvare. Nici nu era de mirare: dormiseră douăsprezece ore în sir înainte de a începe uraganul.

Kent îsi freca tot timpul barba. Simţea nevoia să se radă. Dar trebui să se resemneze: nu putea să facă nimic cu părul scurt si des care-i acoperise faţa. Peste puţin timp îi va creste o barbă stufoasă. Se hotărâră să facă toţi

trei baie înainte să înceapă a face planuri pentru ziua aceea. N-aveau prosoape ca să se steargă, dar soarele urma să rezolve problema în câteva minute...

Karin împrumută de la Roland un pieptăne ca să-si descâlcească părul. Regreta că n-avusese prezenţa de spirit de a-si lua poseta atunci când plecase de pe *Ariane*. Acum ar fi avut măcar o perie de păr si o oglinjoară... dar si rujul de buze. Se simţea ciudat de

vulnerabilă fără acel accesoriu de machiaj... Cu o figură plouată, îsi contemplă imaginea reflectată în apa transparentă a lagunei. Kent se apropie de ea pe nesimţite. Karin simţi că obrajii parcă-i luaseră foc.

- O admiri pe noua domnisoară Hammond? S-ar putea ca specialistii să nu fie impresionaţi prea plăcut. Mie însă îmi pari adorabilă. Dacă as fi în locul tău, nu mi-as face nici un fel de griji. Arăţi minunat si fără acele artificii... Ai încredere în mine. N-o spun ca să-ţi fac plăcere.

Ea rosi si mai tare.

- Arăt groaznic! Vezi si tu, îi răspunse ea.

El zâmbi.

- în cazul ăsta, dă-mi voie să-ţi spun că mie îmi pari adorabilă atunci când arăţi groaznic.

Privirile li se întâlniră. Cenusiul ochilor ei se contopi cu verdele ochilor lui. Coplesită de rusine, Karin se întoarse cu spatele la el. Dar nu zâmbetul lui Kent îi provoca acea stare de stânjeneală. El o tachina cu tandreţe si dădea dovadă de o mare blândeţe faţă de ea... Si nu se datora nici faptului că nu-i plăcea să se simtă în inferioritate în faţa unui bărbat plin din calităţi. Era

vorba de un sentiment mult mai profund... Vreme de două nopţi dormise liniştită... în braţele lui!

Nu va putea uita niciodată felul cum o privea atunci când se trezea dimineaţa. Era o privire intensă, însă extrem de blândă. Karin se simţea mică şi vulnerabilă. Si totuşi făcea

tot timpul eforturi disperate ca să-şi ascundă sentimentele...

La început Kent i se păruse un om nesuferit; apoi îl urâse... Iar acum, era permanent la pândă, conştientă în orice clipă de prezenţa lui în preajma ei... E adevărat, Kent şi servitorul său erau singurii ei prieteni pe parcursul acelei aventuri tragice. Dar ăsta nu era singurul motiv al tulburării sale...

Fără ei ar fi fost pierdută. Totuşi, dacă Roland nu s-ar fi aflat acolo, ar fi putut să ducă o viaţă normală. Dar dacă, dimpotrivă, Kent Willoughby ar fi lipsit, ea ar fi suferit... S-ar fi simţit părăsită şi dezorientată. Se înfioră numai la gândul că aşa ceva ar fi fost posibil.

Nu i-ar fi trecut niciodată prin minte să se strecoare noaptea lângă Roland şi nu i-ar fi permis acestuia să-i cuprindă talia cu braţul. Nu i-ar fi suportat nici răsuflarea caldă pe ceafă.

Dacă ar fi rămas singură cu Roland, ar fi stat lângă el, dar la oarecare distanţă... Ar fi făcut întotdeauna în aşa fel încât să existe un spaţiu respectabil între ea şi servitor. Mai ales după căderea nopţii.

Fără îndoială că Roland ar fi înţeles perfect situaţia. N-ar fi fost nici jignit, nici supărat. Ar fi acceptat regulile impuse de tânără, în măsura în care ea n-ar fi încercat să sublinieze astfel diferenţele de clasă dintre ei.

Atitudinea ei n-avea nici o leg'tur' cu statutul lor social...

Acum st'tea în faţa lui Kent, sub soarele

ucig'tor al dimineţii. Si el se gândea la schimbarea care avusese loc în relaţia lor. Karin se simţea timid' şi stângace ca o şcol'riţ'.

Era ridicol! De altfel, peste câteva zile va veni cineva s'-i salveze şi situaţia va reveni la normal. Dup' ce se vor întoarce în lumea civilizat', îşi vor relua obiceiurile de odinioar'. Kent va fi din nou arogant şi autoritar faţ' de ea, aşa cum fusese la bordul *Arianei,* iar Karin nu pregeta s'-şi exprime r'spicat dezaprobarea...

Dar deocamdat' încheiaser' un fel de acord tacit, de care erau conştienţi amândoi. Karin se comporta ca şi când nu l-ar mai fi întâlnit niciodat' înainte. Cât despre Kent, severitatea acestuia disp'ruse, iar ochii lui nu mai exprimau dispreţ şi r'ceal'. Dimpotriv', se purta cu ea ciudat de atent şi de tandru... Cam cum s-ar purta un frate cu sora lui mai mic'.

El o apuc' pe Karin de umerii firavi şi o zgâlţâi uşor.

- De ce eşti îngrijorat' de felul cum ar'ţi? Mai degrab' tu ar trebui s' te plângi de cum ar't eu!

îşi lu' mâinile de pe umerii ei şi îşi frec' barba.

Karin începu s' râd'.

- îţi st' bine aşa.

îşi l's' capul într-o parte şi-l privi în ochi cu un aer r'ut'cios...

- ... Ba mai mult: barba asta mi se pare c'-ţi îmbun't'ţeşte imaginea!

- Serios?

Ea încuviinţ'.

-Iţi dă un aer de... viking. Un aer viril.

Acest compliment nu păru să-l mulţumească.

-Deci înainte...

-înainte era cu totul altceva.

El o prinse de mâini si o trase la pieptul lui.

- Fii atentă, fată dragă. Fereste-te de un bărbat lipsit de rafinamentele unui mediu civilizat... Un gentleman n-ar îndrăzni să încalce regulile de bună-cuviinţă într-un loc minunat... Dar pe o insulă pustie...

Ea îsi lăsă ochii în jos.

-Ce vrei să spui, domnule Willoughby?

-Kent, o corectă el. Repetă... Kent!

-Kent.

El zâmbi.

- Pentru prima oară în viaţă, acest nume mi se pare drăguţ... Dar Karin e adorabil. Da, adorabil.

O sili să-şi ridice capul spre el.

- ... Karin... te sfătuiesc să nu-l ispitesti vreodată pe un bărbos pe o insulă pustie... Si acum, să mergem... Roland ne asteaptă. Vom începe să explorăm insula.

Merseră aproape toată dimineaţa. Dădură ocol insulei, apoi se aventurară cât mai mult posibil în interiorul ei. Avuseseră mare noroc: ambarcaţia fragilă îi lăsase într-un mic paradis de verdeaţă.

Văzură tot soiul de plante tropicale, flori de culori vii si fructe exotice. Copacii erau plini de păsări care ţâsneau din tufisuri pe neasteptate si scoteau ţipete stridente. Penajul lor pestriţ

brăzda cerul albastru. De câteva ori Karin se aruncase speriată în braţele lui Kent. In ciuda zâmbetelor cu subînţeles si a comentariilor

ironice ale lui Roland, Kent o apăra şi o liniştea pe un ton blând. Auziră adesea ţipete de cimpanzei deasupra capetelor lor, dar nu avură ocazia să vadă nici unul de aproape. Kent găsi nişte urme lăsate de mistreţi... Ar fi fost preferabil să nu se întâlnească cu ei.

Folosindu-se de nişte crengi rupte, puteau să ajungă la nucile de cocos ascunse între frunzele palmierilor. Nu aveau să moară de foame, căci în junglă existau o mulţime de banane. Dar erau siguri că acel regim vegetarian li se va părea destul de fad după o vreme...

Roland descoperi o varietate tropicală de cartofi dulci, dar şi nişte ciuperci. Kent le atrase atenţia că s-ar putea să fie otrăvitoare şi ar fi riscat să mănânce din ele... dacă nu vor fi forţaţi de împrejurări.

Karin nu putu să-şi ascundă uimirea în faţa numeroaselor specii de orhidee întâlnite în drumul lor. Ea culese o mulţime de flori, dar fu nevoită să renunţe repede din cauză că mâinile îi deveniseră lipicioase. Se opri în faţa unei flori de culoare stacojie, în formă de goarnă, asemănătoare unei flăcărui tremurânde. Dar, din nefericire, nu reuşi să ajungă la ea.

Cu urechea permanent la pândă, Kent înregistra şi cel mai mic sunet neobişnuit. In sfârşit, găsiră şi apă potabilă. Era un izvor

săltăreţ care forma un pârâiaş ce-şi rostogolea vesel apele la vale.

Roland sorbi imediat câteva înghiţituri, apoi umplu cele două recipiente de plastic pe care le luaseră cu ei. De-acum încolo, principala lor problemă era rezolvată: vor avea mereu apă de băut.

Dar ce ascundea oare jungla aceea luxuriantă? Era

imposibil s' se p'trund' mai adânc în ea. De altfel la ora aceea soarele începuse deja s' apun' şi deci nu mai era cazul s' fac' o asemenea încercare. Copacii se în'lţau spre cer, uriaşi şi maiestuoşi, amintindu-i lui Karin de turlele catedralelor pe care le vizitase.

Tufişurile înflorite umpleau aerul cu parfumurile lor ameţitoare. Cam pe la jum'tatea zilei, c'ldura umed' li se p'ruse aproape de nesuportat. Trebuiser' s' se lupte şi cu ţânţarii. Karin era rareori muşcat' de insecte, îns' cele de pe insul' erau probabil de un soi mai special. Avea braţele şi picioarele pline de zgârieturi, iar rochia i se rupsese în mai multe locuri.

Ajunser', în sfârşit, pe plaj'. Atunci când Karin observ' cum arat', se îngrozi... Tivul rochiei îi atârna pân' la glezne. în cazul în care nu erau salvaţi curând, nu mai avea nimic de îmbr'cat în zilele urm'toare!

Arunc' o privire spre Kent. Oare observase c' avea hainele zdrenţuite şi p'rul încâlcit? în timpul expediţiei, ea nu rezistase tentaţiei de a mânca tot felul de fructe necunoscute. Le mai

simţea şi acum dulceaţa pe buze.

întâlni privirea plouat' a lui Kent, care cl'tina încet din cap. Unul din cracii pantalonilor era sfâşiat de sus pân' jos. îi zâmbi cu tristeţe.

- Am avea nevoie de câteva ace de siguranţ' dar, din nefericire, n-avem aşa ceva...

Roland ar'ta cel mai bine dintre toţi. Avea un instinct infailibil de a sc'pa neatins din orice situaţie dificil'. Când îşi f'cu apariţia pe plaja cu nisip fin, îşi duse mâna la ochi pentru a se ap'ra de soare, şi studia stânca uriaş' care str'juia faleza. Lumina slab' a apusului i se reflec-

ta în ochi. Fascinat, Roland spuse că a doua zi de dimineaţă va începe să exploreze acea pantă abruptă. Poate va găsi niste grote care să le servească drept adăpost... Se întoarse spre Karin si Kent.

- Dacă tot suntem condamnaţi să rămânem aici pentru o vreme, trebuie neapărat să ne găsim un acoperis deasupra capului. Domnisoara Hammond merită un loc mai confortabil, în care să se poată odihni...

Se uită câteva clipe la fată, care era istovită de pe urma excursiei. Se ţinuse după ei, târându-si cu greu picioarele pe drumul de întoarcere...

- Si în afară de asta, în cazul în care va izbucni un alt uragan vom avea nevoie de un adăpost solid. Aseară am avut un noroc chior.

- Ai dreptate, îl aprobă Kent.

Se întoarse si el spre Karin, care schiopăta usor. Avea sandalele sfâsiate de pietrele ascuţite. El întinse mâinile spre ea propunându-i s-o ducă în braţă, dar ea refuză.

- Nu e nevoie. Doar că ziua a fost un pic cam lungă, asta-i tot.

- Asa e. A fost mult prea lungă pentru tine.

O prinse de braţ ca s-o ajute să parcurgă si ultimii metri de drum. Avea un aer foarte grav.

- ... îmi pare rău că te-am făcut să suferi atât de mult. Nu meritai asa ceva.

Ea ridică privirea spre el, zâmbind.

- Uneori asemenea momente mă amuză, dar alteori nu.

Roland se întoarse spre ei.

- Nu fiţi îngrijorată, domnisoară. Situaţia asta n-o să dureze la nesfârsit. Până la urmă tot o să vină cineva să

ne salveze. în definitiv, putea fi şi mai r'u. Cel puţin am g'sit ap' potabil' şi fructe... Mâine ne vom g'si şi un ad'post mai bun. Trebuie s' existe nişte grote pe-aici. Adineauri mi s-a p'rut c' am z'rit o cr'p'tur' în falez'. O s' verific'm mai pe îndelete mâine dimineaţ'.

- O s ' verifici tu, spuse Kent cu un glas aspru. Domnişoara Hammond trebuie s' se odihneasc'. O dor picioarele.

în cele din urm', ajunser' la locul de unde plecaser'. Kent o invit' pe Karin s' se aşeze şi îngenunche lâng' ea ca s'-i examineze r'nile. înmuie o batist' în apa lagunei şi începu s'-i cureţe zgârieturile. Karin se strâmb' de durere, deoarece sarea din apa m'rii îi producea

usturimi. Totuşi spuse c' acesta era unicul mijloc la îndemân' pentru dezinfectarea r'nilor.

P'rea din ce în ce mai posomorât.

- ... Karin nu poate s' r'mân' aici singur'. O s' stau cu ea.

- Am înţeles, st'pâne.

Roland se agita în jurul aragazului. îi era foame. Deschise o conserv' de fasole şi una de cârnaţi. Karin începea s' se cam sature de meniul acela invariabil. Acum vederea mânc'rii aburinde îi producea greaţ'. S-ar fi mulţumit doar cu câteva fructe proaspete. Cel puţin în seara aceea... Mânc' dou' banane dulci şi lu' o ceaşc' de cafea calduţ'... Nu îndr'zneau s' folosească prea mult aragazul... în cele din urm', cu puterile ref'cute şi relaxat', se întinse cu faţa în sus.

Era unul din momentele cele mai pl'cute ale zilei. Soarele apunea la orizont, dar nisipul era înc' fierbinte

si urma să rămână la fel până spre dimineaţă. Kent îsi întinse pardesiul pe jos si împături prelata, făcând din ea o pernă.

- Ti-am pregătit patul. Culcă-te...

îi vorbea cu un glas blând, ca si cum s-ar fi adresat unui copil. Pe buzele lui apăru umbra unui zâmbet.

- Atunci când dormi, mai uiţi de griji.

Dar Karin se trezi peste o oră. Aruncă o privire în jurul ei. Kent fuma una din ultimele lui ţigări, stând sprijinit de trunchiul unui copac. Privea marea fără s-o vadă, cu trăsăturile feţei încordate. De ce oare nu-si

urma propriul sfat? Un somn profund i-ar fi prins foarte bine...

Era noapte, dar pe cer, acolo unde ultimele raze ale soarelui se scufundaseră în apele întunecate, mai stăruia o dungă de lumină. Deasupra capetelor lor străluceau stelele, ca niste ciorchini de diamante, asezaţi pe o bucată de catifea neagră. în depărtare, valurile se izbeau de stânci îngânând un cântec monoton. Stând cu ochii deschisi, Karin se întreba cât va mai putea dura aventura pe care o trăiau. Fu cuprinsă de un sentiment de derută. Se uită pe furis spre Kent. Avea umerii lăsaţi. Nici măcar nu mai încerca să-si ascundă îngrijorarea.

- De ce nu încerci să dormi? îl întrebă ea în soaptă.

Foarte aproape de ei, Roland începuse deja să
sforăie. Karin nu voia să-l trezească.

- ... Cât este ceasul?

El se întoarse spre ea si se uită la ceas.

- Zece.

- Numai atât?

- Da.

Ea oft' adânc

- Va fi o noapte lung'.

- Se poate, dar probabil c' eşti obosit' dup' excursia de azi. Am fâcut o mulţime de kilometri pe jos!

- Nu m' plâng.

El se aplec' puţin spre ea.

- ... Cum mai stai cu piciorul?

- Acum mi-e mult mai bine. Mi-a trecut durerea. De fapt, nu mai simt nimic.
în ciuda întunericului, ea observ' c' el se încrunt'.
- Ar fi trebuit s' insist.
Deşi mai avea puţine ţigari, el o arunc' pe cea pe care o fuma, consumat' numai pe jum'tate.
- ... Oh, Karin, cum s' facem? Trebuie neap'rat s' te scot de-aici, s' g'sesc un mijloc prin care s' plec'm de pe insula asta.
- Da, dar cum?
Ea se ridic' într-un cot. Glasul îi suna uşor amuzat.
- ... E mai bine aici decât în barc'. Si, cum pe bun' dreptate a remarcat Roland, m'car nici nu risc'm s' murim de foame. Dup' câte se pare, suntem singuri pe insul'.
- Aşa credem noi, dar nu suntem foarte siguri.
Ea arunc' o privire îngrijorat' spre p'dure.
- Cel puţin aşa sper! Nu prea m-aş bucura s' dau nas în nas cu vreun b'ştinaş.
- Totul depinde de...
Ar fi vrut s' adauge c' existau mai multe triburi pe insulele din oceanul Indian, dar se opri la timp.

- Dar nu te temi c-o să te întâlnesti cu vreo populaţie băstinasă, nu-i asa? Ne vor face vreun rău?
- Nu.
începu să-si studieze mâinile crispate asezate pe genunchi.

- ... Ceea ce mă îngrijorează cel mai mult estitu. Esti prea tânără ca să fii pusă într-o astfel de situaţie. în orice caz, cred că ai avea si tu dreptul la puţină intimitate. Aici nu te poţi bucura se asa ceva. Si eu nu pot să fac nimic, sau aproape nimic, ca să te ajut. Dacă eu si Roland ne-am îndepărta ceva mai mult de tine, ai avea senzaţia neplăcută că esti total singură. Si nu am nici dreptul să te las fără protecţie. Asadar, va trebui să trăiesti în compania a doi bărbaţi, doi străini, douăzeci si patru de ore din douăzeci si patru. Ceea ce nu-mi place deloc!

- N-am de gând să mă plâng.

îi zâmbi, după care îsi puse capul pe prelată. Atitudinea lui Kent o mira. Nu si l-ar fi putut imagina niciodată atât de grijuliu faţă de confortul ei...

- ... De altfel, nici tu si nici Roland nu mai sunteţi acum niste străini pentru mine. Am petrecut împreună o noapte întreagă pe o barcă minusculă... Am trăit toţi trei o aventură de neuitat.

El aprobă făcând un semn din cap.

- Din nefericire, asta nu ne rezolvă problemele. Poate nu ne mai consideri niste necunoscuţi, dar esti obligată să trăiesti împreună cu noi. Când vrei să te piepteni, trebuie să împrumuţi pieptenele lui Roland. El poate să se aseze în faţa ta si să se uite la tine cum îţi aranjezi părul.

îsi muscă buza furios. Karin făcu ochii mari de mirare... Kent Willoughby se găsea într-o

stare de agitaţie extremă! Si asta din cauza ei!

Pentru prima oară de când se cunoscuseră, Karin îl vedea pe Kent într-o stare de nesiguranţă totală. Dintr-o dată, părea că devenise foarte vulnerabil si extrem de nefericit... Mergea de la un capăt la celălalt al plajei, frământându-se ca un leu în cuscă. Karin îl privea cu ochii plini de compasiune. El nu părea a fi observat că este urmărit. Avea trăsăturile feţei crispate. în cele din urmă, speriată de tăcerea aceea care devenise stânjenitoare, tânăra gemu usor. Kent tresări.

- îmi pare rău, spuse ea.

Mirat, el rămase nemiscat, apoi se întoarse spre Karin. Ezită puţin înainte de a se apropia de ea.

- De ce?

Ei i se păru că descifrează o anumită doză de furie în vorbele lui.

Ce să-i răspundă? Cum să reacţioneze în toiul nopţii, faţă de omul acela rănit si furios?

- îmi pare rău pentru tine... La bordul *Arianei* totul era în regulă. Nu faci parte din acea categorie de bărbaţi care îsi acceptă destinul fără luptă... La începutul călătoriei, ai făcut în asa fel încât să eviţi femeile. Cu excepţia doamnei Makepiece, bineînţeles, căci cu ea te simţeai în siguranţă. Pe mine mă tratai cu dispreţ. Acum te vezi nevoit să-ţi faci planurile în funcţie de mine, zi si noapte... Doamna Makepiece te-ar fi determinat s-o pornesti înot spre zări necunoscute. Dar eu? Eu ce sentimente îţi inspir?

El o privi îndelung, de parc' nu-i venea s' cread' ce aude, apoi îngenunche în faţa ei.

- Nu ţi se pare c-ai cam luat-o razna?
- N... nu.
- Atunci înseamn' c' eşti prea naiv'. Sau îţi place s' se cread' c' eşti.
- Nici m'car.
- în cazul 'sta...

Cl'tin' din cap, apoi începu s' râd' încet, ca s' nu-l trezeasc' pe Roland.

- ... Acum trebuie s' dormi!

Puse un deget pe pleoapele fetei. Ea clipi. Mâna lui se plimb' pe faţa ei, mângâindu-i apoi pielea fin' de pe gât...

A - Eşti un copil şi copiii trebuie s' doarm' mult... închide ochii.

Ea se supuse.

El o mai mângâie câteva secunde şi apoi oft'.

- ... Dormi!

Capitolul 6

Kent se trezi în zorii zilei. Atunci când Karin deschise ochii, Roland tocmai încerca s' se ridice stângaci într-un cot. Willoughby privea spre orizont. Oare z'rise vreun vapor în dep'rtare? St'pânul lui avusese timp şi fac' şi o baie. Se îmbr'case cu puţinele haine care mai erau în stare bun'. îşi frec' barba, cu un aer gânditor. Roland s'ri în picioare şi se n'pusti spre Kent. Li se al'tur' şi Karin, şchiop'tând uşor.

-Aţi v'zut ceva, domnule? se interes' Roland entuziasmat.

Karin îşi ţinu r'suflarea în aşteptarea r'spunsului lui Willoughby. Si totuşi, ea nu z'rea nici o form' întunecat' la orizont... îşi puse deodat' întrebarea cum s-ar simţi ea în cazul în care Kent ar fi spus c' a v'zut un vapor. Ar fi fost oare uşurat' c' urmau s' pun' cap't acelei aventuri dramatice? Sau dimpotriv' ar fi fost teribil de dezam'git'? îşi petrecu restul zilei meditând la aceast' dilem'.

Dar Kent r'spunse cu un glas aspru şi t'ios:

- Nu, n-am văzut nimic. Nu e nimic de văzut.

Roland dădu din cap dezamăgit.

- în afară de apa mării, constată el posomorât, care se întinde cât vezi cu ochii! Dacă n-am fi dat peste paradisul ăsta de verdeaţă, ne-am fi aflat si acum în derivă.

Kent se întoarse spre servitorul său.

- Mi se pare că în dimineaţa asta ar fi trebuit să explorezi coasta de vest a insulei.

Kent reusea cu mare greutate să-si ascundă iritarea.

- Cred c-ai face mai bine să pregătesti micul dejun si s-o iei din loc, nu-i asa?

Roland se uită la el uimit.

- Bine, domnule.

îi răspunsese pe un ton docil. Se duse repede să se spele în lagună înainte să încălzească mâncarea... Si de data asta trebuiau să se mulţumească cu fasole si cârnaţi, udaţi cu o cafea insipidă.

Karin asteptă să se întoarcă el de la scăldat, înainte să se ducă si ea să se spele. Apoi, relaxată si bine dispusă, se alătură celor doi

tovarăsi de suferinţă care se aflau pe plajă. Pe drumul de întoarcere, rochia i se zvântase, dar, din cauza soarelui si a sării din apa mării, din albastru deschis, aceasta devenise aproape albă. Părul roscat si ud îi încadra chipul delicat. Dormise foarte bine si ochii ei cenusii, pusi în evidenţă de pielea bronzată, îsi recăpătaseră vioiciunea obisnuită.
Kent o întrebă ce-i mai face piciorul rănit. Ea i-l arătă. Era aproape vindecat. îi va rămâne drept amintire după acea aventură, cu o cicatrice lungă pe gleznă...
- Ai avut noroc, îi spuse el.

Facu un pas în l'turi şi o rug' s' se aşeze în faţa lui.
- ... Eşti s'n'toas' tun. Ar fi fost posibil se te infectezi.
Roland se uit' la Karin cu o privire admirativ'.
- Domnişoara Hammond nu numai c' e s'n'toas', dar e şi foarte curajoas', dac'-mi permiteţi s' fac aceast' remarc', domnule. N-am auzit-o s' se plâng' nici m'car o singur' dat'...
Glasul i se însufleţi, pe m'sur' ce-şi continua argumentarea.
- La viaţa mea am avut ocazia s' întâlnesc tot soiul de fete. Dup' p'rerea mea, nici una din ele n-ar fi reuşit s' fac' faţ' acestui naufragiu ca domnişoara Hammond. Ele ar fi bomb'nit, ar fi gemut şi s-ar fi... smiorc'it. Ar fi fost foarte nepl'cut, nu-i aşa, st'pâne? Si pentru dumnea-voastr' şi pentru mine!
Willoughby lu' o banan' şi o cur'ţ' de coaj'

furios.
- Roland, te rog s' ne scuteşti de amintirile astea din trecutul t'u. Nu m' îndoiesc nici o clip' c' ai cunoscut multe femei, dar noi n-avem chef s' te ascuMm... Te rog s' nu mai scoţi o vorb' despre acest subiect! Ne-am înţeles?
Roland protest'.
- Dar nu voiam decât s' subliniez calit'ţile domnişoarei Hammond, domnule, dânsa...
- Am înţeles, Roland. în cazul în care domnişoara Hammond ar fi considerat c' e oportun s' se plâng', asta nu i-ar fi rezolvat problemele. V'ic'reala n-a fost niciodat' de vreun folos cuiva!... dar de ce te înc'p'ţânezi tu s' faci mereu o cafea atât de infect'?
Kent credea c' are motive întemeiate s'-şi doje- neasc' servitorul.

- Lichidul ăsta maroniu si călduţ îmi provoacă greaţă! Si, ca să-si sublinieze afirmaţia, vărsă conţinutul cestii
pe nisip.
Roland îl privi uluit.
- Nu prea vă înţeleg. Chiar dumneavoastră aţi spus mai devreme că văicăreala nu serveste la nimic. Nu e vina mea că e cafeaua proastă. în primul rând că e de o calitate inferioară, si, în al doilea rând, nu îndrăznesc să fierb apa prea mult, din motive de economie. Butelia de aragaz, după părerea mea, stă să-si dea ultima suflare.
Kent binevoi să-si ceară scuze.
- îm pare rău, Roland. Stiu că ţi-ai dat toată

silinţa. Aruncă o privire spre Karin, apoi se întoarse spre el.

- ... Când ţi-ai propus să explorezi si restul insulei? Dacă vrei, pot să caut eu grotele. Tu vei rămâne aici cu Karin.

Privi din nou spre fată. Ea era preocupată în continuare de cafeaua ei.

- ... Cred că stiu unde ar putea fi găsite si sunt mult mai în formă decât tine. Aseară păreai istovit.

Roland nu răspunse imediat. Se mulţumi să înalţe din umeri.

- Cum doriţi, domnule, răspunse el în cele din urmă. Karin se ridică în picioare si făcu câţiva pasi înspre mare,

apoi se întoarse la ei. îi aruncă lui Kent o privire glacială.

- De ce să nu vă duceţi amândoi? le propuse ea. Pot să rămân si singură. Nu mă paste nici un pericol. Nu mi-e frică deloc.

îsi îndreptă umerii, înainte să continue cu indiferenţă prefăcută:

- De altfel, în cazul în care mi-ar răsări în faţă din

senin o hoard' de canibali cu gândul s' m' r'peasc', prezenţa voastr' nu m-ar ajuta cu nimic. Nu sunteţi suficient de dotaţi ca s' faceţi faţ' salbaticilor, nu-i aşa?

Kent p'ru s'-şi recapete ca prin minune buna dispoziţie. O privi îndelung, cu o sclipire maliţioas' în ochi.

- Nu fi chiar atât de sigur'... De fapt, Roland a avut perfect' dreptate s'-ţi laude curajul. E

adev'rat c' nu te-am auzit niciodat' plângându-te de la începutul aventurii noastre. Dar o fat' ca tine nu-şi poate permite s' se sacrifice în felul 'sta. N-o s' le dau voie în nici un caz canibalilor s' te devoreze la micul dejun. O s' r'mân aici şi o s' m' ocup de tine nu numai sub clarul de lun', dar şi în timpul zilei...

Chipul i se crisp' uşor. Karin se simţi tulburat' de vorbele lui.

înarmat cu o bucat' de ciocolat' şi cu un bidonaş cu ap', Roland se declar' gata de plecare. Karin începu s' fac' ordine printre lucrurile r'mase de la micul dejun. Sp'l' ibricul de cafea şi ceştile, apoi le aşez' în lada de metal a b'rcii de salvare.

Dup' ce-şi netezi fusta şi-şi trecu o mân' prin p'r, se uit' dup' Kent. Acesta o privea iscoditor. îşi prelungea pl'cerea savur'rii ultimei ţig'ri... Probabil c' nu va mai fuma mult' vreme de-acum încolo... Se aşezase pe o stânc' încins' deja de razele fierbinţi ale soarelui...

înfrunt' privirea lui Karin, dup' care arunc' restul ţig'rii în mare. Oft' adânc, în'lţ' din umeri resemnat şi se ridic' în picioare.

- Ce-ar fi s' facem o baie? îi propuse el.

Karin simţi c' i se înroşesc obrajii... Pân' acum se

aruncaseră întotdeauna în lagună pe rând... Nu aveau costume de baie. Dar în apă lucrul acesta n-avea nici o importanţă.

Cu ochii scăpărând de viclenie, Kent îi aruncă o provocare:

- Stai liniştită. O să mă întorc cu spatele. în felul acesta o să-ţi poţi scoate cârpa aia căreia tu îi zici rochie. îţi promit să nu intru în apă până ce n-o să înoţi câţiva metri mai departe. De acord?

Ea încuviinţă făcând un semn din cap.

- De acord...

Se ascunse în spatele tufişului, ca în prima zi, şi se dezbrăcă. în clipa în care se aruncă în apă, îl auzi tuşind ostentativ. Ţinea în felul acesta să-şi dovedească buna- credinţă... Karin se lăsă învăluită de mângâierea călduţă a apei şi se întoarse pe spate ca să înoate.

- Ne luăm la întrecere până la recif? îţi dau zece secunde avans.

- Măsura asta de precauţie mi se pare inutilă. N-am nevoie de ea, îi răspunse ea râzând.

Abia termină de vorbit, că o şi luă din loc cu viteza fulgerului.

Kent era un înotător desăvârşit, aşa că ajunse la recif înaintea ei. Se opriră pentru câteva minute, ca să asulte valurile care se izbeau de stânci. Picăturile de apă străluceau sub soarele orbitor ca o pulbere de diamante. Admirară îndelung toate culorile curcubeului pe care le reflectau...

Karin îşi lăsă trupul să plutească pe apă, bucurându-se de acele momente unice. Niciodată nu mai fusese atât de fericită. în laguna aceea liniştită nici cel mai slab înotător nu s-ar fi putut îneca. Cel puţin aşa credea ea... Dou'zeci de minute mai târziu simţi o

furnic'tur' ciudat' la piciorul stâng. La început crezu c' era vorba despre o meduz'. Dar dup' aceea, înţep'turile se propagar' de-a lungul întregului picior, care începu s'-i amorţeasc'... Speriat', Karin strig' spre Kent:

- Mi s-a pus un cârcel!

El fu lâng' ea într-o clipit'.

- Poţi s' ajungi la plaj'?

- D... da, cred c' da...

Dar vorbele îi murir' pe buze. Kent îi ordon' s' se agaţe de gâtul lui... fâr' s'-l bage la fund, dac' era posibil... şi o târî dup' el pân' la plaj'. Acum piciorul stâng îi provoca o prea mare suferinţ' ca s' se mai poat' sprijini pe el, iar în piciorul drept simţea o durere ascuţit'. Mai târziu îşi va aminti vag c' el o aşezase cu grij' pe nisipul auriu, dup' care disp'ruse pentru câteva momente. Se întoarse îmbr'cat şi începuse s'-i maseze picioarele. în ciuda cldurii sufocante, ei îi cl'nţ'neau dinţii de frig. Kent o acoperi cu haina lui.

- Ai stat prea mult în ap', îi spuse el cu asprime în glas. După excursia de ieri, ar fi trebuit s' te odihneşti mai mult. îţi sunt obosiţi muşchii.

Culoarea îi revenea treptat în obraji. îşi rec'p'tase în sfârşit controlul asupra ambelor picioare. îi mulţumi lui Kent pentru gestul lui. Acesta o privea intens, întârziind îndelung asupra umerilor ei goi. Ea îşi strânse mai bine haina în jurul trupului. Kent nu se mai uit' la ea, dar nu- şi ceru scuze pentru c' fusese indiscret.

Ea roşi puternic.

-Vrei o gură de coniac? îi propuse el cu o voce sovăitoare. E în lada de metal... Stii tu, în trusa de prim ajutor.

Ea scutură din cap.

- Nu, mulţumesc. Mă simt foarte bine.

- Altădată să fii mai prudentă. Nu esti deloc rezistentă, nu-i asa?

Ce voia oare să spună? Se gândea cumva la un lucru anume?

- Dacă vrei să te îmbraci, fă-o acum. Mă duc să fac cafea. O să te chem când o să fie gata.

Redevenise dintr-o dată rezervat si distant.

- Nu prea mă pricep, dar oricum, măcar va putea fi băută.

- Mă duc să mă îmbrac.

Se ascunse repede în spatele tufisului, care devenise un fel de „vestiar” al originalului lor apartament... Cu mâinile tremurând, îsi puse rochia si-si legă curelusele sandalelor scâlciate. îsi revenise complet de pe urma emoţiei cauzate de imprudenţă. Altceva o deranja. Era un sentiment nedefinit, incontrolabil... Nu putea uita privirea lui Kent, atunci când ochii lui se opriseră asupra umerilor ei goi. Simţea că îi ard obrajii...

îi venea s-o ia la fugă si să se ascundă undeva, la celălalt capăt al insulei. Dar nu făcu nimic. Prefăcându-se calmă, se întoarse lângă aragazul de voiaj care, spre disperarea lor, nu vru cu nici un chip să se aprindă timp de vreo zece minute. în cele din urmă, Karin înţelese cum să-l facă să funcţioneze. Aseză deasupra

acestuia un vas cu apă potabilă. în spatele ei, Kent nu se putu abţine să observe ironic:

- Din punct de vedere fizic nu esti prea rezistentă, în schimb esti foarte inteligentă, nu-i asa? Sau poate ai doar niste mâini îndemânatice.

El începu să-i studieze mâinile. îi cercetă atent forma degetelor si oasele fragile de la încheieturi. Privirea lui înaintă de-a lungul braţului, apoi se opri la obrajii ei înrosiţi, după care întâlni cenusiul ochilor ei frumosi. Pe buze îi apăru un zâmbet straniu.

- Esti într-adevăr încântătoare, Karin. Uneori regret că nu sunt pictor.
- în momentul de faţă cred că nu ţi-ar fi de nici un folos, îi răspunse ea.

Jenată, începu să-si facă de lucru pe lângă aragaz, până când fu cât pe ce să-l răstoarne.

- ... Nu ai materialele necesare.
- Ai perfectă dreptate.
- De altfel, as putea să-ţi propun mii de alte subiecte mult mai interesante într-un paradis ca cel în care ne aflăm.
- îţi place pe insula asta?

Kent se aseză pe vine si răsuci o frunză în formă de ţigară. Karin se întrebă dacă nu cumva avea de gând s-o fumeze...

- Mie? Nu!
- Nu te simţi bine aici?

O privi cu ochii mijiţi, apoi continuă:

- Mie ar putea să-mi placă aici, dar în alte împrejurări. în afară de cazul în care nu ai un suflet de om primitiv, este cam greu să te

adaptezi la un mediu lipsit de orice confort.

-Deh... Da... E posibil.

-Nu pari prea sigur'.

Ea în'lţ' capul spre el, mirat'.

-Ba da!

-Nu ţi-e fric'? Condiţiile astea primitive ar putea da naştere şi la reacţii primitive... Asta nu te nelinişteşte?

-Nu... nu înţeleg.

îşi f'cea în continuare de lucru în jurul aragazului. Kent întinse mâna şi o sili s' stea pe loc. Apoi deşi se str'duiser' din r'sputeri s'-l aprind', el sufla în flac'ra alb'struie şi zâmbi ciudat.

-Prefer s' evit producerea orc'rui accident, îi spuse el, în loc de alt' explicaţie.

Kent se ridic' în picioare. Karin se ridic' şi ea. Privirile li se înfruntar'.

-Ţi se întâmpl' s'-ţi mai aminteşti din când în când de seara aceea tragic' de la bordul *Arianei* când am încercat s' te s'rut?

Ea d'du din cap, dar din nefericire, obrajii roşii şi privirea înceţoşat' o d'dur' de gol.

-Nu, spuse ea.

-Eşti o mincinoas'.

Deodat', el îşi l's' capul pe spate şi izbucni în râs.

-Dac' am putut face aşa ceva la bordul acelei nave, sub ochii doamnei Makepiece - c'ci mai târziu ne-a dezv'luit c' v'zuse totul - într-un mediu cât se poate de civilizat, m' întreb de ce n-aş încerca s-o fac din nou? în definitiv, acum ne cunoaştem mult mai bine...

Doar ai dormit liniştit' în braţele mele de câteva ori.

îi zâmbi ciudat. Privirea lui îi exprima f'r' cuvinte

intenţiile. Karin se simţi copleşită de ruşine şi groază.

- Pe vapor n-am fi reuşit să mai încercăm încă o dată... Doamna Makepiece ar fi insistat să anunţe în mod oficial logodna noastră. Fără îndoială, căpitanul ar fi propus după aceea să oficieze ceremonia în cabina lui. Dar aici, în paradisul ăsta de verdeaţă, cum spui tu, nu ne împiedică nimic să aprofundăm relaţia noastră. Nu crezi?... Mai ales că Roland lipseşte...

îngrozită, tânăra încercă să se retragă, dar Kent o reţinu râzând. Aşa cum făcuse şi mai înainte, o apucă de umeri şi o lipi de pieptul lui. Se simţea în braţele lui ca o prizonieră. Se sufoca de furie.

- Nu mă pivi aşa, protestă el cu o privire ironică în ochi... Nu mă port deloc anormal. Dimpotrivă, acţionez în modul cel mai firesc din lume. Dacă n-ai fi vrut şi tu, atunci ar fi trebuit să refuzi să înoţi cu mine adineauri... Roland fiind plecat să exploreze insula, nu mai e nimeni de care să te jenezi!

Cuprinsă de o spaimă incontrolabilă, Karin începu să se zbată. îl lovi furioasă în piept. în loc de răspuns, Kent o imobiliză prinzând-o de încheieturile mâinilor şi o sili să-şi înalţe capul spre el... simţea că în secundele următoare avea să fie făcută fărâme! O dureau îngrozitor oasele... Dar ceea ce o înnebunea cel mai mult

era ideea că nu mai avea nici o scăpare.

Zâmbind satisfăcut, el îi strivi buzele cu gura lui. O senzaţie de disperare puse stăpânire pe întreaga ei fiinţă... Disperare amestecată cu dezgust. Apoi, deodată, el îi dădu drumul şoptindu-i la ureche:

- Eşti atât de frumoasă, atât de dulce... Eşti adorabilă.

Am avut ocazia s' s'rut multe femei în viaţa mea dar n-am simţit niciodat' atâta... bucurie şi pl'cere.

Spre disperarea ei, Karin se trezi deodat' aruncându-se în braţele lui. Buzele lui Kent le atinser' pe ale ei cu o mare tandreţe.

- Aşa te vreau, fetiţa mea cu p'rul roşu... Nu te mai zbate ca o tigroaic'. Fii femeie. Avem amândoi multe s' ne d'ruim şi s' înv'ţ'm unul de la altul. Si de data asta îţi interzic oficial s' m' mai p'lmuieşti!

Karin nu-l p'lmui, dar peste câteva secunde reuşi s' se elibereze din braţele lui. începu s' alerge, orbit' de lacrimi de umilinţ'. Se îndrept' spre p'dure. Kent o urm'ri cu privirea, uşor mirat.

- Karin, nu înţeleg de ce reacţionezi aşa... Credeam c' începem s' ne pl'cem unul pe altul.

Se lu' dup' ea.

- Karin! Karin! întoarce-te!

Distanţa dintre ei se micşora rapid. Plaja cu nisip fin urca uşor în pant', pân' la prima centur' de verdeaţ'. Tân'ra era în picioarele goale, dar alerga cu graţia şi agilitatea unei c'prioare, împins' de dorinţa de a sc'pa de el.

Dar Kent o ajunse curând din urm'. O opri chiar în momentul în care era gata s' se loveasc' de un buştean ivit în calea ei. Se r'suci spre el gâfâind, gata de confruntare. El o apuc' de umeri şi o scutur' cu blândeţe.

- Karin... Ce e cu tine? N-am de gând nici s' te m'nânc şi nici s' abuzez de tine.

Zâmbi am'rât.

- ... M-am gândi doar c' venise momentul s' ne

cunoastem ceva mai bine. în mod vădit, tu nu esti de aceeasi părere. în cazul ăsta, crede-mă că n-o să te silesc să faci nimic împotriva voinţei tale!

Ea îsi înălţă usor capul spre el ca să-i poată vedea ochii verzi. El părea că se amuză, constatare care pe ea o tulbură profund. Cum putea să-i ardă de glumă după sărutul acela pătimas, care nu semăna deloc cu cel de pe *Ariane* si care pe ea o emoţionase atât de puternic? Se lăsase doborâtă de propria-i slăbiciune când se agăţase disperată de el. Asa cum nu se va mai întâmpla niciodată.

„Niciodată", repetă ea în gând.

Sprijinindu-se cu spatele de un palmier, Karin îl respinse cu un gest brutal.

- Nu stiu la ce te referi atunci când spui „să învăţăm să ne cunoastem mai bine". După ce vom părăsi această insulă, probabil că n-o să mai avem niciodată ocazia să ne întâlnim.

- Ai perfectă dreptate.

- Dacă ar fi fost prietena ta Sarah, bănuiesc că n-ai fi încercat să profiţi de situaţie, nu-i

asa?

Nu-si putea explica de ce rostise numele acela. Dar acum era prea târziu ca să mai dea înapoi. Chipul lui Kent se crispă, iar ochii i se umplură de furie si dispreţ. De câte ori îl văzuse oare arătând astfel la bordul *Arianei?*

- Evident că nu, recunoscu el.

- în căzul ăsta...

îsi umezi buzele cu vârful limbii. Se simţea umilită si dezorientată. Era în joc fericirea ei.

- ... Dat fiind c' nu m' cunoşti atât de bine ca pe Sarah, de ce m' tratezi de parc'... de parc'...

Fraza r'mase neterminat'.

- îmi pare r'u, nu prea înţeleg unde vrei s' ajungi. Sarah Montague este o prieten' minunat'. Ne cunoaştem de foarte mult' vreme. Ţi-aş fi recunosc'tor dac' pe viitor vei evita s'-i mai rosteşti numele. Evident, dac' asta nu te deranjeaz'...

Continu' pe un ton mai ridicat:

- ... Oricum, discuţiile despre doamna Montague nu vor rezolva problema noastr', nu crezi?

Lui Karin nu-i venea s'-şi cread' urechilor. Subliniase el într-adev'r cuvântul „doamna”?

- Aşa este.

- Ei bine...

P'rea c'-şi st'pâneşte cu mare greutate furia.

- ... Atunci de ce te înc'p'ţânezi s-o aduci mereu în discuţie? Femeia asta nu te priveşte absolut deloc... n-are nici o leg'tur' cu viaţa ta

de pe insul'! Dac' n-ar fi aşa, aş putea înţelege înd'r'tnicia cu care-i pomeneşti mereu numele. Dar tu n-ai întâlnit-o niciodat'. Nu ştii cine este! De altfel, dac' ai fi cunoscut-o ai fi înţeles c', naufragiat' sau nu, ea ar fi evitat s' alerge de colo-colo cu picioarele goale şi cu p'rul ciufulit. Sarah ar fi avut prezenţa de spirit s'-şi ia o poşet' şi o trus' de toalet' înainte s' p'r'seasc' vasul. Aşa este ea... mereu calm' şi serioas'. N-am v'zut-o niciodat' nemachiat' şi nepiept'nat'. E întotdeauna st'pân' pe sine... în cazul în care un b'rbat ar fi încercat s-o s'rute împotriva voinţei ei, pot s' te asigur c' nu l-ar fi p'lmuit şi n-ar fi

luat-o brusc la sănătoasa. S-ar fi mulţumit să-i adreseze doar o privire. Si crede-mă, o singură privire ar fi fost de ajuns!

Karin se simţea umilită. Kent o jignise din nou, cu o cruzime nemaiîntâlnită... îi era greaţă.

- Sunt încântată de ceea ce aud, îi răspunse ea aproape în soaptă.

Nu-si mai adresară nici un cuvânt până la întoarcerea lui Roland, care se petrecuse mult mai curând decât prevăzuseră. Din fericire... Tăcerea dintre ei devenise insuportabilă după o vreme. Acesta ţâsni dintre tufisuri si începu să alerge spre ei făcând semne cu mâna. Kent îi iesi în întâmpinare.

- Le-am găsit! strigă el entuziasmat. Un sir de grote perfect uscate. Ne vor servi drept adăpost la următoarea furtună. Propun să ne instalăm acolo încă de pe acum, stăpâne...

Era atât de mulţumit de el.

- ... Credeţi-mă!

îsi înclină puţin capul, uluit.

- ... Aveţi un aer ciudat, domnule. Aţi avut o dimineaţă grea? Sper că n-aţi văzut nimic anormal. O hoardă de canibali, de exemplu... Nu e tocmai momentul potrivit ca să cădem în mâinile lor. Am găsit o locuinţă pentru noi si domnisoara Hammond va avea o cameră separată! Si un vestiar, dacă doriţi...

Chipul i se lumină de un zâmbet.

- ...Si fără nici urmă de umezeală. E formidabil!

Kent nu părea deloc impresionat de descrierea lui
entuziastă.

- Roland, dacă-ţi place să dormi acolo, n-ai decât. Eu

prefer s' m' culc sub cerul liber şi o voi face pân' când providenţa ne va veni în ajutor. Dac' domnişoara Hammond doreşte s' se instaleze în grot', eu o s-o încurajez din toat' inima. Roland, te sfătuiesc s' dormi în dreptul intr'rii ca s-o aperi de orice ar putea s-o deranjeze din somn.

Roland era nedumerit. De ce era atâta am'r'ciune în glasul st'pânului s'u?

- Dumnezeule mare! Sper c' n-aţi z'rit prin preajm' vreun canibal!

- N-am observat nimic neobişnuit... De fapt, n-am v'zut pe nimeni... în afar' de domnişoara Hammond, de când ai plecat.

Roland c'zu pe gânduri.

- înţeleg, domnule.

Ceva mai târziu, când începuse deja s' se însereze, st'teau toţi trei în jurul unui foc de lemne. Aragazul nu mai voise s' se aprind'. Fuseser' nevoiţi s'-şi preg'teasc' mâncarea pe maşina aceea de g'tit improvizat'. Kent fuma posomorât, dar nu una din ţig'rile lui obişnuite pentru c' le terminase deja, ci o frunz' r'sucit' şi uscat' la soare, care r'spândea o arom' pl'cut'. Dar cu toate astea, el nu p'rea s'-i aprecieze prea mult gustul.

Roland îşi cunoştea bine st'pânul, aşa c' nu mai aduse vorba despre instalarea lor în grote.

Stând ceva mai departe de cei doi b'rbaţi, Karin încerca zadarnic s' fac' abstracţie de prezenţa acestora. Era aşezat' cu picioarele îndoite la piept şi b'rbia sprijinit' pe genunchi şi medita. Oare vor mai fi salvaţi vre-

odată? Va veni cineva să-i caute pe insula aceasta pierdută? Era imposibil să rămână aici la nesfârsit. Doar trăiau în secolul douăzeci! Existau peste tot televiziune, radio, radaruri... Dar pentru asta era nevoie de timp. Ce se va întâmpla cu ei trei dacă asteptarea se va prelungi? Cum vor evolua relaţiile dintre ei?

Roland nu risca să se schimbe prea mult. Cu firea lui veselă si optimistă, acesta exploata cât putea mai bine situaţia în funcţie de evenimente. Trăia de pe o zi pe alta. Karin avea încredere în el. Putea să conteze pe el în momentele cele mai dificile.

Kent pufăia din ţigara lui artizanală. Părea trist. Privea peisajul din depărtare, fără să-l

vadă. Marea albastră se întindea la nesfârsit. La orizont, cerul era brăzdat de sclipirile violete si portocalii ale asfinţitului. Niciodată până atunci nu-l mai văzuse atât de posomorât. Sprâncenele încruntate, fruntea încreţită... O barieră de neînvins se ridicase între ei. Barba deasă si lungă îi dădea un aer si mai înfricosător decât de obicei. Karin se simţea stingherită de prezenţa lui.

Chiar în dimineaţa aceea o acuzase că nu acorda suficientă atenţie felului cum arată. Părea s-o considere fie proastă, fie naivă pentru că nu se gândise să-si ia o posetă, sau măcar trusă cu toate fleacurile ei femeiesti... Ca si cum ar fi avut timp să-si pregătească o geantă de voiaj cu care să plece în weekend! Uita că, dacă el n-ar fi insistat atât să fugă de incendiu, acum ar fi instalată din nou confortabil în cabina ei... Doamna Makepiece s-ar afla în încăperea alăturată ca s-o apere. Acolo cel puţin ar fi putut să se gândească la viitor într-un mod mai optimist...

De fapt, habar n-avea ce se întâmplase cu doamna Makepiece... Hainele... Peste dou' zile nu va mai r'mâne nimic din rochia ei... P'rul i se asprise de la soare şi apa de mare, iar trupul îi era plin de zgârieturi... Era silit' s' tr'iasc' lâng' un om arogant şi autoritar... Acelaşi care, la bordul *Arianei,* avusese tupeul s-o compare cu încânt'toarea Sarah Montague...

Prezenţa ei i-ar fi desf'tat ochii lui Kent în orice moment al zilei. Ea ar fi fost suficient de

înţeleapt' ca s'-şi ţin' gura... Cât îl mai comp'timea pe bietul Kent! De ce oare nu se g'sea pe insula asta pierdut' în imensitatea oceanului Indian, în compania iubitei lui prietene? în schimb, se vedea nevoit s-o suporte pe neînsemnata domnişoar' Hammond, o fat' oarecare care se urâţeşte pe zi ce trece şi care îşi permite s'-i refuze avansurile!

El o dorea pentru c' se plictisea. în paradisul acela izolat, zilele erau lungi şi triste... Ce se va întâmpla oare cu ei trei dac' situaţia aceea se va prelungi la nesfârşit?

Se ridic' în picioare. F'r' s' se uite spre cei doi b'rbaţi, o lu' pe drumul spre mare. Valurile mângâiau nisipul auriu. Cântecul oceanului, monoton şi cadenţat, leg'na în ritmul lui lent insula la c'derea nopţii. Pe cer str'luceau primele stele.

Domnea o linişte adânc'. La ora asta, atmosfera era întotdeauna destul de agitat'. în general, Karin evita s' se dep'rteze prea mult de cei doi, fiindu-i team' s' r'mân' singur' pe înserat. Dar acum totul îi era indiferent. Merse pe malul apei cu pas vioi. Poate se va r't'ci... şi va fi nevoit' s'-şi petreac' noaptea singur'... Dar nu-i p'sa ce urma s' se întâmple. Voia s' viziteze grotele lui

Roland înainte de a se face prea întuneric. Era posibil să se hotărască să rămână acolo... Tresări în momentul când auzi frunzele de palmier fosnind, miscate usor de briză. în depărtare, valurile se izbeau în continuu de

recif...

Roland o strigase ca să stie unde se află, dar ea nu-si dăduse osteneala să-i răspundă. Mergea în continuare foarte repede, ca si cum ar fi ţinut să fugă de cei doi bărbaţi. Kent o strigă si el, cu o voce mai aspră decât cea a servitorului său. Voia să stie cu orice preţ unde avea de gând să se ducă. O ajunseră în sfârsit din urmă, abia trăgându-si sufletul. Karin avea impresia că trăieste unul din acele cosmaruri în care cel care visează e urmărit de o forţă necunoscută, fără să aibă posibilitatea de a scăpa în vreun fel de pericol.

- Karin!

Kent puse brusc mâna pe umărul ei si o sili să se întoarcă cu faţa la el. Cu ochii plini de teamă, ea ridică încet capul spre el. Expresia de pe chipul lui Kent se schimbă imediat. îi vorbi pe un ton aspru, dar si îngrijorat.

- Mare zăpăcită mai esti! Ai un aer îngrozit. Te-ai speriat de tine însăţi.

- Dă-mi drumul! exclamă ea cu o voce înăbusită.

în ciuda protestelor ei, Kent o trase spre sine.

- Dă-mi drumul!

- Nu înainte de a-ţi asculta explicaţiile. De ce ai fugit în felul ăsta?

Si continuă pe un ton ironic:

- ... Sper că nu te-am speriat!

- Te urăsc!

El îi mângâie părul mătăsos cu vârful degetelor. Apoi îsi plecă încet capul spre ea...

- Nu prea cred, îi răspunse el cu un glas scăzut.
Noaptea, acea minunată noapte tropicală, se pogora
asupra lor. îi învălui ca o imensă pelerină de catifea neagră. Karin începu să se zbată cu furie. îi era frică... Dar Kent nu-i dădu drumul din braţe. Probabil se temea că n-o va mai găsi, dacă reuseste să scape. Rămase tăcut câteva clipe, apoi vorbi calm si convingător. Nu voia s-o intimideze.
- Karin... Vreau să-mi cer iertare pentru cele petrecute azi-dimineaţă. M-am purtat ca o brută, sunt constient de asta. Sunt un bădăran. Am întins prea mult coarda...
- M-ai acuzat că nu stiu să mă îmbrac! exclamă ea revoltată.
îsi înăbusi un oftat si-si puse capul pe umărul lui.
- Fetiţa mea...
Glasul i se înduiosă si începu să râdă.
- ... Dacă am afirmat asa ceva, am făcut-o din spirit de apărare. Si eu simt că sunt urât cu barba asta...
îi mângâie bărbia.
- ... Esti adorabilă, încântătoare, asa cum esti. O nimfă graţioasă cu pielea bronzată si părul rosu.
O privi drept în ochi.
- ... As simţi o plăcere imensă să te privesc, chiar dacă rochia ţi s-ar rupe puţin. Poate chiar mai mult... De fapt acesta este un atu specific feminin. Si în plus, tu nu trebuie să suporţi disconfortul unei bărbi ţepoase! Nu risti

să semeni din ce în ce mai mult cu Robinson Crusoe. Atunci când îţi va creste până la glezne, vei fi comparată

cu o siren', nu cu un om al cavernelor! Ah!... Dragul de Roland cu grotele lui...

Uluit', Karin îşi d'du capul pe spate şi se uit' la faţa lui. Afar' era înc' destul' lumin'. I se p'ru c' z'reşte în ochii lui verzi o sclipire nou' care denota o mare bun'tate sufleteasc'.

- Asta... asta te deranjeaz'?... Barba?

- Evident.

- Si mai suferi şi din cauz' c'-ţi lipsesc ţig'rile.

- Cuvântul „lips'” nu m' sperie.

- Atunci ce te sperie pe tine?

- Faptul c' te-am f'cut s' suferi azi-dimineaţ'... f'r' nici un motiv întemeiat.

îşi plimb' degetele pe gâtul fetei.

- Eşti atât de delicat', Karin. Atât de delicat' şi atât de curajoas'. Nu te-ai plâns nici m'car o singur' dat' de când a început aventura asta tragic'. N-ai f'cut nici un gest deplasat. Roland îţi admir' puterea. Ca şi mine, de altfel...

- Ca şi tine?

El o strânse şi mai tare în braţe. Urmar' câteva secunde de t'cere. Apoi el vorbi, cu o voce blând' şi tandr'.

- Karin, pân' acum te-am s'rutat de dou' ori. în ambele cazuri, n-avem nici un drept s-o fac. Nu ştiu ce gândeşti tu despre mine. Dup' toate aparenţele,te sperii foarte uşor. Cred c' m' eviţi pentru c' ţi-e fric' de mine.

Pe buzele lui ap'ru un zâmbet forţat.

- La început recunosc c' m-am purtat cam agresiv. A fost o idee stupid' şi inutil'... Dar acesta a fost un mod de a m' autoap'ra. L-am folosit, ca pe o armur'. M-am

obisnuit să procedez asa ca urmare a multor experienţe de viaţă nefericite. Sunt posesorul unei averi importante. A trebuit să mă lupt cu greutăţile vieţii încă de tânăr. Am înţeles foarte repede că riscam să mă însor cu o femeie interesată numai de contul meu din bancă.

- înţeleg.

Kent rămase cu privirea pironită în gol. Deodată, tresări.

- Bun... Mai trebuie să continuu? Esti curioasă să-mi cunosti mai bine trecutul? Sau povestile mele te plictisesc de moarte? Aici nu-ţi pot oferi nici o probă. Ai fi nevoită să mă crezi pe cuvânt... Si te asigur că o tânără inocentă ar avea de ce se îngrozi. Totusi, zilele trec una după alta si se aseamănă între ele. Iată-ne obligaţi să trăim împreună o anumită perioadă de timp. Am fi putut foarte bine să fim atrasi irezistibil unul de altul încă de la prima vedere... Probabil că ţi s-ar fi părut nedrept. Dacă vrei, poţi să mă respingi. Dar vreau să-ţi mai spun că simţeam o dorinţă nebună să te sărut azi-dimineaţă. Speram, cu ocazia asta, să-ţi sterg din memorie amintirea neplăcută pe care ţi-a lăsat-o primul nostru sărut, de la bordul *Arianei.* Mă ierţi?

îi privi intens chipul în căutarea unui răspuns afirmativ.

Karin se mulţumi să dea din cap. Kent putea să interpreteze acest gest cum dorea. Dar el nu era linistit pe deplin.

- ... Repetiţia e mama învăţăturii, spune un proverb. Un lucru făcut a treia oară iese mai bine decât prima dată... dacă te voi săruta din nou, o vei lua iar la sănătoasa? Sau vrei totusi să oferi o sansă prieteniei noastre?...

Cuvintele îi murir' pe buze. De fapt, acum ei nu-i mai p'sa de nimic. Era hot'rât s'-şi asume orice risc. Gura lui înfometat' o c'ut' pe cea a lui Karin. Ea nu-i opuse nici o rezistenţ'. Cuprins' brusc de un adev'rat vârtej p'timaş, ea se ag'ţ' de gâtul lui Kent, cedând fâr' s' vrea propriei sale sl'biciuni.

în toiul nopţii tropicale, se bucurar' îndelung de deliciile pasiunii lor reciproce. La mare distanţ' de ei, Roland se aşezase în faţa focului aproape stins, încercând în zadar s'-l învioreze cu nişte crenguţe uscate.

în cele din urm', Kent îi d'du drumul din braţe. Karin avea impresia c' începând din clipa aceea ea nu va mai fi deloc ca înainte ... Nu, nu va mai fi niciodat' aceeaşi. Toat' viaţa îi va fi influenţat' de acum încolo de farmecul magnetic al acestui om. Va fi sclava lui cea mai supus'. Nu se va mai plânge niciodat', dac' nu le va veni nimeni în ajutor, pentru c', o dat' întorşi în lumea civilizat', va fi privat' de acele clipe de extaz. Pentru prima oar' de la începutul aventurii lor, îi mulţumea destinului c' o aruncase în braţele lui Kent Willoughby.

Dar de aici şi pân' la a-l considera

îndr'gostit de ea mai era... De altfel, acest cuvânt înc' nici nu fusese rostit...

Dup' ce-şi rec'p't' graiul, Kent oft' adânc:

- Draga mea...

îi mângâie p'rul m't'sos cu o mân' tremurând'.

- Oh, Karin... Abia acum înţeleg de ce nebunul acela de Tom Paget se ţinea dup' tine peste tot. Aştepta un cuvânt din partea ta... O încurajare. La bordul *Arianei* îl dispreţuiam, ba chiar îl uram. în seara asta simt numai mil'

pentru el. Pe el nu l-ai sărutat niciodată ca pe mine acum.

O depărtă puţin si o privi în ochi.

- ... Am dreptate sau nu?

Cum putea să-si închipuie asa ceva? Nici măcar în vis nu se gândise să-l sărute pe Tom Paget cu atâta patimă...

- Evident că da! îi răspunse ea indignată.

El oftă usurat si o luă din nou în braţe. Karin îi simţi răsuflarea caldă pe gât.

- Ni se întâmplă lucruri foarte ciudate, Karin. Dacă am fi rămas la bordul *Arianei,* probabil că evenimentele n-ar fi luat o asemenea întorsătură. Ar fi fost posibil să-l fi ales pe Tom Paget.

- Si tu?

- Habar n-am. Pe mine mă chinuieste o durere de foarte multă vreme...

- O durere?

- O să-ţi povestesc altă dată.

- E cumva în legătură cu ...

Era pe punctul de a pronunţa cuvântul

interzis... Sarah... când în spatele lor se auzi un zgomot. Speriată, Karin se ghemui la pieptul lui. Nu reuseau să-si dea seama ce anume producea acel sunet neobisnuit.

- Nu e nimic, draga mea.

O strânse si mai tare în braţe si-i atinse gâtul cu buzele.

- ... Sunt aici, lângă tine. Nu ţi se poate întâmpla nimic rău. Oricum, probabil că a fost vreo pasăre sau vreo maimuţă. Atâta timp cât nu ne varsă o ploaie de nuci de cocos în cap, n-avem de ce ne teme.

Karin căzuse pe gânduri. Trăia oare în vis sau în realitate? Nu cumva îi juca imaginaţia o festă? Era atât de

fericit'! N-avea decât s' plou' şi cu nuci de cocos! îi era total indiferent...

Luna se în'lţase pe cer. Karin îşi d'du capul pe spate ca s' poat' cerceta faţa lui Kent.

- Kent...

- Da, draga mea...

- Nu te-ai gândit, la început... Vreau s' spun... Nu ţi-am displ'cut prea mult atunci când ne-am întâlnit prima oar', nu-i aşa?

- Evident c' nu, prostuţ' mic' ce eşti.

- Eu... eu cred c' m-ai pl'cut imediat.

- Serios?

în ochii lui verzi ap'ru o und' de r'utate.

- ... A pl'cea e un cuvânt cam vag, dar cred c' înţeleg ce vrei s' spui. Ai avut dreptate s' m' ur'şti dup' aceea. M-am purtat ca un b'd'ran. Acum ne cunoaştem ceva mai bine, aşa c' pot s'-ţi m'rturisesc ceva: îmi f'cea o deosebit'

pl'cere s' te enervez.

- Oh, nu! exclam' ea.

Se pref'cu sup'rat'. Simţea cum degetul lui Kent îi mângâia uşor obrazul.

- Nu-ţi fie team', draga mea. Nu sunt un monstru... Dar observ c' te enervezi foarte uşor, la cea mai mic' provocare. Ochii ţi se m'resc de indignare. încet-încet, a început s'-mi plac' aerul t'u ofensat, ca şi obrajii înroşiţi, ca ai unei şcol'riţe stângace. Eşti atât de frumoas' când roşeşti, îngerul meu... în ziua de azi e un lucru cam rar...

- Ah, da?

Nu era deloc m'gulitor...

- Da. Si poţi să fii sigură că am ştiut imediat că ai un temperament focos, datorită părului tău roşu.
- Dar ai şi tu câteva şuviţe de aceeaşi culoare.
- Stiu. Probabil că ăsta e şi motivul pentru care ne place să ne certăm... chiar şi atunci când nu prea avem chef s-o facem. Si e posibil să continuăm în acelaşi stil. Toată viaţa, dacă o să rămânem pe insula asta.

Karin deveni brusc serioasă.

- Doar n-o să fim la nesfârşit prizonierii acestui paradis, nu-i aşa?
- Nu. Ca să fiu sincer, nu cred. Asta s-ar fi putut întâmpla în urmă cu cincizeci de ani.
- Dar, după părerea ta, vom fi salvaţi curând.
- Eşti chiar atât de nerăbdătoare să-ţi reiei legăturile cu lumea exterioară?

Ea desluşi o nuanţă de dispreţ în glasul lui.

- Eu nu-ţi sunt de ajuns?
- Ba da... In loc de răspuns, ea îi oferi buzele senzuale şi fierbinţi. Kent gemu înăbuşit şi o strânse şi mai puternic în braţe. Karin abia mai putea respira.
- Dar dacă, din nefericire, nu vom reuşi să plecăm prea curând de aici, cred că vom fi siliţi să renunţăm la jocul ăsta periculos.
- De ce?

Ea se înroşi până în vârful urechilor. El o fixă cu o privire acuzatoare. Karin ar fi făcut probabil mai bine să-ţi ţină gura.

Kent oftă adânc.

- Draga mea... Pe de o parte ar însemna să abuzez de răbdarea ta...

- Dar dac' eu sunt de acord?
- Ar fi o copil'rie.

îi ar't' cu mâna insula pustie. T'cerea îi înconjura din toate p'rţile.

- ... Pe de alt' parte, s-ar putea s' regreţi dup' ce te vei întoarce în lumea civilizat'...
- Tu ai spus-o, nu eu. Pentru c', deocamdat', eu nu sunt de aceast' p'rere.

El îi zâmbi. Dinţii lui albi sticlir' în întunericul nopţii.

- Eşti sigur'?
- Absolut.

Atunci Kent p'ru c' se transform' radical. Zâmbetul îi disp'ru de pe faţ'. îşi vârî mâinile în buzunarele pantalonilor şi începu s' m'soare în lung şi-n lat poiana în care se g'seau.

- în cazul 'sta, sunt nevoit s'-ţi aduc un alt argument, care sunt sigur c' nu-ţi va pl'cea

deloc. Nu e bine s' te joci cu focul. E foarte periculos.

- Ce... ce vrei s' spui?

Dar în cele din urm' înţelese şi se albi brusc la faţ'.

- în... înţeleg, îng'im' ea.

Kent se întoarse spre ea.

- Vezi c-am avut dreptate?

El îşi rec'p'tase tonul blând, dar, dup' ce o respinsese, nu mai f'cu nici o încercare s-o ia din nou în braţe.

- în anumite privinţe, eşti cu adev'rat o copil', Karin. Eşti singura femeie de pe insul', iar eu sunt unicul b'rbat care ar putea reprezenta o ameninţare pentru tine. îmbr'ţiş'rile sub clar de lun' sunt

emoţionante si plăcute, dar ar fi mai bine să ne oprim aici. Va trebui să fim foarte atenţi pe viitor. Spun asta... din grijă pentru tine.

Karin rămăsese nemişcată la umbra copacilor. Avea impresia că se găseşte în faţa unui monument splendid, prefăcut în cenuşă, într-o clipită... Situaţia devenise ridicolă... Kent pomenise despre îmbrăţişările lor. Dar buzele ei încă mai ardeau de pe urma sărutărilor lui! Si fusese în pragul leşinului când el o strânsese la piept.

îmbrăţişările... Emoţionante şi plăcute! Nu se gândise nici o clipă să-i spună „te iubesc”!

El o privi cu atenţie. Parcă devenise brusc neliniştit.

- ... Poate că m-am exprimat greşit. Noi, bărbaţii, suntem cu toţii nişte bădărani şi nişte

neciopliţi. Sunt sigur că tu ştii treaba asta. La bordul *Arianei* evenimentele s-ar fi desfăşurat cu totul altfel.

- Dar uite că nu ne găsim pe *Ariane.*

- Nu.

El îşi zornăi câteva monede în buzunar şi făcu un semn spre focul de lemne.

- Poate că ar fi timpul să ne culcăm, îi propuse el. Stiu că patul nu e prea îmbietor, dar...

Zâmbi.

- ... O să încercăm să rezolvăm şi problema asta mâine dimineaţă. Ar trebui să ne mutăm în grotele lui Roland. în definitiv, nu e o idee prea rea. Acolo măcar o să te poţi bucura de puţină intimitate.

- Mie n-o să-mi placă în grotă.

- Nici pe mine nu mă prea încântă ideea. Dar nu-mi place deloc să te văd dormind atât de aproape de noi şi

cu Roland la picioarele tale. A venit vremea s' ne mai îmbun't'ţim şi noi condiţiile de trai, nu crezi?

O lu' cu blândeţe de braţ şi o conduse spre focul de tab'r'. Roland se ghemuise în apropierea acestuia şi admira fl'c'rile ce st'teau s' se sting'. Karin înţelese cu am'r'ciune c' Kent nu o va mai s'ruta în seara aceea.

- ... Roland e foarte simpatic, dar...

- Eu ţin foarte mult la el, o întrerupse el pe un ton aspru. Nu m' deranjeaz' deloc s'-l ştiu la picioarele tale.

Pân' acum Karin nu întâmpinase nici o

dificultate s' doarm' pe nisipul cald, dar în seara aceea nu reuşea s' închid' ochii. întins' pe spate şi privind în întuneric, petrecu multe ore uitându-se la stele f'r' s' le vad'. Nu reuşea s' şi-l scoat' din minte pe Kent.

Destinul îi aruncase pe amândoi în paradisul acela de verdeaţ'. Kent se ar'ta excesiv de prudent acum, în pofida atracţiei pe care tân'ra o exercita asupra lui. Ea nu ştia dac' el o iubeşte sau nu. Numai o femeie matur' şi inteligent' ar fi putut s'-şi dea seama cum stau lucrurile. Dar, oricum, Karin, avea destul' experienţ' ca s' ştie c' s'rut'rile nu prea aveau importanţ'... sau aveau prea puţin'. Ele nu demonstrau decât existenţa unei anumite atracţii reciproce. Se puteau m'sura dimensiunile forţei de atracţie dup' intensitatea îmbr'ţiş'rilor. Dar tot n-ar fi putut trage vreo concluzie. Kent i se adresase cu „draga mea”. îi şoptise cuvinte tandre la ureche. îi vorbise despre viaţa lor pe insul', în cazul în care ar fi fost nevoiţi s' r'mân' acolo mai mult' vreme. F'r' îndoial' c' vor continua s' se certe... Dar atunci când ea îi m'rturisise ca-l pl'cuse înc' de la prima

întâlnire, el se retrăsese în spatele unei măsti indiferente...

„A plăcea este un cuvânt cam vag”. Dar el nu-l corectase înlocuindu-l cu un „te iubesc”. Dacă n-ar fi iubit-o... i-ar fi dezvăluit si ea sentimentele ei... Dacă ar fi iubit-o, ar fi rostit acele două cuvinte măcar o dată, măcar o singură dată... Te iubesc... după aceea, totul ar fi

fost lipsit de importanţă. Cuprinsă de o agitaţie neobisnuită, Karin se întoarse încet pe partea cealaltă. Nu voia să-i trezească pe cei doi bărbaţi. Roland sforăia ca întotdeauna, iar Kent stătea nemiscat lângă ea.

Se ridică într-un cot, ca să-si dezmorţească braţul care o durea. Nisipul se întărise sub ea. Tocmai se pregătea să se acopere cu prelata, căci îi clănţăneau dinţii de frig, când îl simţi pe Kent miscându-se.

- Ce s-a întâmplat?

Oare era treaz de mult? După felul cum vorbea, asa se părea.

- Nu poţi să dormi?

- Ba da.

- Ti-e frig?

- Nu prea.

Kent se aplecă spre ea si-i vorbi cu o voce blândă plină de tandreţe:

- Fetiţa mea dragă...

Oftă adânc.

- ... Trebuie să înduri niste condiţii de viaţă deosebit de grele. As fi vrut atât de mult să te pot ajuta, dar nu stiu cum să procedez.

- Nu poţi să mă ajuţi cu nimic!

îsi întoarse capul cu o miscare hotărâtă. Era furioasă.

- Ai putea să te mai apropii puţin de mine, dacă ţi-e frig. O să te mai încălzesc, asa cum am făcut-o în serile anterioare.

- Nu mi-e frig.

Oftă din nou.

- Karin, fii rezonabilă. N-am vrut să$_A$ te

jignesc ieri seară. M-am gândit numai la binele tău. în cazul în care am fi salvaţi peste douăzeci si patru de ore, cred că te-ai simţi în al nouălea cer. în astfel de împrejurări e normal să reacţionezi cu o vioiciune deosebită. Dar o dată ajunsă pe navă, când vei simţi scândura lăcuită a punţii sub picioare, poate c-o să te răzgândesti. Te-ai gândit vreodată la treaba asta?

- După toate aparenţele, te-ai gândit tu si pentru mine.

El oftă pentru a treia oară.

- Vino puţin mai aproape...
- Nu! Stau foarte bine unde sunt.
- Bine...

Se culcă la loc linistit. Karin avu neplăcuta impresie că încerca s-o alunge din gândurile lui...

- ... Cum doresti.

Ochii lui Karin se umplură de lacrimi. Nu mai putea suporta. Se săturase de toată povestea asta! Ce bine ar fi dacă ar veni cineva să-i salveze peste douăzeci si patru de ore!

Capitolul 1

Roland era mult mai vesel ca de obicei la micul dejun. Karin şi Kent evitau s' se priveasc' în ochi. Nimeni nu mai aduse vorba despre grote. îşi petrecur' toat' dimineaţa plimbându-se f'r' nici o ţint'. Roland descoperise o platform' stâncoas' de unde putea s' observe ce se petrecea în jurul lor. Pe la ora trei dup'-amiaz' s'ri în picioare şi o lu' la goan' spre Kent

şi Karin, care se aflau pe plaj'. F'cea gesturi largi cu mâinile şi scotea chiote de bucurie.

Z'rise o nav' la orizont.

Cuprins de o agitaţie febril', începu s' treb'luiasc' în jurul focului. Avusese grij' de toate... De câteva zile tot aduna în apropiere de tab'r' orice material care putea fi ars: crengi rupte şi r'murele uscate. Trebuia cu orice preţ s' semnaleze vaporului prezenţa lor. Preţ de
o clip' crezur' c' nu-i observase nimeni. Apoi nava îşi schimb' direcţia şi se îndrept' încet spre ei. Era un

pachebot urias, elegant, de culoare albă, cu un tonaj asemănător cu cel al *Arianei*.

Nu-si putea asuma riscul să se apropie prea mult de recif. Aruncă ancora la distanţă mare de insulă. Fu lăsată o barcă la apă si peste câteva minute un ofiţer în uniformă puse piciorul pe uscat. îi salută cu respect, apoi le zâmbi. Karin, fără îndoială din cauza înfăţişării ei fragile, avu parte de o privire plină de milă. Kent, care stia mult mai bine să-si ascundă emoţiile, oftă usurat... în sfârsit! în sfârsit erau salvaţi!

- Ei bine, acum pot să-ţi mărturisesc că-mi pierdusem orice speranţă.

- într-adevăr...

Karin îi aruncă o privire glacială.

- ... Am avut noroc, adăugă ea.

Kent se uită îndelung la fată, apoi zâmbi.

- Peste puţin timp o să ai din nou haine decente pe tine... ca să nu mai vorbim despre

celelalte fleacuri indispensabile unei tinere. Ai fost foarte curajoasă, Karin. Dă-mi voie să te felicit. Ai fost nemaipomenită!

Willoughby părea sincer...

Totusi, Karin se simţea mizerabil. Nu era deloc convinsă că e fericită. în plus, stia exact ce sentimente avea Kent faţă de ea. în cele din urmă, nu se putu abţine să nu-si exprime amărăciunea:

- Acum cosmarul nostru a luat sfârsit. Dă-mi voie să-ţi mulţumesc, domnule Willoughby. Ai avut dreptate aseară. Ai luat o hotărâre dintre cele mai înţelepte. Nu te-ai înselat atunci când vorbeai despre reacţii primitive în împrejurări primitive...

F'cu un semn spre vaporul din dep'rtare. Sora geam'n' a *Arianei* se numea *Caroline.*

- La bordul acelui pachebot ne vom g'si din nou aproximativ în punctul de unde am plecat. Totul va reveni la normal. Fireşte, m' refer la tine şi la mine.

Karin nu-i r'spunse.

- ... Când ne vom aminti despre aceste zile, presupun ce ne vom cutremura, vom considera c' au f'cut parte dintr-un vis urât... Dar nu vom uita astea prea repede, nu crezi?

- F'r' îndoial'.

Karin era conştient' c' îşi provoca suferinţ' în mod inutil. Dar acum nu-i mai p'sa de nimic...

- M-ai felicitat adineauri pentru c' m-am purtat atât de curajos. Afl' c' am regretat fiecare clip' a acestei aventuri.

Kent nu spuse nimic.

Karin îşi crisp' mâinile pe genunchi.

- ... Fiecare clip'!

La bordul *Carolinei* fur' întâmpinaţi de o mulţime de pasageri emoţionaţi şi curioşi. Membrii echipajului se perindar' prin faţa lor unul dup' altul pentru a-şi oferi serviciile. Lui Karin i se repartizase o cabin' luxoas', la clasa întâi. Se întreb' dac' şi Kent se bucura de aceleaşi privilegii. înc' de la sosirea pe nav' i se înmânase fiec'ruia câte o telegram'. Cea a lui Karin fusese trimis' de doamna Makepiece. Sosise cu bine la Sydney şi-i cerea s' se duc' la ea cât mai repede cu putinţ'. Cât despre cea a lui Kent, dac' ar fi fost s' se ia dup' expresia feţei lui, aceasta

fusese expediată de o persoană dragă sufletului său.

- Doamna Montague... Dacă am înţeles eu bine, a hărţuit încontinuu birourile maritime ca să afle vesti despre noi. Trebuie să intru cumva în legătură cu ea.

- Da, da... Ocupă-te repede de problema asta, că să-i iei o piatră de pe inimă.

Ea nu-si dădu seama câtă acreală avea în glas.

- Oh, sunt sigur că e foarte tulburată, îi răspunse Kent.

De data asta, el nu mai zâmbea. Se mulţumi s-o privească pe Karin ca si cum ar fi fost o străină.

Karin se duse în cabina ei si se bucură îndelung de binefacerile unei băi fierbinţi. Apoi

o chemă pe cameristă si-i ceru să-i reţină oră la coafor si să-i facă rost de niste haine. De fapt, compania maritimă se gândise la toate. Căpitanul avea instrucţiuni să-i ofere tot ce avea nevoie. I se aduse aproape imediat o impresionantă colecţie de haine. Alese o rochie scurtă din bumbac, două fuste de mătase si o rochie de seară, a cărei croială îi scotea în evidenţă formele zvelte. Karin era încântată... cum de se putuse lipsi aproape o săptămână de asemenea obiecte de lux? După cum reieşea din mesajul doamnei Makepiece, toate lucrurile ei fuseseră recuperate de la bordul *Arianei* si-i vor fi înapoiate la sosirea la Sydney.

Petrecu multe ore în salonul de coafură... Iesi, în sfârsit, pe usa acestuia pe la ora zece. Se simţea istovită, dar arăta minunat.
Se hotărâse să rămână linistită în cabina ei până la ora mesei. In clipa în care se pregătea să coboare, i se

aduse un buchet de trandafiri roz. Karin citi ce scria pe cartonaşul care-l însoţea: „Din partea unui tovar'ş de suferinţ'". Urmau iniţialele K.W.

Arunc' buchetul pe pat. Dac' ar fi fost Sarah în locul ei, Kent i-ar fi trimis trandafiri roşii!

Apoi se r'zgândi. N-avea dreptul s'-i lase s' se ofileasc'. O chem' din nou pe camerist', care-i aduse imediat o vaz'. Deodat', tân'ra fu cuprins' de spaim'... Va lua masa în cabina ei. Nu se simţea în stare s' înfrunte privirile curioase ale celor din sufrageria vasului... în cazul în care Kent s-ar fi aflat acolo, probabil c'

ar fi ignorat-o... Un motiv în plus s' nu se duc'...
I s-ar fi t'iat pofta de mâncare. Nu-i era prea foame, dar nu mai avusese parte de o mâncare ca lumea de foarte mult' vreme...

Camerista îi înţelese perfect starea de spirit şi-i aduse un platou înc'rcat cu mânc'ruri apetisante. Aşadar, lu' masa de sear' singur'. Când se întunec' afar', se hot'rî s' urce pe puntea superioar'.

Pe^ drum fu gata s' se ciocneasc' cu Roland pe coridor. îşi rec'p'tase înf'ţişarea obişnuit'... Sacou alb şi p'r pom'dat. P'ru încântat s-o vad'. îi spuse c' st'pânul lui o c'utase peste tot.

- I-am zis c' probabil dormiţi înc', încheie el... Dar de data asta într-un pat confortabil!

Karin îl aprob' cu un gest din cap. La un moment dat chiar fusese gata s' cedeze tentaţiei de a-şi face siesta. Dar fusese prea ocupat' ca s' se gândeasc' la aşa ceva. Purta o rochie bleumarin, brodat' din loc în loc cu fire aurii. P'rul proasp't sp'lat şi tuns îi încadra faţa

cu trăsături delicate. Roland apreciase întotdeauna femeile frumoase. îsi permise să-i adreseze un compliment.

- Pe legea mea, domnisoară Hammond, pot să vă spun cu mâna pe inimă că domnul Willoughby va fi plăcut surprins când vă va vedea!

Karin zâmbi recunoscătoare.

- îţi mulţumesc, Roland, esti foarte amabil.

Deodată, îi trecu un gând prin minte.

- Probabil că domnul Willoughby se află încă în sufragerie. Bănuiesc ca încă n-a terminat de mâncat...

Roland ezită câteva clipe. îsi ridică ochii spre tavan, apoi dădu din umeri.

- Habar n-am, domnisoară. S-ar putea să aveţi dreptate, dar acum eu nu sunt de serviciu. Stăpânul mi-a dat o zi de concediu.

Karin îl salută si-si continuă drumul spre puntea superioară. Când ajunse sus, tresări. Kent stătea sprijinit de balustradă, cu privirea pironită în largul mării. Fuma o ţigară. Când auzi pasii tinerei, se întoarse si se îndreptă spre ea.

- Ah! în sfârsit ai apărut!

Pe faţa ei apăru o privire uluită.

- Credeam că esti la masă...

El zâmbi abătut.

- Si atunci ţi-ai zis că e momentul ideal să vii pe punte...

Ea nu mai avu răgazul să-i dea vreun răspuns. Kent îsi pusese deja mâinile pe umerii ei si o privea intens. După câteva clipe, oftă mulţumit.

- Ar'ţi minunat... Ca întotdeauna, de altfel.

- Chiar şi când sunt îmbr'cat' cu o rochie sfâşiat'?

Nu-i iertase nici acum observaţiile critice de pe insul'.

- Oare ai devenit mai puţin pretenţios, domnule Willoughby ?

El zâmbi din nou.

- Aşadar, nu ţi-a trecut înc' sup'rarea...

- Ce vrei s' spui?

Kent o ţinea şi acum strâns lipit' de el. Ea se zb'tu ca s' scape din braţele lui.

- ... E adev'rat c' modul meu de exprimare e cam grosolan, iar tu eşti extrem de feminin'... Ieri sear' limbajul meu s-ar fi potrivit perfect situaţiei, dar acum...

- Cum... cum adic'?

El îşi vârî mâna stâng' în buzunarul hainei şi scoase o cutiuţ' lung', de culoare neagr', pe care i-o întinse.

- Ieri sear' eram singuri... dac' nu-l punem la socoteal' şi pe Roland. Nu putea s'-ţi ia nimeni ap'rarea. Dar acum, dac' aş face vreun gest nepotrivit, ar fi suficient s' ridici puţin glasul şi imediat şi-ar face apariţia pe punte o mulţime de curioşi.

Karin se uita la cutiuţ' cu ochii m'riţi de uimire.

- Deschide-o... Din nefericire, nu sunt dintre cele mai fine, dar sunt perle de cultur', cele mai frumoase din câte pot fi g'site la bordul acestei nave. Toate bijuteriile tale au r'mas în bagajele de pe *Ariane.* M-am gândit c' astea ar putea s' le înlocuiasc', pân' când vei intra în posesia lor.

Karin scoase siragul de perle de pe suportul de catifea si-si înăbusi un strigăt de încântare.

- Sunt... sunt pentru mine?

- Fireste, sunt ale tale.

Ea ridică ochii spre el tulburată.

- Dar... Dar... mi-ai mai trimis si un buchet de trandafiri.

- Si în privinţa asta a trebuit să mă

mulţumesc cu ce-am găsit. Nu mai aveau trandafiri rosii. Nici măcar unul singur... Sper că ţi-au plăcut^ si cei roz? De fapt, într-un anumit fel, ei sunt ca tine. îmi amintesti mereu de niste trandafiri în culori pastelate.

- Eu... Eu... A, da?

El o domina cu statura lui impunătoare. O privi îndelung, cu un zâmbet pe buze. Karin rămase nemiscată. Luă siragul de perle si le prinse în jurul gâtului.

- Perlele sunt mai norocoase decât mine, pentru că stau mult mai aproape de tine...

- Oh, Kent!

Karin izbucni în plâns. Kent o strânse cu tandreţe la pieptul lui.

- Stiu, stiu, îi sopti el. Nu ţi-am spus încă „te iubesc". Ieri seară voiam să întrerup sirul îmbrăţisărilor noastre. Ca să fiu sincer, nu mai aveam încredere în mine. Nici nu-ţi poţi închipui cât esti de atrăgătoare... Dacă n-as fi fost atât de încăpăţânat, as fi cedat cu multe săptămâni înainte... chiar în clipa în care ne-am întâlnit. Dar după o experienţă nefericită, mă simţeam oarecum mândru că rămăsesem de gheaţă

în faţa ispitei. Ieri sear' erai atât de frumoas' şi atât de neajutorat'... am înţeles brusc c' greşesc. Nu sunt nici mai puternic, nici mai slab decât alţiii. Sunt pur şi simplu la fel ca toţi b'rbaţii. Si un b'rbat îndr'gostit îşi pierde cump'tul.

Karin îşi l's' capul pe spate ca s'-l poat' privi în ochi şi v'zu în ei imaginea chipului ei

încadrat cu bucle roşcate.

- Dac' aş fi ştiut... Dac' aş fi l'murit m'car!...

- Ce anume, iubita mea?

îi lu' o suviţ' de p'r şi o înf'şur' în jurul degetului s'u.

- Hai, spune tot ce ai pe suflet. Nu mai vreau s' existe interpret'ri greşite între noi.

- Eu... eu credeam c' eşti îndr'gostit de altcineva.

- E firesc. îţi vorbisem despre Sarah. Ai crezut cumva c' din cauza ei viaţa mea a fost zdruncinat' din temelii?

- Eram convins' c' ţii foarte mult la ea.

- Aşa este, dar asta se întâmpla într-o anumit' perioad' a existenţei mele. Eram foarte tân'r, aveam în jur de optsprezece ani. Eram nebun dup' ea. Sarah avea cu zece ani mai mult decât mine. E adev'rat, am vrut s-o iau de soţie. Aveam o avere important' şi îmi închipuiam c-o voi putea convinge cu acest argument. M-a respins f'r' nici o explicaţie şi s-a m'ritat cu altul. E o femeie încânt'toare, ţi-am mai spus. I-am l'udat în faţa ta toate calit'ţile. Era încântat' la gândul c' va putea s' m' g'zduiasc' în casa ei din Australia pentru o anumit' perioad' de timp. Dar este m'ritat' de

douăzeci de ani si are intenţia să rămână tot asa... După cum vezi, iubita mea Karin, de fapt n-ai avut niciodată o rivală... Si, dacă nu ţi-am cerut mâna la douăzeci si patru de ore după ce am primit acea faimoasă palmă, nam făcut-o dintr-un motiv foarte simplu: mă speria ideea de a renunţa la viaţa de celibatar.

- Serios?

- Serios.

Ea îsi lăsă capul pe pieptul lui. întreaga ei fiinţă fusese cuprinsă de o senzaţie ciudată. Se simţea umilă si supusă. Voia să-si ceară iertare pentru că-l judecase atât de gresit. Kent începuse să devină îngrijorat. îi puse vârful degetului sub bărbie si o sili să-si ridice faţa spre el.

Ca si în noaptea trecută, erau învăluiţi în întuneric. Redeveniseră două fiinţe umane care trăiau din nou într-un mediu civilizat. Pe puntea inferioară, orchestra ataca primele note ale unui tango si câteva perechi dansau în ritmul muzicii. Dar cu toate astea, Kent si Karin aveau impresia că sunt singuri pe lume.

Kent nu mai reusi să-si stăpânească nerăbdarea. Nu mai putea îndura multă vreme situaţia aceea stânjenitoare.

- Iubita mea... Trebuie să te sărut! Acum, imediat!

Karin se ghemui la pieptul lui râzând. I se tăiase
răsuflarea de emoţie.

- Dar încă nu mi-ai spus... îi aminti ea. încă nu ai spus...

- Că te iubesc? Dar te iubesc, Karin, te ador! Si tu, scorpie mică, stii foarte bine că e asa!

De data asta, el o împinse puţin ca s' se poat' uita mai bine la ea, cu o sclipire admirativ' în adâncul ochilor. Apoi, cu o mişcare tandr' şi blând', îi prinse faţa în mâini

şi o forţ' s'-şi ridice capul spre el. îşi apropie buzele de ea încet, f'r' s-o piard' din ochi. îi atinse fruntea, îi s'rut' apoi obrajii, pleoapele şi b'rbia, dup' care îi c'ut' gura senzual'.

Karin nu opuse nici o rezistenţ'. Lumea întreag' disp'ruse din jurul lor. Erau singuri, unul în braţele celuilalt, beţi de fericire. în cele din urm', Kent se opri, cam f'r' voia lui. Oft' adânc, apoi o îmbr'ţiş' din nou şi-i şopti la ureche:

- Karin...Vreau s'-mi spui şi tu... Spune: „Kent, te iubesc”.

Ea se supuse rug'minţii lui şi rosti cele trei cuvinte aproape în şoapt'. Apoi, luându-şi inima în dinţi, îndr'zni s' le repete mai tare.

- ... Si poţi s' mai adaugi ceva: „Vreau s' m' c's'toresc cu tine imediat ce ajungem la Sydney. Comandanţii de vapor nu mai sunt autorizaţi s'-i înlocuiasc' pe preoţi. Regret c' lucrurile stau astfel, c'ci, în caz contrar, i-aş fi cerut s' ne cunune chiar în dimineaţa urm'toare, în cabina mea”.

Karin inspir' adânc aer în piept. Nu-i venea s'-şi cread' urechilor! Tulburat', încerc' s'-şi ascund' emoţia izbucnind într-un hohot de râs.

- Nu pot s' spun toate astea! N-am reuşit s' reţin declaraţia de la un cap't la cel'lalt. E prea lung'!

- Repet' dup' mine.

Ea oft' mulţumit' şi execut' ordinul.

- Si acum, încheierea: „în pofida temperamentului meu năvalnic, a părului meu rosu, a suviţelor tale rosii, voi face totul ca să

te fac fericit”.
Ea repetă solemn fraza după Kent. Avea impresia că visează. Fascinată de privirea lui, îsi muscă buzele, după care încheie în soaptă:
- La bine si la rău.
- Oh, iubirea mea, îi sopti el.
Oftând usurat, o strânse la pieptul lui. în sfârsit, cosmarul se terminase.
- ... Azi-dimineaţă m-ai minţit când ai spus că regreţi fiecare clipă petrecută cu mine în această aventură, nu-i asa?
- Bineînţeles...
Ea oftă.
- ... De fapt, în anumite momente am fost chiar fericită! De exemplu în timpul uraganului... N-o să uit niciodată cum m-ai apărat toată noaptea. în braţele tale, am uitat de spaimă... Mă simţeam bine.
- Din moment ce toate astea sunt de domeniul trecutului, acum pot să-ţi mărturisec ceva: uraganul a fost un pretext ideal ca să te pot ţine mai aproape de mine.
Ultimele licăriri ale amurgului dispăruseră de mult. Curând pe cer urma să apară luna, care-i va lumina pe amândoi cu razele ei argintii. Stând îmbrăţişaţi, ei fixară orizontul, în asteptarea momentului cel mai important al acelei seri. *Caroline* începea să se îndepărteze rapid de paradisul lor pierdut.
- într-o zi o să ne întoarcem aici, spuse Kent.
Ea clătină din cap.

- Stii foarte bine c' va fi imposibil... E o insul' foarte mic', la fel ca multele altele din

acest ocean imens. Nu vom reuşi s-o mai g'sim. Nu are nici m'car nume! Dar sunt fericit' c' exist'! Tu nu?

- Ba da.

El îi s'rut' de câteva ori faţa cu tr's'turi fine.

- ... Dar sunt şi mai fericit atunci când te s'rut, îi spuse el cu patim' în glas.

Sfârşit.